

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/42 • 24 Ekim 2008 • 1 YTL

Sermaye devleti inkar ve
imha politikalarını
sürdürüyor...

Kürt halkı özgürlüğünü
kazanmak için
mücadeleyi yükseltiyor!

İÇİNDEKİLER

İnkâr ve imha politikası açmazda!	3
Abdullah Öcalan'a yönelik provokatif saldırı Kürt halkına yönelik saldırının bir uzantısıdır.	4
İrkçi-inkarcı politikanın iflâsı derinleşiyor...	5
Ergenekon davası başladı...	6
Kürt halkı Öcalan'a yönelik saldırıyı protestolarla karşıladı!	7
Çürüyen devlet katillerini aklıyor!	8
"Ne AKP ne Ergenekon!"	9
Mehmet Ağar Susurluk davası kapsamında yargılanacak.	10
Bir tarafta küresel açlık ve ölümler... Diğer tarafta küresel mali zenginler...	11
1,3 milyar insan açlık sınırının altında yaşıyor.	12
İşçi ve emekçi hareketinden...	13-14
Metal işçileri MESS dayatmalarına karşı yürüdüler!	15
Metal TİS'leri üzerine BDSP'li Metal İşçileri Temsilcisi ile konuştuk...	16-17
16 Mart'ın katilleri aklandı!	18
Gençlikten.	19-20
Emekçi Kadın Komisyonları'ndan çağrı:	21
SSGSS'ye karşı mücadelede bir adım ileri!	22
Artık kadın işçiler sinmiyor, hak arıyor, baş kaldırıyor...	23
KESK'in mücadele programı ve toplu görüşme sürecine ilişkin kamu emekçileri ile konuştuk.	24-25
Her savaş inisiyatifle kazanılır!	26
"Çeber'in katilleri yargılsın!"	27
Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfı / 1	
Volkan Yaraşır.	28-29
Eylem ve etkinliklerden...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/42 ● 24 Ekim 2008

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devleti kirli savaşı, faşist baskı ve terörü tırmandırmaya devam ediyor. Tüm olgular buna işaret ediyor. Hazırlıklar buna uygun yapılıyor. Devletin tepesinde peşpeşe çeşitli zirveler gerçekleştiriliyor. Tahkimat sürdürülüyor. Devlette zaafiyet olarak tespit edilen tüm boşluklar yasal mevzuatta değişiklikler yapılarak tamamlanıyor. Kısaca zorlu bir döneme hazırlanıyor sermaye devleti.

Bu zorlu süreci katmerleştiren bir başka veri ise yaşanan kapitalizmin krizidir. Bu kriz kapitalizmin merkezlerinde dalga dalga büyüyen ve nereye varacağı kestirilemeyen bir sürece dönüşmüş bulunuyor. Kapitalizmin genelleşen krizi ile birlikte sermaye düzenin yaşadığı yapısal sorunlar, bu krizi daha da ağırlaştırıyor. Gitgide büyüyen toplumsal ve sosyal sorunlar, patlama dinamiklerini altan alta büyütüp keskinleştiriyor. Servet-sefalet kutuplaşmasının derinleşmesi, yoksulluğun genelleşmesi, işsizliğin kitleselleşmesi mücadele dinamiklerini büyütüyor. Ancak bu tablonun kendisi kendiliğinden bir devrimci mücadele kanalı yaratmayı sağlamıyor. Bu mücadele dinamiklerini ve birikimini devrimci iktidar mücadelesinin güçlü dayanaklarına dönüştürebilmek, devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasını zorunlu kılıyor. Ancak böyle bir hareket sınıflar mücadelesi sahnesine çıkmayı başarabilirse, devrimci iktidar mücadelesi başarılı bir çizgi de gelişebilir. Bunun yolu ise, sınıfla devrimci temellerde birleşmeyi başarabilmekten geçiyor.

Sınıf devrimcileri, bugün her zamankinden daha enerjik, daha yoğun, daha planlı ve hedefli bir çalışmayla sınıfa yönelebilmeli, sınıf içinde derin ve sağlam kökler salabilecek bir temel yaratabilmelidirler. Bugün yaşanan tüm zorluklara ve güçlüklerle rağmen sınıf kitlesi ile buluşabilmenin imkanları ve zeminleri büyüyüp güçlenmektedir. Yeter ki, bu imkanları ve zeminleri sınıfı devrimcileştirme çabasında etkin bir şekilde kullanabilelim.

Sınıf devrimcilerinin son metal TİS'lerine müdahalelerinin açığa çıkardığı sonuçlar buna işaret ediyor. Bu sayımızda orta sayfadan yayınladığımız BDSP'li Metal İşçileri Temsilcisi ile yaptığımız röportaj bunu gösteriyor.

Metal işçilerine yönelik etkili bir müdahaleyi her yönüyle sürdürebilmenin koşulları olgunlaşıyor. Metal işçileri TİS'lere müdahale ederek haklarını kazanmanın ve korumanın kararlılığı içindedirler. Bu süreci büyütmenin ve yıllardır metal işçilerinin ensesinde poza pişirmeyi sürdüren Türk Metal çetesinin ihanetini parçalamanın tam zamanıdır. Metal işçileri bu yola girmiştir. Gerisi yapılacak devrimci bir müdahalenin başarısı ile sağlanabilir.

Sınıf devrimcileri görev ve sorumluluklarına bu gözle bakabilmeli, "güne yüklenmeli ve geleceği kazanabilmeli"dirler.

* * *

Liselilerin Sesi dergisinin Ekim 2008 tarihli 24. sayısı çıktı. Okurlarımız **Liselilerin Sesi** dergisinin yeni sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

İnkâr ve imha politikası açmazda!

Altınova ve ardından Aktütün ile alevlenen olaylar bugün artık yeni bir mecraya varmış bulunuyor. Genelkurmay Başkanı'nın çatlak sesler çıkaran liberal kesimleri hizaya çekmek üzere yaptığı öfkeli çıkış, beraberinde faşist baskı ve terörün tırmandırılması ve bu çerçevede Öcalan'a yapılan saldırı, ortamın iyiden iyiye gerilmesine neden oldu.

Böylelikle bir kez daha anlaşıldı ki, devletin Kürt sorunu üzerine oluşturmaya çalıştığı politik platform son derece kırılğan ve temelsizdir. İnkâr ve imha politikası ile birlikte adım adım örülmeye çalışılan siyasal çerçeve, oluşan gerilimleri bir parça yumuşatmak bir yana denetleme gücüne bile sahip değildir. Alınan mesafeler bir anda boşa çıkarken, sistematik çabalarla yaratılmaya çalışılan yanılsamalar da bir anda tuzla buz olmaktadır.

Bu kapsamda hükümetin düştüğü durum ve Kürt halkı nezdinde yaşadığı itibar kaybı oldukça dikkat çekicidir. Bilindiği üzere, Aktütün saldırısı bir yandan kirli savaş cephesinde büyük bir moral yıkıma ve özgüven kırımına yol açarken, diğer yandan, ortaya çıkan zaafiyet tablosu düzen içerisindeki çatlakları büyütmüş, ordunun savaş yeteneği çerçevesinde büyüyen bir tartışma yaratmıştı. Üst komuta kademesindeki değişikliği Ergenekon operasyonlarıyla bozulan imajını düzeltmek amacıyla değerlendirmeye çalışan ordu açısından son yaşananlar doğal olarak sarsıcı sonuçlar doğurdu. İmaj ve güven tazeleme operasyonunu daha baştan etkisiz kıldı.

Genelkurmay Başkanı'nın yaptığı saldırgan konuşmayla durumu dengelemeye çalışması ise tersine sonuçlar yarattı. Dahası hükümetin bu saldırganlık dozu yüksek tutumu sahiplenmesi, generallerin yaşadığı zemin kaybını kendisine doğru genişletti. Düzen cephesinden liberaller (özelde *Taraf* gazetesinin temsil ettiği kesim) "asker vesayetinden kurtulma" adına sarıldıkları hükümetten esaslı bir darbe yediler. Bu tutum büyük bir şaşkınlık ve hayalkırıklığıyla karşılandı. Bu, düzenin iç çatlaklarının büyümesi, ittifakların bozulması değilse de zayıflaması anlamına geliyordu.

Diğer taraftan ise, hükümeti de arkasına alarak yaşadığı imaj kaybını saldırganlık ve savaşla tahkim etmeye çalışan ordu, bir yandan da Kürt illerinde savaş makinesini harekete geçirerek operasyonlarını yoğunlaştırdı. Daha da ileri giderek işi Öcalan'a yönelik fiziki saldırıya dönüştürdü. Öcalan'a yapılan saldırı, yaratacağı sonuçlar hesaba katılarak düzenlenmiş olmalıdır. Zira bu tür bir saldırının Kürt halkında infial ölçüsünde bir öfke patlamasına yol açacağını en çok da bu devletin yönetici çekirdeği bilir. Buna rağmen yapılan saldırı yaşadıkları sıkışmayı anlattığı gibi, buradan çıkmak için ne denli gözü dönmüşçesine hareket edebileceklerini de ortaya koymaktadır.

Öcalan'a yapılan fiziki saldırı beklendiği gibi Kürt halkı cephesinden yoğun bir öfke ve infial duygusuyla karşılandı. Kürt illerinin hemen hepsinde yaygın sokak gösterileri gerçekleştirilirken, esnafın kepenk kapatması ve belediye hizmetlerinin de yapılmamasıyla birlikte hayat durma noktasına geldi. Kolluk güçlerinin gösterilere karşı uyguladığı terör ve döktüğü kan ise halkın öfkesini büyütmekten başka bir sonuç yaratmadı. Sonuçta ortaya çıkan tablo, devletin Kürt illeri üzerinde

egemenliğinin temellerinin nasıl zayıfladığını gösterdiği gibi, bunu ispatlamaya yönelik histerik çıkışlar da bir kez daha tersinden sonuçlar yarattı. Erdoğan'ın Diyarbakır'a yaptığı çıkarma bu bakımdan en çarpıcı olanıydı.

Devletin bölgedeki PKK etkinliğine karşı en büyük güvence olarak sarıldığı AKP'nin bu biçimde olayların merkezine sürülmesiyle, devletin bir çare olarak sarıldığı bu aracın etkisiz kaldığı da açığa çıkmış oldu. Öyle ki, Diyarbakır halkı Erdoğan'ı kepenk kapatarak, hayatı durdurarak ve militan sokak çatışmalarıyla karşıladı. Ortaya çıkan bu manzara '90'lı yılları hatırlatmaktaydı. O dönemde düzenin siyaset adamları Diyarbakır'a ancak gizli gizli, bir hırsız gibi ancak girebilirdi. İşte Erdoğan'ın Diyarbakır'a girişi de böyle oldu. *Milliyet* gazetesinden Fikret Bila'nın manzaraya ilişkin anlatımları, bu bakımdan yaşananları iyi özetliyor:

"Başbakan Erdoğan, olağanüstü güvenlik önlemleri içinde Diyarbakır'a gidebildi. Şaşırtma amacıyla çift makam arabası kullanıldı. Başbakan'ın geçeceği sokaklar kapatıldı giriş ve çıkışları kontrol altına alındı. PKK ve siyasi alandaki temsilcileri Başbakan'ın ziyareti sırasında güç gösterisi yapmış oldular. Burada 'siyasi otorite bizim' mesajını verdiler. Başbakan sanki yabancı bir yere gitmiş gibiydi. PKK'nın ve siyasi temsilcilerinin baskısı kepenkleri indirmişti. Manzara düşündürücüydü."

Bölgede yüzde 50'yi aşan oranlarda oy alan ve DTP'nin en büyük rakibi olarak lanse edilip parlatılan, başta Diyarbakır olmak üzere Kürt hareketinin "kalelerini düşürme" misyonuyla donatılan bir parti açısından bu manzara tam bir fiyaskodur. Kürt sorununu çözeceği konusunda yaratılan hayaller ve Kürt halkının yoksulluğunu oya dönüştürmek amacıyla oluşturulan mekanizmalarla bölgede bir siyasi iddianın sahibi olan AKP için kara görünmüştür. Gerici çıkarlar uğruna verilen düzen içi çatışmayı, "statükocular/değişim isteyenler çatışması" diye yutturarak siyasi kazanç sağlayanların maskesi düşmüştür. Ergenekon operasyonunun ardından gelen geçici uzlaşma

Bu aşamadan sonra ya faşist baskı ve terörün kapsamı genişletilerek bir iç savaşın yolu açılacaktır, ki böyle bir politika üstünde oturduğu barut dolu bir sandığı patlatmaya benzetilmektedir. Ya Kürt sorununun düzen içinde çözümüne yönelik adımları gündeme getirecektir...

dönemi, çatışma döneminin tüm yan kazanımlarının kökünün kazınması için gerekli ortamı da sağlamıştır. Bu şartlarda Kürt halkına karşı saldırganlığın dozunu arttıran düzenin bölgedeki siyasal dayanakları çökmeye yüz tutmuştur.

İşte Altınova, Aktütün, sınır ötesi hareket tezkeresi, baskı ve terörün koyulaşması ve son olarak Öcalan'a uygulanan fiziki şiddet biçiminde gelişen olaylar zincirinin sonunda düzenin vardığı yer budur. Bu durum, düzen açısından yeni bir dönemi işaretlemektedir. Bir yandan faşist baskı ve terör dışında başka bir seçeneğe sahip olamamak, diğer yandan onyıllara yayılan bu politikayı sürdürmenin güçlükleri ve tersten yarattığı açmazlar, bu politikanın toplumdaki bölünmeyi arttırarak Kürt ulusal mücadelesini ateşlemesi, Kürt halkının arayışları, tümü bir arada, düzenin yaşadığı sıkışmayı anlatmaktadır. Bu tabloda AKP aracılığıyla baskı ve terör politikasının yanına konulmak istenen siyasal kanalların tıkanması, düzenin elini kolunu bağlamaktadır. İnkâr ve imha politikalarının ürünü bataklıkta debelenip durmaktadır.

Bu aşamadan sonra ya faşist baskı ve terörün kapsamı genişletilerek bir iç savaşın yolu açılacaktır, ki böyle bir politika üstünde oturduğu barut dolu bir sandığı patlatmaya benzetilmektedir. Ya Kürt sorununun düzen içinde çözümüne yönelik adımları gündeme getirecektir, ki bu da siyasal rejim için bir başka çöküş yoludur. Ya da bu sorun, doğru kanalı bulan toplumsal mücadele yoluyla devrimci temelde aşılacaktır.

Bu tablonun da gösterdiği gibi, Kürt sorununda biricik ve gerçekçi çözüm yolu devrimci yoldur.

Abdullah Öcalan’a yönelik provokatif saldırı Kürt halkına yönelik saldırının bir uzantısıdır...

Kürt halkıyla devrimci dayanışmayı yükseltelim!

Aktütün baskınını bahane ederek sınır ötesi harekât tezkeresini geçiren ve OHAL uygulamalarını dayatan sömürgeci sermaye devleti, Kürt halkına yönelik şovenist kudurganlığı tırmandırmaya devam ediyor. Linç ayinleri ve DTP binalarına yönelik saldırılar ile gündeme gelen şovenist kudurganlık zincirine son olarak İmralı halkası eklendi. Tecrit ve keyfi uygulamalar ile yüzyüze olan Öcalan, son olarak cezaevi personelinin fiziki saldırısı ile de karşı karşıya kaldı.

Böylece, 1999 yılından bu yana İmralı Cezaevi’nde tecrit koşullarında kalan, sık sık çeşitli bahanelerle hücre cezasına çarptırılan, avukatları ile görüşmesi bile çoğu kez keyfi gerekçelerle engellenen Abdullah Öcalan’ın üzerindeki baskılar yeni bir boyuta taşındı. Bu saldırı, Kürt halkını hedefleyen, onu aşağılamayı amaçlayan açık bir tacizdir. Öyle anlaşılmaktadır ki, sermaye devleti açık bir kışkırtma peşindedir.

Yaşanan saldırıya ilişkin açıklama yapan Abdullah Öcalan’ın avukatları, Öcalan’ın odasının görevli personel tarafından arama bahanesiyle dağıtıldığını, Öcalan’ın buna karşı çıkması üzerine şiddete maruz kaldığını ve tehdit edildiğini belirttiler.

Avukatların da ifade ettiği gibi, Öcalan İmralı’daki 9 yıllık tutsaklık yaşamının son 5 yılında birçok defa hücre içinde hücre cezası uygulamalarına maruz bırakılmış, fakat ilk kez böylesi bir fiziki saldırıya uğramıştır. Açıktır ki, Öcalan’a yönelik bu fiziki saldırı, birkaç cezaevi personelinin kendi kişisel tercihi değildir. Zira, İmralı Cezaevi’nde Başkanlık Kriz Merkezi’nin talimatı dışında bir uygulamanın gerçekleşmesi mümkün değildir. Saldırıdan hemen önce İmralı Cezaevi personelinin değiştirilmiş olması da rastlantı değildir, provokasyonun sermaye devleti tarafından planlı bir şekilde tezgâhlandığına işaret etmektedir.

Provokasyonun dikkat çekici yönü, zamanlama olarak Aktütün eyleminin ardından, ordunun burjuva medya tarafından bile hiç olmadığı kadar çok eleştirildiği ve Güney Kürdistan Hükümeti ile resmi ilişki ve ziyaret girişimlerinin olduğu bir süreçte gerçekleşmiş olmasıdır.

Bu provokasyon, savaş tezkeresini bir yıl daha uzatan ve Terörle Mücadele Yüksek Kurulu (TMYK) toplantılarını sıkılaştıran sömürgeci sermaye devletinin kirli savaşı tırmandırma hazırlığı olarak değerlendirilmelidir. Generallerin katılımıyla gerçekleştirilen bir dizi “terörle mücadele zirvesi”nin gündeminde, kirli savaşın daha da yaygınlaştırılması için gerekli olan yasal ve fiili hazırlıklar önemli bir yer tutmaktadır.

Ayrıca belirtelim ki, rejimin tahkimatı sadece Kürt halkının özgürlük özlemlerini boğma hedefiyle de sınırlı değildir. Kapitalizmin kriz içinde debelendiği, dahası krizin ağır faturasının işçi ve emekçilere ödetilmek istendiği gözönüne alındığında, sermaye iktidarının saldırılarına karşı meydana gelecek olası toplumsal başkaldırıları ezmek yönünde de bir hazırlıktır sözkonusu olan.

Kürt halkı İmralı’da gerçekleşen bu provokatif saldırıyı protesto eylemleriyle karşıladı. Kurum ve

kişiler birbiri ardına açıklamalar yaparak saldırıyı kınadı. Korsan yürüyüşler, kundaklamalar, işgaller, kepenk kapatmalar vb. biçimindeki protesto eylemleri, Kürt illeri başta olmak üzere Türkiye metropollerinde ve Avrupa’da yayılarak devam ediyor.

Öte yandan, Abdullah Öcalan’a yönelik saldırının ardından Kürt halkına yönelik devlet terörü de hız kazandı. Başta Kürt illeri olmak üzere pek çok yerde gerçekleştirilen protesto gösterileri devlet terörünün hedefi haline geldi. Doğubeyazıt’ta eyleme saldıran polis bir kişiyi öldürdü.

Düzen güçleri, açlık, işsizlik vb. sorunlarla boğuşan işçi ve emekçi kitlelerin bilincini ırkçı-şoven propaganda ile bulandırarak onları yanlış hedeflere yöneltme peşinde. ırkçı-şoven histeriyi tırmandırarak, sorunların bunalttığı kitlelerin öfkesini Kürt halkına yoneltarak, sorunların gerçek kaynağının burjuva egemenlik sistemi olduğunun üzerini örtmeye çalışıyorlar. Kuşkusuz bu politika, kardeş Kürt ve Türk halklarının birlikte yaşama kültürünü zayıflatmayı, giderek ortadan kaldırmayı hedefliyor. Bunun ise halklar arası gerici bir iç savaş tehlikesi demek olduğu açıktır. Özellikle son birkaç yıldır ordu merkezli burjuva kamp bu politikadan medet umuyor. Onlar, hem milliyetçi-şovenist atmosferi besliyor, hem de bu atmosferden azami ölçüde beslenmeye gayret gösteriyorlar.

Düzen güçlerinin bugün yeniden kirli savaşı ve şovenizmi tırmandırmak amacıyla Altınova ve İmralı’da olduğu gibi, provokasyonlara başvurusunun gerisinde, Kürt sorununda izleyegeldikleri deveduşu politikasının iflası vardır. Onlar dönüp dolaşıp bildikleri en iyi yöntem, üstelik defalarca geri tepip hiçbir yarar elde edememelerine rağmen kirli savaş silahına sarılıyorlar. Bu, tam bir çaresizlik halini ifade ediyor.

Burjuva gericiliğinin bu saldırıları karşısında Kürt halkı yalnız bırakılmamalı, giderek sıkılaştırılan gericilik safları karşısında devrim ve sosyalizm safları güçlendirilmelidir. Başta işçi sınıfı ve emekçi kitleler olmak üzere, ülkenin tüm ilerici, demokratik güçlerini halkların kardeşliği için, gericilik ve halk düşmanlığı karşısında birleşmeye, tutum almaya sevk edebilmek gerekiyor. Emekçi kitlelere, karşısında birlikte ve

güçlü biçimde durulmayan gericiliğin Kürt düşmanlığıyla sınırlı bir hedefe sahip olmadığı, her ileri hareket ve oluşuma karşı korku ve düşmanlık beslediği, Türkiye’nin yakın tarihi üzerinden hatırlatılmalıdır. Ülkede ileriye doğru her gelişmenin önünü askeri faşist darbelerle kesen onlardır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin tarihsel hak ve kazanımlarını gaspeden, aç ve sefil sürüler haline getirmeye çalışan, ilerici aydınları kontrgerilla suikastleriyle susturan, üniversiteleri tüm ilerici güçlerden temizleyip birer gericilik kalesi haline getiren onlardır. Unutulmamalıdır ki, Kürtler’e düşman olan gericilik hepimize düşmandır.

Diğer yandan, sistemli hale getirilen yoğun saldırılar altında bunalan, artık yok sayılmadığı noktada aşağılanarak rencide edilmeye çalışılan Kürt halkı da, yüzünü daha fazla işçi ve emekçi kitlelere, devrimci ve ilerici güçlere dönmelidir. Türk devletinin attığı her adım, Kürt halkına da kurtuluşun birleşik mücadeleden geçtiğini kanıtlamaktadır. Gelişmeler, döne döne devlete ve düzene bağlanan umutların temelsizliğini gösteriyor. Sermaye devletinin sözlüğünde, barış, kardeşlik, hak, hukuk, özgürlük gibi kelimelere yer bulunmuyor. Bu ve benzeri sözleri sarf eden herkese, her kesime karşı azgın bir kin ve düşmanlık besliyor. Bu yönlü istemleri susturabilmek için her yol ve aracı mübah görüyor.

Bugün tüm düzen güçleri, ırkçı-şoven histeriyi tırmandırarak halklar arası düşmanlıkları körüklemekte, halkların kardeşliğini dinamitlemeyi, işçilerin birliğini parçalamayı hedeflemektedirler. Bu durum bir yandan işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, ilerici-devrimci güçlerin maruz kalacağı tehditlere işaret ederken, öte yandan toplumun ilerici ve devrimci kesimlerinin ciddi bir tarihi sorumlulukla yüzyüze olduğunu gösteriyor.

Emperyalistlere, işbirlikçilerine, ırkçılığa, şovenizme, gericiliğe karşı net bir tutum! İşçilerin birliğini, halkların kardeşliğini pekiştirmek için azami çaba! Düzene ve onun kurumlarına yönelik ham hayaller terkedilmelidir! Egemenlerin saldırılarına karşı anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-şovenist mücadele yükseltilmelidir! Günün acil devrimci görevi budur.

Irkçı-inkarcı politikanın iflası derinleşiyor...

Ezilen Kürt halkı düzen içi çözümden umut kesiyor!

Ekonomik kriz riski yaklaşırken, Kürt sorunundaki sömürgeci çizginin iflası giderek belirginleşiyor. Hal böyleyken ABD emperyalizminin bölgesel planlarında tetikçiliğe de zorlanan işbirlikçi Türk burjuvazisi ile onun devleti, son günlerde peşpeşe “güvenlik zirveleri” topluyor. Bu sürecin devamı olan son MGK toplantısının gündeminde de aynı sorunlar vardı. Görünen o ki, zirvelerde buluşan devletin tepesi, askeri saldırıları daha da yoğunlaştırmak dışında bir çıkış yolu bulmaktan acizdir.

Kürt sorununa düzen içi iğreti bir çözüm üretme yeteneğinden bile yoksun olan gerici rejimin askeri saldırıları arttırması ise, tabut sayısını arttırmaktan başka bir işe yaramıyor. Öyle ki, yılın sonlarına doğru ABD emperyalizminin icazeti, siyonist İsrail’in desteği ile yoğunlaştırılan askeri saldırıların fiyaskoyla sonuçlanması, hem orduyu hem onun noteri konumundaki AKP hükümetini yıpratmaya da başlamış bulunuyor.

Tehditçi generallerin ardında uygun adım marş!

17 askerin öldürüldüğü Aktütün saldırısının ardından generallerin medyada tartışma konusu olmaları, militarist kurumun şeflerini fazlasıyla rahatsız etti. Elk kez açıktan eleştirilen, hatta ciddi suçlamalara maruz kalan generaller, *Taraf* gazetesinin sözkonusu saldırı ile ilgili haberleri üzerine, damarlarına basılmış gibi ayağa fırladılar.

Saldırının önceden istihbaratı alındığı halde engellenmediğini bir jandarma iç raporuna dayanarak yazan *Taraf* gazetesinin generalleri hesap vermeye çağırması, bardağı taşıran “son damla” oldu. Haberin yayınlanmasından iki gün sonra basını huzura çağırarak Genelkurmay Başkanı, isim vermeden *Taraf* gazetesini hedef aldı. “Herkesi doğru yerde durmaya” çağırarak general, aksi halde ordunun gereğini yapacağını ilan ederek, medya mensuplarına “haddinizi bilin!” “mesajı” verdi.

Ancak bu kaba tehditleri savuran Genelkurmay Başkanı, yayınlanan haberi yalanlamadı. “*Bu konudaki bilgileri sızdıranlar ve bu gizli bilgileri kullananlar hakkında adli işlemler başlatıldı*” diye konuşan general, haberin doğru olduğunu kabul etmiş oldu. Nitekim Metropoll şirketinin hazırladığı son kamuoyu yoklaması, Türkiye halklarının, Aktütün karakoluna yapılan son baskında güvenlik güçlerinin ihmalî veya kusuru olduğuna yüzde 51.4 oranında inandığını ortaya koyuyor.

Kendisini ya da hükümetini eleştiren herkese mahalle kabadayısı edasıyla saldıran, hatta kapitalizmin küresel krizinin yaratacağı risklere dikkat çekenleri bile kaba bir şekilde azarlayan Tayyip Erdoğan da, Genelkurmay’ın gazetecileri tehdit etmesine tam destek verdi. Ordu peşinde uygun adım marş yürüten Erdoğan, Kürt halkına düşmanlıkta generallerden geri kalır yanı olmadığını bir kez daha kanıtladı.

Ancak Genelkurmay ile başbakanın tehditleri gazetecileri pek korkutmuş görünmüyor. Sadece ordunun vesayetine karşı çıkanlar değil, militarizmin bazı şakşakçıları bile, Genelkurmay Başkanı’nın

tehditlerine tepki gösterdiler. Belli bir kesimle sınırlı olsa da, tehditlere karşı gösterilen bu tepki, Amerikancı rejimin şeflerini pek memnun eden cinsten değildi.

Tayyip ile müritlerinin Diyarbakır fiyaskosu

Kirli savaşın giderek tırmandırıldığı bugünlerde Dicle Üniversitesi’nin açılışını bahane ederek Diyarbakır’a giden başbakan, burada Kürt halkından ummadığı tepkilerle karşılaştı.

Hamasi nutuklar atarak rejimin Kürt halkı nezdinde yerlerde sürünen saygınlığını kısmen de olsa düzeltmek için çırpınan Tayyip ile müritlerinin Diyarbakır’da gövde gösterisi yapma girişimleri tam bir hüsrana sonuçlandı. Meydan okuma hevesiyle Diyarbakır’a giden Erdoğan ezilen Kürt halkının militan tepkisiyle karşılaştı. Esnafların kepenk kapatması ile genel grev havasına bürünen kentte, Tayyip Erdoğan’ı protesto eden Kürt gençleri kolluk kuvvetleriyle uzun süre çatıştı.

Diyarbakır’ın yanı sıra diğer kentlerde de gerçekleşen protesto eylemleri, geçen seçimlerde Kürt sorununu çözeceğine dair demagoji yaparak Kürt halkının bir kısmının oyunu alan AKP’nin maskesinin parçalandığına dair işaretler verdi. Birçok kentte gerçekleştirilen kitlesel protestolar, dinci gericiлик aracılığıyla Kürt halkını rejime bağlama planlarının eskisi kadar etkili olmasının mümkün olmadığını gözler önüne serdi.

Barzani’dan medet umacak duruma düşen rejim...

Sermaye devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı ırkçı-inkarcı politikanın iflas ettiğinin bir diğer göstergesi, son günlerde Barzani ile ilişkilerin düzeltilmesi için başlatılan girişimlerdir.

Dünya kadar Barzani’yi aşiret reisi diye aşağılayan Ankara’daki Amerikancılar, gelinen yerde diplomatlarını Güney Kürdistan’a göndererek, Barzani ile işbirliğini yeniden başlatma derdine düşmüş bulunuyor.

Türk sermaye devletinin bu girişimi elbette Kürt halkının hayrına değil. Nitekim sermaye kalemşörleri, bu girişimleri, “*Barzani’dan K. Irak’ta bizim adımıza PKK ile savaşmasını ve oradan atmasını istiyoruz*” şeklinde özetliyorlar. Yani bu girişimin Kürtler’i birbirine kırdırmayı amaçladığı pervasızca ifade ediliyor.

Anlaşıyor ki, geçmişte Türk ordusu ile birlikte PKK’ye karşı savaşan Barzani, bir kez daha Kürt halkına ihanete sürüklenmek isteniyor. Kirli amaç bu olsa da, Türk sermaye devletinin aşağıladığı bir Kürt liderden yardım istemek zorunda kalması, içinde çırpındığı açmazı aşma gücünden yoksun olduğunun göstergesidir.

Kürt halkı rejimden umudunu kesiyor

İmralı sürecinden sonra tüm çabasını devletle anlaşarak düzen içi bir çözüme ulaşmaya hasreden PKK, bu konuda Kürt halkı saflarında belli bir beklenti yaratmayı başarmıştı. AKP’nin yükseliş sürecinde Tayyip Erdoğan’ın Kürt sorununun çözümüne dair bazı demagojik açıklamaları ise bu beklentiye daha da pekiştirmişti.

Oysa aradan geçen süre devletin resmi çizgisinde bir değişikliğe yol açmadığı gibi, PKK’nin tek taraflı ateşkesi sayesinde hafifleyen çatışmalar ordu tarafından yeniden tırmandırılmaktadır. ABD emperyalizminin Kürt sorununu çözeceğine dair akıldışı beklentiler ise, Beyaz Saray’ın geçen yıl sınır ötesi saldırı için icazet vermesi, dahası saldırılara fiilen destek sunması ile yerle bir olmuştur.

Kürt halkının emekçi kesimleri, emperyalizmden ya da gerici düzenden çözüm beklemenin boş bir avuntu olduğunu anlamış görünüyor. Son günlerde yaygınlaşan meşru militan kitle gösterileri düzen içi çözümden umut kesmenin göstergelerinden biri sayılmalıdır.

Kürt halkının sömürgeci rejime karşı biriken öfkelerini, işçi sınıfı ile emekçilerin sömürü ve kölelik düzenine karşı biriken öfkesiyle buluşturmak büyük bir önem taşımaktadır. Bu buluşma her iki mücadele dinamiğinin gelişimini kolaylaştıracak, hem sömürü ve kölelikten hem de sömürgeci baskıdan kurtulmanın yolunu açacaktır.

Ergenekon davası başladı...
Yargı bir kez daha çete devletini aklayacak...

Hesabı emekçiler soracak!

Darbeci generallerin temizlenmesi operasyonu olarak yutturulmak istenen Ergenekon davası başladı. Davada 46'sı tutuklu, 86 sanık yargılanıyor.

Operasyon gündeme geldiğinde liberal sol çevrelerde heyecan uyandırmış, “derin devlet tasfiye ediliyor” ham hayallerine neden olmuştu. Ancak kısa bir süre sonra bunun tam bir aldatmaca olduğu ortaya çıkmıştı. Çünkü Ergenekon operasyonu düzen içi it dalaşının bir ürünü olarak gündeme gelmişti.

Bu süreçte işçi ve emekçi kitleler bir yanda “demokrasi savunucusu” AKP'nin, öte yanda “laikliğin bekçisi” ordunun saflarında taraflaştırılmaya çalıştılar. Ancak iddianame sürecinin de gösterdiği gibi, süreç hiç de “demokratikleşme” yönünde işlemedi. Çünkü devlet adına cinayet işlemekle övünen, devlet tarafından sırtı sıvazlanan katil takımı işçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı işlediği suçlardan dolayı değil, bir takım çete faaliyetlerinden dolayı yargılanıyordu.

Operasyonların gerçekleşme sürecinden iddianamenin hazırlanmasına kadar tüm yaşananlar devletin katilleri koruduğunu, kolladığını, üstelik devlet terörünü tahkim edecek şekilde yeni yasalar hazırlamaya, kolluğun yetkisini genişletmeye çalıştıklarını gösterdi.

Hazırlanan iddianamede özellikle vurgulanan, Ergenekon olayıyla ordunun, istihbarat teşkilatının hiçbir ilgisi olmadığıydı. Her tarafından kan, irin ve pislik akan bu sistemi korumak ve kollamak için ellerinden geleni yaptılar. Ergenekoncular adıyla tanımlanan kontrgerilla artıklarına çıkarılan fatura sadece AKP karşıtı faaliyetlerden ibaret tutuldu.

Kontgerilla düzenini aklamaya çalışan devletin dava sürecinde de benzer bir tutum içinde bulunacağından kuşku duyulmamalıdır. Bugüne kadar

işçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı işledikleri suçların hesabının sorulmayacağı apaçık bir gerçektir.

Eli kanlı katilleri besleyen, büyüten, emekçilerin ve halkların üzerine salan sermaye devletinden hesap sormanın yolu devrimci mücadeleyi büyütmekten geçmektedir. Çete devletinin emekçi halklara karşı işlediği suçlardan yakasını bir kez daha kurtaramaması için çürüyen düzeni yıkma mücadelesini büyütelim!

Ergenekon duruşması başladı!

Ergenekon duruşması 20 Ekim günü Silivri Ceza ve İnfaz Kurumları Yerleşkesi'nde başladı. Duruşmayı izleme hakkı bulunan basın mensupları, avukatlar ve bazı sanık yakınları, listeden isimleri kontrol edilerek içeri alındı.

İstanbul Cumhuriyet Savcıları Zekeriya Öz, Nihat Taşkın ve Mehmet Ali Pekgüzel'in hazırladığı 450 klasörden oluşan 2455 sayfalık iddianamede, Danıştay 2. Dairesi üyesi Mustafa Yücel Özbilgin “maktul”, dönemin daire başkanı, şimdiki Danıştay Başkanı Mustafa Birden, üyeler Ayla Gönenç, Ayfer Özdemir ve Danıştay Tetkik Hakimi Ahmet Çobanoğlu da “mağdurlar” olarak sıralanıyor.

“İhbar eden” olarak Şevki Yiğit'in adı geçen iddianamede, soruşturmanın 12 Haziran 2007'de Trabzon İl Jandarma Komutanlığı'nı gizli numaradan arayarak, isim ve kimliğini belirtmeyen bir kişinin telefon ihbarıyla başladığı, ihbardan yola çıkılarak Ümraniye'de bir gecekondu da 27 adet bombası ele geçirildiği ve bazı kişilerin yakalandığı belirtiliyor.

Ergenekon davasının sanıkları, ayrıca “Darbe ortamı hazırlamak amacıyla halkı Türkiye Cumhuriyeti hükümetine karşı silahlı isyana tahrik, Cumhuriyet Gazetesi merkezine el bombası atılması; Danıştay 2. Dairesi'ne yönelik gerçekleştirilen silahlı saldırı sonucu Danıştay üyesi Mustafa Yücel Özbilgin'in öldürülmesi ve 2 üyenin yaralanması; İstanbul-Ümraniye İlçesi'nde bir adrese düzenlenen operasyonda 27 adet el bombası ele geçirilmesi; Eskişehir'de emekli Yüzbaşı Fikret Emek'ten 12 adet el bombası, 2 adet uzun namlulu silah, 11 kilogram C3 patlayıcı madde, 11 kilogram TNT patlayıcı madde, 2 adet ruhsatsız silah ve bol miktarda dokümanın ele geçirilmesi; devlete ait gizli bilgi ve belgelerin ele geçirilip amacı dışında kullanılması; kişilerin siyasi, felsefi veya dini görüşlerine, ırkı kökenlerine, hukuka aykırı olarak ahlaki eğilimlerine, cinsel yaşamlarına veya sendikal bağlantılarına ilişkin bilgileri kişisel veri olarak kaydetme eylemleri; silahlanma, ruhsatsız silah bulundurma ve taşıma eylemleri”nden sorumlu tutuluyor.

Emekli Orgeneraller Şener Eruygur ve Hurşit Tolon ile ATO Başkanı Sinan Aygün, Cumhuriyet Gazetesi Yazarı Mustafa Balbay, Avukat Levent Temiz, Organizatör Seyhan Soylu, Sanatçı Nurseli İdiz, eski Esenyurt Belediye Başkanı Gürbüz Çapan, Gazeteci Tuncay Özkan, eski Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürü Adil Serdar Saçan'ın da aralarında bulunduğu birçok kişiyle ilgili soruşturma ise halen sürüyor. Savcıların bu kişilerle ilgili iddianameyi hazırlamasının ardından açılacak dava, şu anki davayla birleştirilecek.

Şoven kudurganlık İmralı'da!

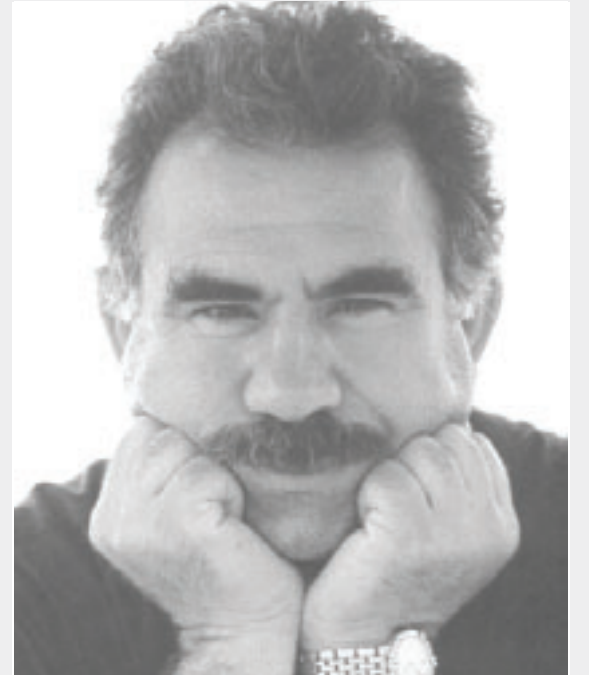
Kürtlerin linç edilmeye çalışılması ve DTP binalarına yönelik saldırılar ile tırmandırılan ırkçı saldırganlık İmralı Cezaevi'nde de kendini gösterdi. '99 yılından bu yana İmralı Cezaevi'nde tecrit koşullarında yaşayan, değişik gerekçelerle hücre cezasına çarptırılan Öcalan'ın avukatları ile görüşmesi de çoğu kez keyfi gerekçelerle engelleniyordu. İmralı'daki tecrite cezaevi görevlilerinin saldırısı da eklendi.

Yaşanan saldırıya ilişkin açıklama yapan Asrın Hukuk Bürosu, Öcalan'ın odasının görevlilerce arama gerekçesiyle dağıtıldığını, Öcalan'ın buna karşı çıkması nedeniyle saldırıya uğradığını belirtti. Aramaya itiraz eden Öcalan'a görevliler tarafından “Sus, sen konuşamazsın, bir kelime bile konuşma hakkın yok” denildiği ve ardından da zor kullanılarak odadan çıkarıldığı, bir görevlinin ayağıyla sırtına bastırması sonucu yere çökmek zorunda bırakıldığı, Öcalan'ın “bu uygulamadansa beni öldürün daha iyi” demesi üzerine ise, “ona da sıra gelecek” sözleriyle tehdit edildiği dile getirildi.

Asrın Hukuk Bürosu, İmralı'da Başbakanlık Kriz Merkezi'nin talimatı dışında bir uygulamanın gerçekleştirilemeyeceğini söyleyerek, saldırının Genelkurmay ve Hükümet'in bilgisi dâhilinde olduğunu ifade etti.

Koma Civakên Kurdistan (KCK) Yürütme Konseyi yaptığı açıklamada, saldırıyı Kürt halkı karşısında yürütülen inkâr ve imha siyasetinin bir devamı olarak nitelendirdi. Partiya Karkerên Kurdistan (PKK), saldırının Öcalan şahsında tüm Kürt halkına yapıldığını, amaçlananın Kürt-Türk halklarının birliğini dinamitlemek olduğunu vurguladı. Kürdistan Halk İnisiyatifi, Öcalan'ın ölüm tehdidi aldığını belirterek Kürt halkını ulusal seferberliğe çağırdı.

Saldırının duyulmasının ardından olağanüstü toplantı yapan Demokratik Toplum Partisi, yaptığı basın açıklaması ile saldırıyı kınadı. DTP Eşbaşkanları Ahmet Türk ve Emine Ayna tarafından DTP Genel Merkezi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında saldırı açık bir provokasyon olarak değerlendirildi.

Kürt halkı Öcalan'a yönelik saldırıyı protestolarla karşıladı!

Asrın Hukuk Bürosu avukatları, 17 Ekim günü yaptıkları açıklamayla, Abdullah Öcalan'a İmralı Cezaevi'nde fiziki saldırı gerçekleştirildiğini duyurmuştu. Haberin duyulması ile birlikte Kürt halkı saldırıyı lanetlemek için pek çok eylem gerçekleştirdi.

Öcalan'a yönelik saldırı ve Başbakan Erdoğan'ın Diyarbakır ziyareti 20 Ekim günü pek çok yerde protestolar ile karşılandı. Diyarbakır ve diğer Kürt illerinde hayatın durma noktasına gelmesi dizginsiz bir devlet terörü ile yanıtladı. Polis saldırıları sonucunda bir kişi ölürken çok sayıda kişi yaralandı. Protesto gösterileri 21 Ekim'de de sürdü.

Saldırı **Şırnak**'ta 17 Ekim gecesi boyunca yapılan çeşitli eylemlerle protesto edildi. Nur ve Cudi Mahalleleri'nde bir araya gelen eylemciler mahalle aralarında ateşler yakarak ve sloganlar atarak saldırıyı kınadı. Mem û Zin Kültür ve Sanat Merkezi'nde gerçekleştirilecek tiyatro gösterimi Öcalan'a yönelik saldırı nedeniyle iptal edildi. Oyunu izlemeye gelen yüzlerce kişi sloganlar atarak Dört Yol kavşağına yürüdü. Görevden uzaklaştırılan Cizre Belediye Başkanı Aydın Budak da yaptığı açıklamayla saldırıyı lanetledi.

Hakkari'nin **Yüksekova** ilçesinde de sokaklar 17 Ekim gecesi boyunca Öcalan için tutuşturuldu. Pek çok mahalle de yapılan eylemlere çevik kuvvet biber gazı ile saldırdı. Çatışmalar gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Sabah saatlerinden itibaren saldırıyı protesto etmek amacıyla kepenkler açılmadı. Öğle saatlerinde DTP İlçe Örgütü önünde gerçekleştirilen kitlesel basın açıklamasının ardından Cengiz Topel Caddesi'nde toplanarak barikat kuran ve ateş yakan binlerce kişiye polis tazyikli su ve biber gazıyla müdahale etti.

Mersin'in **Akdeniz**, **Yenişehir**, **Toroslar** ve **Tarsus** ilçelerinde 17 Ekim gecesi pek çok eylem gerçekleştirildi. Akdeniz ilçesinde biraraya gelen protestocular şehrin sokaklarında dolaştılar ve yol boyunca polis araçlarını ve panzerleri taşıdılar. Polis ise eylemi izlemek ile yetindi.

Van'da gerçekleştirilen protestolar da 17 Ekim gecesi geç saatlere kadar sürdü. Hacıbekir, Yünlüplük, Yeni Mahalle başta olmak üzere pek çok mahallede gerçekleştirilen gösterilerde Öcalan'ın resimleri taşındı ve sloganlarla saldırı protesto edildi. Yolların molotoflarla kesildiği eylemlere halk da alkışlarla destek verdi.

Diyarbakır'da saldırıyı protesto etmek için DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, belediye başkanları, milletvekillerinin aralarında bulunduğu binlerce kişi DTP İl binası önünde bir araya geldi. Kitlenin yürüyüşe geçmesine izin vermeyen kolluk güçleri, milletvekilleri ile gerçekleştirilen görüşmelerin ardından yürüyüşe izin verdi. Koşuyolu Parkı'nda basın açıklaması yapan binlerce kişiye polis, açıklamanın hemen ardından saldırıda bulundu. Gaz bombaları, tazyikli su ve coplarla gerçekleştirilen saldırıda aralarında milletvekilleri ve belediye başkanlarının da bulunduğu çok sayıda kişi yaralandı. Saldırı sırasında DTP Diyarbakır İl Binası'nın da camları kırıldı ve içeri gaz bombası atıldı.

Adana'da Şakirpaşa, Gülbahçe, Dağlıoğlu, Barbaros ve Denizli mahallelerinde bir araya gelen yüzlerce kişi barikatlar kurarak yolları kesti. Polisin plastik mermi kullanarak saldırıya geçtiği kitle taş ve molotof kokteyllerle karşılık verdi. Çatışmalar

sırasında bir panzer yakıldı. Çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Adana'nın 6 Ocak, Yersuat, Belediye evleri, Emek, Botan ve Küçükkırım Mahalleleri'nde kepenkler 21 Ekim günü de açılmadı. Öğle saatlerinde Orhan Kemal Bulvarı'nda toplanan binlerce kişi burada bir basın açıklaması yaptıktan sonra yürüyüşe geçerek Atatürk Caddesi'ni trafiğe kapattı. Polis kitleye gaz bombalarıyla saldırdı.

Adana'nın Ceyhan ilçesinde Küçük Kırım Caddesi'nde gerçekleştirilen eyleme polis saldırdı. Kitlenin ara sokaklara dağılması ile birlikte çatışmalar mahallelerde sürdü.

Diyarbakır'ın **Lice** ilçesinde 14 yıl sonra ilk kez kepenk kapatma eylemi gerçekleştirildi. Lice halkı kepenklerini açmayarak, okulları boykot ederek yeniden mücadelede öne atıldılar. Gece boyunca ara sokaklarda eylemler ve çatışmalar eksik olmadı. Özel harekât polisleri ve komandolar gece boyunca havaya ateş açarak korku ve yılmılık yaratmaya çalıştılar.

Şırnak'ta DTP binası önünde toplanarak Cumhuriyet Meydanı'na yürümek isteyen binlerce kişinin önü kolluk güçleri tarafından kesildi. Yapılan görüşmelerin ardından kitle sloganlar eşliğinde Ömer Kabak Meydanı'na yürüdü ve burada bir açıklama gerçekleştirildi. Açıklamanın ardından kolluk güçleri gaz bombalarıyla saldırdı. Kitlenin ara sokaklara ve mahallelere dağılması ile birlikte şehrin tüm mahalleri çatışma alanına döndü. Kolluk güçlerinin ateşli silahlar

da kullandığı çatışmalar sırasında çok sayıda kişinin yaralandığı ve gözaltına alındığı bildirildi.

Şırnak'ın **İdil** ilçesinde gerçekleştirilmek istenen yürüyüşe polis ve korucular saldırdı. Kitlenin ara sokaklara çekilmesinin ardından korucular DTP binasını taşıdılar. Ara sokaklarda süren çatışmalar sırasında 30 kişi dövülerek gözaltına alındı.

Mersin'de Kürt gençleri 20 Ekim gecesi Yenişehir İlçesi Eğriçam Mahalle Muhtarlığı'nı ateşe verdiler. Sloganlar atan gençler muhtarlığı yaktıktan sonra ara sokaklara çekildiler.

Batman'ın Gercüş, Hasankeyf, Beşiri ve Kozluk ilçelerinde oturma eylemleri ve basın açıklamaları gerçekleştirildi. Gercüş'te Gazeteci Yahya Orhan Parkı'nda bir araya gelen kitle DTP ilçe binasına kadar yürüdü ve burada açıklama yaptı. Açıklamayı okuyan DTP İlçe Başkanı basın metnini okumasının ardından gözaltına alındı. Diğer ilçelerde de DTP binalarının önünde toplanan eylemciler basın açıklaması yaptıktan sonra 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Van'ın Başkale ilçesinde binlerce kişi saldırıyı protesto etti. Kepenk kapatma eyleminin sürdüğü şehir merkezinde toplanan binlerce kişi sloganlarla DTP binasına yürüdü ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Avrupa'da yaşayan Kürtler de pek çok eylem gerçekleştirerek saldırıyı kınadılar. Almanya'nın **Dortmund** kentinde bulunan WDR televizyonu Kürt gençler tarafından işgal edildi. Televizyon yetkililerinden konu ile ilgilenme sözü alınması üzerine

Gözaltında işkence sürüyor...

19 Ekim'de Kadıköy'de düzenlenen miting sonrasında polisin müdahalesine maruz kalan ve aldığı darplar sebebiyle dişleri kırılan İbrahim Yılmaz, İHD İstanbul Şubesi'nde, miting tertip komitesinin ve İHD yöneticilerinin de katıldığı bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Çeşitli kurumların 19 Ekim günü Kadıköy'de düzenlediği mitingin ardından polis Nautilus'te dağılmakta olan kitleye saldırmıştı. Bu sırada polis tarafından gözaltına alınan Yılmaz, Carrefour alışveriş merkezinin güvenlik odasına götürüldüğünü ve 10 kişi tarafından darp edildiğini belirtti. Polisler Yılmaz'ı "Eğer suç duyurusunda bulunursan seni gördüğümüz yerde öldürürüz" sözleriyle de tehdit ettiler.

İki günlük gözaltının ardından serbest bırakılan ve savcılığa suç duyurusunda bulunan Yılmaz, savcılık çıkışı yeniden gözaltına alındığını ve evinin basılarak yasal kitaplara suç delili diye el konulduğunu belirtti.

Mitingin Tertip Komitesi Başkanı Dursun Yıldız da bir konuşma yaparak saldırıyı kınadı ve devletin Kürt sorununa dönük politikalarını eleştirdi.

Çürüyen devlet katillerini aklıyor!

Devlet terörü her geçen daha da tırmanmaya devam ediyor. Devlet bir yandan Ergenekon operasyonu ile çetelerine çeki düzen verip kendini tahkim ederken, faşist baskı ve terör de her geçen artarak sürüyor. Toplumun her kesimi bu cenderenin içine bir şekilde çekilirken, körüklenen şovenizm faşist saldırganlığın en ücra noktaya yayılmasını sağlıyor. Özetle AB hayallerinin pompalanması bir yana bırakılarak, sermaye devletin diline zaten yakışmayan “insan hakları”, “demokrasi” söylemlerine de son veriliyor.

Krizin ön günlerinde yaşananlar sermaye sınıfının kriz yönetme tarzının ne olduğunu bir kez daha ortaya koymuş bulunuyor. Devletin azgın terörü tırmanırken, işkence ve ölümler ardarda gelmeye başladı. Özellikle Engin Çeber’in katledilmesiyle ülke gündeme giren insan hakları ihlalleri puslu havalardan beslenen sermaye devleti için yeni bir şey değil. Hele de yeni bir kriz kapıdayken muhalif güçlere dönük saldırılar, burjuvazinin bu ülkeyi nasıl yönettiğini anlatıyor.

Polisin, askerin eline düşen herkes öyle veya böyle devletin faşist şiddetinin hedefi olurken, devletin pervasızlığı toplumsal muhalefetin dağınıklığıyla daha da artıyor.

Son bir haftada yaşanan birkaç olay bundan sonra yaşanacaklar konusunda da fikir veriyor:

* Altınoluk’ta adli bir vakadan başlayan tartışma hızla Kürtler’e dönük bir linç hareketine dönüştü. Kürtler’e ait işyerleri tahrip edilirken askerin ve polisin gözü önünde yaşanan olaylara müdahale edilmedi.

* Aktütün Karakolu’na PKK baskını ile esmeye başlayan rüzgar, OHAL’i geri isteyenlerin ekmeğine yağ sürerken, ülke çapında Kürtler’e dönük topyekûn bir saldırının fitili de ateşlenmiş oldu.

* Cezaevlerinde işkence ve baskı katlanırken, *Yürüyüş* dergisi satarken gözaltına alınan Engin Çeber devlet tarafından katledildi.

* Kartal’da bir kafe sahibi, fincanla gelen çay yüzünden başlayan tartışmada altı polis tarafından öldürülmüşe dövlüdü.

* Abdullah Öcalan’ın cezaevinde saldırıya uğradığı ortaya çıktı. Öcalan tecrit altında tutulmasına rağmen defalarca hücre cezasına çarptırılmıştı.

* Öcalan’ın uğradığı saldırıyı protesto etmek isteyenler devletin azgın terörü ile karşı karşıya kaldı. Devletin vahşi saldırıları sonucu 26 yaşındaki Ahmet Özkan Ağrı’nın Doğubeyazıt ilçesinde vurularak katledildi. Onlarca insanın yaralandığı olaylarda polisin silah kullanmakta hiç tereddüt etmediğinin kanıtı olan cinayet ile ilgili hiçbir işlem yapılmadı.

* Gebze Kapalı Cezaevi’nde erkek adli tutuklular, siyasi kadın tutuklulara saldırdı. 17-18 Ekim tarihlerinde asker ve adli tutukluların birlikte gerçekleştirdiği saldırı sırasında “*teröristleri öldüreceğiz*”, “*vatan bölünmez*”, “*kapıları açın onlara tecavüz edelim*” şeklinde sloganlar atıldı. Saldırıda 9 kadın tutsak yaralandı.

* Beyoğlu’nda, tutuklama kararı çıkan bir genç cezaevine götürüldüğü sırada polis otomobilinden kaçtı. Kaçan şahsın gidebileceği yerlere yapılan baskında gözaltına alınan 5 kişiye, olay yerinde ve emniyette işkence yapıldı. Vücutlarında kırık, çatlak, dikişler ve çok sayıda ezikler bulunan 5 genç, Beyoğlu Adliyesi’ne giderek, polisler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Bu arada eski defterlerde kalan katillerde aklanmaya başlandı.

* Önce 16 Mart 1978 günü İstanbul Beyazıt’ta 7 devrimci öğrenciyi katledenler zamanaşımı bahanesiyle aklandı.

* Sonra özel hareketçi katil Ayhan Çarkın televizyonlara çıkıp “ben 1000 kişiyi öldürdüm” diye övüne gerine “terör” üzerine fikir beyan etmeye başladı.

* Hrant Dink’in katilini kahraman gibi karşılayan dönemin Samsun Terörle Mücadele Şube Müdür Vekili Metin Balta ile Komiser İbrahim Fırat mahkemede aklandı.

* Çeber’in katledilmesiyle ilgili Emniyet Müdürlüğü’nün yürüttüğü soruşturma 21 Ekim günü tamamlandı. İki polis müfettişi hazırladıkları raporda,

Çeber’in gözaltı süresince kötü muamele görmediğini ifade ettiler. Müfettişlerin verdiği bilgiler arasında Çeber’in gözaltı boyunca üç kez sağlık kontrolüne gönderildiği ve kontrolde vücudunda darp izine rastlanmadığı bilgisi yer aldı.

Cezaevlerinde ve gözaltında süren işkence, polisin yetkilerinin artırılması tartışmalarıyla birlikte yürüyor. Düzenin her geçen gün büyüyen çok yönlü krizi kontrgerilla düzeninin daha da tahkim edilmesini gerektiriyor. Bunun için bir yandan terör yasaları ağırlaştırılıp, devlet terörü tıramandırılırken, öte yandan devletin tetikçileri bir bir aklanıyor. Onları akladıkları çürümüş düzenleri ile tarihin çöplüğüne göndermek işçi sınıfı ve emekçilere düşüyor.

MGK’dan topyekûn savaş çağrısı

Milli Güvenlik Kurulu Ekim ayı toplantısı 21 Ekim günü Çankaya Köşkü’nde gerçekleşti. Toplantıdan Kürt halkına karşı topyekûn savaş kararı çıktı.

İlker Başbuğ’un ilk kez Genelkurmay Başkanı sıfatıyla katıldığı MGK toplantısı Abdullah Gül başkanlığında toplandı. Dört buçuk saat süren toplantının ardından yayımlanan bir bildiri ile toplantının gündemleri ve kararları kamuoyuna ilan edildi. Bildiride belirtilen temel nokta, Kürt halkına karşı girişilecek topyekûn savaş konsepti oldu. Göz boyamak için konulan demokrasi ve hukukun üstünlüğü kavramlarla başlayan bildirinin katıksız bir savaş çağrısı ile sürdüğü görüldü.

Bildiride, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ezilmesi için devletin tüm kurumlarının etkin işbirliğine gitmesi gerektiği vurgulanarak, kirli savaş yönetmek için yeni bir kurumsal yapılanmaya gidilmesi gerektiği belirtiliyor. “Terörle Mücadele Müsteşarlığı” kurulması tartışmaları da böylece karara bağlanmış oluyor. Devlet kurumları arasındaki işbirliğinin yanı sıra sivil halk da göreve çağrılıyor. Herkesin güvenlik güçlerine destek olması gerektiğinin vurgulandığı açıklamada “*milletimizin her zaman olduğu gibi sağduyusunu koruyacağına...*” duyulan inanç dile getiriliyor. Böylece son aylarda artan linç girişimleri desteklenip teşvik edilmiş oluyor.

MGK toplantısının bir diğer temel gündemi de düzen cephesinden gelen “çatlak sesler”. Aktütün eyleminin ardından başta *Taraf* olmak üzere çeşitli yayınlarda dile getirilen eleştiriler İlker Başbuğ tarafından sert bir dille eleştirilmişti. Basına yönelik bu tehditler üstü kapalı olarak MGK sonuç bildirisinde de yer alıyor. Bildiride TSK’ya yönelik eleştirilerin Kürt hareketinin işine yaradığı belirtilerek “*herkesin sorumluluk duygusuyla hareket etmesi*” gerektiği vurgulanıyor. Bu sözler, düzen cephesinden gelen muhalif seslere bile tahammül gösterilmeyeceğinin ifadesi.

Bildiride Güney Kürdistan ile olan ilişkilere de yer verilmiş. Sınır ötesi operasyonlar ile açık bir hezimet yaşanmasının ardından Barzani ile ilişkilerin geliştirmesi gerektiğine dair çeşitli tartışmalar ortaya atılmış ve bu konuda sermaye devletin çeşitli girişimlerde bulunduğu haberleri basına yansımıştı. Bildiride yer alan “*Irak tarafının atması istenen adımların yakından takip edilmesi kararlaştırılmıştır*” sözleri Barzani ile PKK karşıtı işbirliğine gidilmesi ihtimaline işaret ediyor.

Demokrasi sözleriyle başlayan, topyekûn savaş çağrıları ile süren bildiri, yeni dönemde Kürt halkına yönelik savaşın derinleştirileceği ve muhalif seslerin ezileceği bir konseptin uygulamaya konulacağının işaretlerini veriyor.

Kadıköy mitingi...

“Ne AKP ne Ergenekon!”

Kadıköy’de 19 Ekim günü toplanan binlerce kişi “*Ne AKP ne Ergenekon!*” şiarını haykırdı.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, KESK İstanbul Şubeler Platformu, DİP Girişimi, DTP, EMEP, EHP, KÖZ, ESP, SDP, ÜİD-DER, SODAP, SP Girişimi, ÖDP ve TÖP tarafından düzenlenen miting, kitlenin Tepe Nautilus önünde toplanmasıyla başladı.

Önde DTP olmak üzere kortejler oluşturularak yürüyüş hazırlıkları tamamlandı. “*Ne AKP ne Ergenekon, çözüm demokratik cumhuriyette!*” pankartının açıldığı DTP kortejinde çok sayıda Abdullah Öcalan posterleri ve demokratik konfederalizm bayrakları taşındı. Maruz kaldığı saldırı nedeniyle Öcalan resimlerine ve sloganlarına ağırlık verilmesi kolluk güçlerinin engelleme çabalarına sebep oldu. Yürüyüş başladığı sırada kitlenin önüne yığınak yapan çevik kuvvet, bayrakların ve Öcalan resimlerinin kaldırılmasını istedi. Tertip Komitesi ile kolluk güçleri arasında yapılan görüşmenin ardından resimler kaldırılarak yürüyüşe geçildi.

Miting alanına yaklaştığı sırada kitlenin önü yeniden kesildi. Yapılan uzun görüşmelerin ardından yeniden yürüyüşe geçildi ve miting alanına girildi.

Mitingin açılış konuşmasını Miting Tertip Komitesi Başkanı Dursun Yıldız yaptı. AKP-Ergenekon kutuplaşmasına değinen Yıldız bu gerici çatışmanın taraflarının sadece Kürt halkına yönelik düşmanlık sözkonusu olduğunda uzlaştıklarını belirtti. AKP’nin Ergenekon ile mücadelesinin ikiye bölünmüş olduğunu, düzen içi çatışmalara karşı çözümün işçilerin birliği ve halkların kardeşliğinden

geçtiğini vurguladı. Sadece Ergenekoncular’ın değil, Çorum’un Maraş’ın katillerinin, darbecilerin, kirli savaş şeflerinin yargılanması gerektiğini belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Ardından DTP Batman Milletvekili Bengi Yıldız, DTP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncer, DTP Iğdır Milletvekili Pervin Buldan, Kızıltepe Belediye Başkanı Cihan Sincar ve Bismil Belediye Başkanı Şükran Aydın isimleri okunarak sahneye davet edildi. Vekiller ve belediye başkanları “Kürdistan sizinle gurur duyuyor” sloganı ile karşılandılar.

DTP Iğdır Milletvekili Pervin Buldan kitleye hitaben bir konuşma yaptı. Ergenekon denilen yapılanmanın tesadüfen ortaya çıkmış bir örgüt olmadığını, bunun bir gelenek olduğunu belirtti. Kontrgerillanın çeşitli vesilelerle gün ışığına çıktığından, ancak bunların sürekli örtbas edildiğinden bahsetti. Türkiye’nin en büyük sorununun Kürt sorunu olduğunu belirterek, sorunun çözümü için Öcalan’ı kapsayan genel af, gerillaya siyasete katılma şansı, Kürt kimliğinin anayasal olarak tanınması gibi çeşitli talepleri dile getirdi.

Buldan’ın konuşmasının ardından müzik grubu Kürtçe marşlar ve halaylardan oluşan bir dinleti sundu. Miting Hernepeş marşının hep bir ağızdan söylenmesi ile sona erdi.

Miting dağıldığı sırada da polisin tacizleri devam etti. Dağılan grupları yakından izleyen çevik kuvvet ekipleri Tepe Nautilus’da bir gruba biber gazlarıyla saldırdı. Ara sokaklara dağılan gruplar ile polis arasında kısa süreli çatışmalar yaşandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze’deki şoven saldırganlık lanetlendi

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Gebze Cezaevi’nde adli tutukluların siyasi kadın tutuklulara yönelik saldırısıyla ilgili, tutuklu yakınları ile birlikte 22 Ekim günü bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

17-18 Ekim’de, Gebze Kapalı Cezaevi’nde kalan adli suçlardan yargılanan erkek tutuklular, “Teröristleri öldüreceğiz”, “Vatan bölünmez”, “Kapıları açın onlara tecavüz edelim” şeklinde sloganlar atarak ve küfürler savurarak, PKK’li kadın tutuklulara bıçak ve sopalarla saldırmış, saldırı sonucu A 3-4-5 koşullarında kalan Azime Işık, Sibel Kurt, Zeynep Taşgöl, Songül Yılmaz, Şehnaz Şahin, Aslı Doğan, Ayşe Irmak, Gülbahar Aksoy ve Dilek Kurt yaralanmıştı.

Gerçekleşen saldırı İHD, tutuklu yakınları ve kadın örgütleri tarafından protesto edildi.

İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, saldırının sorumlusunun devlet olduğunu vurguladı. Ardından yaralanan tutukluların aileleri ve yakınları söz alarak saldırıyı anlattılar. Saldırıyı çocuklarından dinleyen aileler, 8 kadar adli tutsağın ellerinde satır ve bıçaklarla gelerek havalandırma mazgallarından içeri cam kırıkları benzeri maddeler attığını, gardiyanların gözetiminde gerçekleşen saldırıya yönetimin duyarsız kaldığını belirttiler.

Saldırının açık bir devlet provokasyonu olduğunu ve bunun dışarıdaki linç atmosferinden farklı olmadığını belirten aileler, çocuklarının sağlığından endişe duyduklarını söylediler.

Basın toplantısına TUAD-DER, ESP’li Şehit ve Tutsak Aileleri, Gökkuşluğu Kadın Derneği, Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Arzela Kültür Merkezi, EKD, ÖDP, EHP’li kadınlar ve DTP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara mitingine üçbin kişi katıldı...

“Yoksulluğa, yolsuzluğa, zamlara, hak kayıplarına, AKP’ye dur de!”

Ankara’da 18 Ekim günü “*Yoksulluğa, yolsuzluğa, zamlara, hak kayıplarına, AKP’ye dur de!*” mitingi gerçekleştirildi.

Miting için gelen kitle saat 12.00’de Toros Sokak’ta buluşarak, buradan kolej kavşağına bir yürüyüş gerçekleştirdi. KESK Ankara Şubeler Platformu, TMOBB İKK ve DİSK’in çağrısıyla tertiplenen mitingte, Eğitim-Sen’e bağlı şubeler, Birleşik Metal-İş, Haber-Sen, Kültür Sanat-Sen, Tarım Orkam-Sen, Tüm Bel-Sen, TÜMTİS, Petrol İş, Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri, Pir Sultan Abdal Derneği, Öv-Der, ‘68’liler Derneği, Ankara Üniversitesi Meclisi, ÖDP, TKP, EMEP, SHP, CHP, HKP, Kaldıraç, Alınteri katılımcı olarak pankartlarıyla yer aldılar.

Eylemin en coşkulu kortejlerinden biri, direnişleri geçtiğimiz hafta zaferle sonuçlanan Tadal işçilerinin korteji idi. Tadal işçileri ile hemen önlerinde “Grev hakkımız engellenemez!” pankartıyla yürüyen TEGA işçileri örnek bir dayanışma sergilediler, yürüyüş boyunca “TEGA-Tadal omuz omuza!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları atıldılar.

CHP ise imzacısı olduğu halde yürüyüşe katılmayarak, kitleyi miting alanında karşılamayı

tercih etti. CHP’liler “Ayak takımı sandıkta baş olacak!” yazılı dövizlerle dikkat çektiler.

Miting alanına gelindiğinde, ilk olarak devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Ardından ilk konuşmayı KESK Ankara Şubeler Platformu sözcüsü Hasan Karakaya yaptı. AKP’nin neoliberal politikalar ekseninde emekçilerin haklarını her geçen gün daha fazla gasp ettiğini, kamu emekçilerinin de bu süreçten fazlasıyla etkilendiğini söyledi.

DİSK Bölge Temsilcisi Kani Beko AKP’nin genel saldırı politikalarından bahsetti. Emekli-Sen ve Genç-Sen’in kapatılması sürecine değinerek AKP iktidarının amacını gerçekleştiremeyeceğini belirtti. Konuşmasını “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sözleriyle bitirdi.

TMOBB İKK Sekreteri Ramazan Pektaş ise, sermayenin “kentsel dönüşüm” adı altında gerçekleştirmeye çalıştığı “rantsal dönüşüm” projesinden bahsetti.

Üçbin kişinin katıldığı miting müzik dinletisiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mehmet Ağar Susurluk davası kapsamında yargılanacak...

“Bin operasyon”ların hesabını sormanın yolu kontrgerilla devlete karşı mücadeleden geçiyor!

Mehmet Ağar’ın, Susurluk davası kapsamında, Emniyet Genel Müdürü olduğu dönemle ilgili “suç işlemek amacıyla örgüt kurma” suçundan Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılanmasına 11 Kasım günü başlanacak.

Danıştay, Mehmet Ağar’ın Susurluk nedeniyle, sadece “suç işlemek için örgüt kurmak”tan yargılanmasına karar verdi. Katletmeler, kaybetmeler yine suç olarak görülmedi. Geçmişte de suç olarak görülmediği için, Ağar en üst makamlara hızla tırmandı.

Mehmet Ağar kontrgerilla devleti adına “bin operasyon”a imza attı ve bunu açıkça ifade etmekten çekinmedi. Susurluk’a ilişkin olarak ise şunları söylüyordu: *“Daha birçok insan var. Biz öne çıkmış gibi görünüyoruz. Oysa, çok üstümüzde büyük görevler yapmış insanlar var... Halen bu görüşü savunan, hizmet vermeye devam eden çok sayıda insan var. (...) Deşifre olmayan kahramanlar var onlar işlerine devam ediyor. Edecekler de.”* (Hürriyet, 13 Şubat 2000)

Mehmet Ağar deşifre olsa da, kontrgerilla devleti ayakta kaldığı sürece, kontrgerilla elamanlarının suç işlemeye devam edeceklerinin itirafıydı bu sözler.

Katlettikçe yükseldi...

Mehmet Ağar ismi işkenceler, gözaltında kayıplar ve katliamlarla hep öne çıktı. 20 Kasım 1980’de Hayrettin Eren kaybedildi. Ahmet Karlangaç işkenceyle katledildi. Yine 1980’de Faruk Tuna gördüğü işkenceler nedeniyle hayatını kaybetti. 18 Mart 1981’de Bakırköy’de Abdullah Gözalan, 3 Nisan 1981’de Karaköy’de Mehmet Selim Yücel ve Küçükköy’de Mustafa Işık, 7 Nisan 1981’de Küçükköy’de Selçuk Küçükçiftçi, Haziran 1982’de Maslak’ta Tahsin Elvan katledildi. Tüm bu infazların altında Mehmet Ağar’ın imzası vardı.

Bu katliamlar nedeniyle Mehmet Ağar elbette yargılanmadı. Yargılanmak bir yana ödüllendirilerek Ankara Emniyet Müdürü yapıldı. Suç işlemeye bu makamda da devam etti. İşkence merkezi DAL (Derin Araştırmalar Laboratuvarı) onun yönetiminde çok daha

“yoğun” çalıştı.

Mehmet Ağar’ın kanlı icraatlarından memnun kalan faşist sermaye devleti onu İstanbul Emniyet Müdürü yaptı. Bu görevde de Mehmet Ağar pekçok gözaltında kaybın mimarlığını yaptı. İstanbul Emniyet Müdürlüğü sırasında Yusuf Erişti, Hüseyin Toraman gözaltında kaybedildi. 12 Temmuz 1991’de 10 devrimci onun yönetiminde katledildi.

İstanbul’daki “başarılı” çalışmalarının ödülü, Erzurum Valiliği ve ardından Emniyet Genel Müdürlüğü’ne atanmak oldu. Bu görevlerde de yaptığı katliamlara yenilerini ekledi.

Mehmet Ağar katliamcı icraatları sayesinde yükselişini sürdürdü. DYP’den milletvekili oldu. DYP-SHP hükümetinin Adalet Bakanlığı’na tırmandı. Adalet Bakanlığı boyunca kontrgerilla şefi kimliği ile uyumlu icraatlar yaptı. Çıkardığı genelgelerle tutsaklara itirafçılığı dayattı. 1996 Mayıs’ında yayınladığı genelgeyle, tutsakların “tabutluk” diye anılan hücrelere gönderilmesini gündeme getirdi. Bu genelgelere karşı direnişte 12 tutsak şehit düştü. DYP-SHP hükümetinin ardından kurulan Refah-Yol hükümetinde İçişleri Bakanlığı yaparken de katliamlara imza atmayı sürdürdü.

Yargılayacaklar ama aklamak için!

“Bana soracağınız her sorunun cevabı MGK’da... Toplayın devletin zirvesini, orada konuşalım” sözleriyle kontrgerilla devletinin kirli bir icracısı olduğunun altını çizen Mehmet Ağar, işlediği suçların aynı zamanda kontrgerilla devletinin suçları olduğunu itiraf etmektedir. Bundan dolayıdır ki, Mehmet Ağar bugüne kadar yargılanamadı. Kuşkusuz bundan sonra da devlet, Mehmet Ağar’ın işlediği suçlardan yargılanmasına izin vermeyecektir. Yargılama bir kez daha aklamaya hizmet edecektir.

Mehmet Ağar vb. kontrgerilla şeflerini işledikleri tüm suçlardan yargılanmalarının biricik yolu kontrgerilla devlete karşı işçi ve emekçilerin birleşik militan devrimci mücadelesidir. Ancak böyle bir mücadele ile suçlar ve sorumlusu suçlular açığa çıkarılıp yargılanabilir.

TİHV’den işkence bilançosu

Yürüyüş dergisinin satışı sırasında gözaltına alınıp işkenceyle katledilen Engin Çeber’in ölümünün sonrasında Türkiye İnsan Hakları Vakfı rapor hazırladı. “Engin Çeber’in ölümü son ölüm olsun” başlıklı ‘Ülkemizde Yaşam Hakkı 2008 Özel Raporu’, 1 Ocak 2008-13 Ekim 2008 tarihleri arasındaki işkence olaylarının dökümünü sunuyor.

TİHV yılın son 10 ayında gözaltında ve cezaevlerinde 29 kişinin, kolluk güçlerinin dur ihtarına uymama gerekçesi ve rastgele ateş açması sonucu 31 kişinin hayatını kaybettiğini açıkladı.

Raporda gözaltında veya hapishanelerdeki ölümlerden bazıları şöyle sıralandı:

Hasan Eroğlu: 26 Ocak’ta Sincan F Tipi Cezaevi’nde, mide rahatsızlığı ve nefes almakta zorluk şikâyetiyle revire kaldırıldı ve kalp krizi geçirerek öldü.

İsmail Hakkı Kaya: 27 Mart 2008’de Antalya L Tipi Cezaevi’nde yatağında ölü bulundu. Ailesi, vücudundaki izler nedeniye suç duyurusunda bulundu.

Selçuk Yıldır: 27 Mayıs’ta Saraybahçe Polis Merkezi’nde kendisini “kemerle parmaklıklara asarak intihar ettiği” açıklandı.

Metin Yüksel: Gözaltına alındığı karakolda nezarete konulurken kaçmak isteyince “ayağı takılıp yere düştü” ve öldü.

Yılmaz Özdemir: Fethiye Kapalı Cezaevi’nde 25 Temmuz’da iki saat içerisinde 3 mahkûm rahatsızlanarak hastaneye kaldırıldı. Biri kalp krizi, biri solunum yetmezliği ve üçüncüsü de sinir krizi geçirdiği için hastaneye kaldırılırken Özdemir kurtarılamadı.

Ahmet Siren: Bingöl Cezaevi’nden dış sağlığı merkezine jandarma ekipleriyle giderken, yakın mesafeden “kimlikleri belirlenemeyen” kişilerce vuruldu.

Abdülaziz Ekinci: 21 Ağustos’ta Mardin Cezaevi’nde gardiyan dayaağıyla öldü. Savcılık soruşturmaya gerek görmedi.

Vusale Süleymanova: 13 Haziran’da Iğdır’da kimlik sorgusu için gözaltına alınarak karakola götürülürken kaçmaya çalışıp “araçtan düşüp öldüğü” açıklandı.

İHD’den işkence ve baskılara karşı açıklama

Saldırıların son dönemde giderek artması, işkencenin sistematik olarak sürmesi üzerine İHD Adana Şubesi 16 Ekim günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Engin Çeber’in gördüğü işkenceler sonucunda cezaevinde katledilmesi, Bursa’da ESP temsilcisi Serpil Aslan’ın tacize uğraması, Çukurova Üniversitesi’nin kışlaya çevrilerek çok sayıda öğrencinin gözaltına alınmasına değinilen açıklamada, hükümetin “işkenceye sıfır tolerans” iddiasının bir aldatmaca olduğu vurgulandı.

Son bir yıl içerisinde 31 kişinin karakollarda, cezaevlerinde işkence sonucu yaşamını yitirdiği, bu cinayetler sonucu hiçbir kamu görevlisinin tutuklanmadığı ve açılan davaların ceza verilmeden sonuçlandığı söylendi, işkencenin insanlık suçu olduğu vurgulandı.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı açıklama sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Bir tarafta küresel açlık ve ölümler... Diğer tarafta küresel mali zenginler...

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Önce küresel zenginlik patlıyor, ardından küresel mali kriz. Zenginlik ve kriz yan yana geldiğinde, sınıflar arası uçurum daha çok derinleşiyor, daha çok açılıyor. Birileri “küresel mali kriz” derken, başka birileri bu krizin üzerinden katbekat palazlanıyor.

“Küresel mali zenginlik” dünya tarihinde, bugüne kadar olmadığı biçimde patlıyor. Bu öyle bir patlama ki, varlık varlık üstüne biniyor. Özel jetler, yatlar, katlar, özel ısmarlanmış arabalar, parsellenmiş bölgeler-adalar, rüya gibi yaşama biçimleri! Öte tarafta ise işsizlikten, gıdasızlıktan, yoksulluktan, ilaçsızlıktan, temiz su bulamamaktan kırılan, yok olan emekçi insanlık.

ABD’de patlayan “mali kriz”in küreselleşmesiyle birlikte, mali kriz tartışmaları gündemi kaplamış bulunuyor. Burjuva politikacıları, liberaller, satılık medya organları, bu krize çözüm reçeteleri sunmaya, herkesi buna inandırmaya çalışıyor. Bu kriz doğalmış, tüm ülkelerde herkesin bu faturayı birlikte ödemesi gerekiyormuş, çünkü herkes aynı gemideymiş! Başka bir gezegen, başka bir dünya yokmuş!

Bu kriz tartışmalarına denk gelen ve üç ayrı ülkede kamuoyuna sunulmuş olan üç ayrı rapor, kriz tartışmalarına ve servet-sefalet kutuplaşmasına ayna tutuyor.

Rakamlarla dünyanın süper zenginleri

Amerika’da yayınlanan **Forbes** dergisi kriz tartışmalarının tozu-dumanı içerisinde yaptığı bir araştırmayı kamuoyuna açıkladı. **Forbes** dergisine göre, dünyanın en zengin üç kişisi Warren Buffet (ABD, 62 milyar dolar), Carlos Slim Helu (Meksika, 60 milyar dolar), Bill Gates (Amerika, 58 milyar dolar). Onları İngiliz Lakshmi Mittal (45 milyar dolar), Hintli Mukesh Ambani (43 milyar dolar), Hintli Anil Ambani (42 milyar dolar), İsviçreli Ingvar Kamprad (31 milyar dolar), Hintli KP Singh (30 milyar dolar), Rus Oleg Deripaska (28 milyar dolar) ve Alman Karl Albrecht (27 milyar dolar) izliyor. Dünyanın en zengin on adamı.

Tek tek kişilerden ayrı olarak, dolar milyonerlerinin ülkelere dağılımı ise şöyle sıralanıyor: Listenin başında Amerika’da 3 milyon 114 bin dolar milyoneri yer alıyor. Japonya’da 765 bin, İngiltere’de 557 bin, Almanya’da 375 bin, Çin’de 373 bin, Fransa’da 304 bin, İtalya’da 280 bin, Kanada’da 266 bin, Brezilya’da 199 bin, İsviçre’de 189 bin, Avustralya’da 180 bin, Hindistan’da 141 bin, Rusya’da 131 bin, Hollanda’da 125 bin, İspanya’da 121 bin, Güney Kore’de 109 bin, Güney Afrika’da 107 bin, Singapur’da 74 bin, Suudi Arabistan’da 62 bin, Arjantin’de 56 bin, Polonya’da 54 bin, Venezüella’da 44 bin, Şili’de 31 bin, Birleşik Arap Emirlikleri’nde 23 bin, Kolombiya’da 21 bin, Kuveyt’te 13 bin, Kazakistan’da 12 bin dolar milyoneri var.

Peki Türkiye’de? Forbes dergisine göre, Türkiye’de 38 bin dolar milyoneri bulunuyor.

En zengin 100 Türk asalağı!

Kamuoyuna açıklanan araştırmanın ikincisi ise Türkiye’de yayınlanan **Ekonomist** dergisine ait. **Ekonomist** dergisinin “En Zengin 100 Türk”

araştırmasında, zenginlerin nasıl yaşadıkları ve zenginliklerinin “kaynağı”na yer verilmiş. Merrill Lynch-Cap Gemini araştırmasının “oturduğu ev dışında 1 milyon dolarlık nakit veya menkul kıymet sahibi kişi” olarak sınıflandırılan zenginlik ölçüsünden hareketle, Türkiye’de 70 bin zengin kişi olduğu tahmin ediliyor.

Araştırmaya göre, kriz Türkiye’nin en varlıklı ailelerinin servetini borsada işlem gören şirket hisseleri bazında belli oranlarda eritse de, bu yılki “En Zengin 100 Türk” sıralamasında büyük değişiklikler olmadı.

Sıralamaya göre; Koç, Sabancı, Ülker, Doğan, Şahenk aileleri ilk beşte yer alırken, Hüsnü Özyeğin, Mehmet Başaran, Boydaklar, Mehmet Ali Aydınlar gibi zenginler üst sıralara tırmandı. AKP ile servetine servet katan kimi Anadolu asalakları bu listeye dâhil olurken, bazıları 25 basamak birden tırmanmış!

Asgari ücreti bile emekçilere çok gören asalakların evlerine ayda 148 bin dolar giriyor!

Türkiye’deki en zengin yüzde 1’lik kesim gelir pastasının yaklaşık yüzde 8’ini, en zengin binde 1’lik kesim yüzde 2’sini, en zengin onbinde 1’lik kesim ise pastasının yüzde 0.5’ini alıyor. Süper zenginlerin evine ayda 148 bin dolar giriyor. Köklü zenginlerin büyük kısmı İstanbul’da, fiyatları 3 milyon dolardan 40 milyon dolara kadar çıkan boğaza hâkim yalı ya da konaklarda yaşıyorlar. Her yıl birkaç kez tatil yapıyorlar. Tatillerini yurtdışında geçirmeyi tercih ediyorlar. Özel jet, deniz uçakları ve teknelerle yolculuk ederlerken 50 kişilik ekiplerden hizmet alabiliyorlar. Konaklamada tercih ettikleri otellerin fiyatları geceliği 6 bin dolara kadar çıkabiliyor.

Yatları, helikopterleri, jetleri var. Tekneler Azimut-Benetti, Ferretti, Rodriguez ve Sunseeker, uçaklar 10-35 milyon dolarlık Challenger ve Falcon.

Birçok zengin New York, Paris, Roma, Londra ve Milano’dan alışveriş yapıyor. Erkekler giyim için yıllık 200 bin dolardan fazla bütçe ayırıyor. Kadınlardaki rakam bunun birkaç katı. Rahmi Koç,

özel adaya sahip Türk patronların başını çekiyor. Marmara Denizi’nde Tuzla’nın karşısında yer alan adanın sahibi. Kaşık Adası Ali Dinçkök’e ait. Ömer Dinçkök, Bodrum Gündoğan Koyu’nun karşısındaki Apostrol Adası’na sahip. Zeytin Adası’nın sahibi ise Ahmet Zorlu.

Açlık ve yokluk emekçilere, zenginlik kapitalistlere!

Üçüncü araştırma ise Washington Gıda Politikaları Araştırma Enstitüsü ile merkezi Bonn’da bulunan Dünya Açlara Yardım Derneği tarafından yapılmış. 88 ülkeyi kapsayan verilere dayanarak açıkladıkları 2008 yılı Dünya Açlık Raporu’na göre, yeryüzünde yaklaşık bir milyar kişi açlık çekiyor. Kapitalizmin küresel mali krizi, yükselişe geçen gıda fiyatları ve küresel ısınma nedeniyle açlık sorunu büyüyor.

Bu kuruluşların verilerine göre, dünyada yaklaşık 925 milyon insanın açlık ile karşı karşıya. Açlık çekenlerin sayısının bu yıl içinde 75 milyon artacağı kaydediliyor. Türkiye’de ise 20 milyona yakın insan açlık sınırının altında yaşıyor. Sermaye düzeninin krizi bahane ederek arttıracakları sosyal yıkım saldırılarıyla birlikte bu sayıların hem ülkemizde hem de dünya genelinde katbekat artacağı tartışma götürmez.

Tek seçenek: Sınıfa karşı sınıf savaşı!

Kapitalist ülkeler bankaları, batan tekelleri kurtarmak için para musluklarını sonuna kadar açarken, milyarlarca insan açlığın pençesinde kıvrınmasına rağmen kollarını kıpırdatmıyorlar. Üstelik dünya çapında esen mali krizin mimarları kapitalist tekeller olmasına rağmen.

Bir tarafta açlık, yoksulluk, yok edilen doğa ve insanlık... Diğer tarafta kâr, daha faz kâr! Üretici güçlerin, yaşamın, doğanın, insanlığın önünde bir engele dönüşen kapitalist sermaye düzeni yıkılmak zorundadır. Dünya işçi ve emekçi halklarının emperyalist dünya düzenini yıkmak ve sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetlerini kurmak dışında bir seçenekleri, bir kurtuluş yolu yoktur.

1,3 milyar insan açlık sınırının altında yaşıyor...

Açlığın kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Her yıl 16 Ekim’de Dünya Gıda Günü kutlanır. Dünya Gıda Günü’nün en temel tartışma konusu insanlığı tehdit eden kitlesel açlıktır. Yükselen gıda fiyatlarının özellikle yoksul ülkelerde tabloyu daha da korkunç hale getirdiğinden, açlığı derinleştirdiğinden bolca bahsedilir. Emperyalist-kapitalist sistemin sözde yardım kuruluşları çözüm önerilerini raporlar halinde yayınlar. Konuşulan çözüm önerileri ise, bir yıl sonraki Dünya Gıda Günü’ne kadar tozlu raflarda kalmaya mahkum olur.

Her Dünya Gıda Günü’nde açıklanan rakamlar, dünyadaki açlık oranının katlanarak arttığını göstermektedir. Açlık her geçen gün daha da yaygınlaşmakta, dünyayı kasıp kavurmaktadır. Kapitalizm koşullarında ezilenler her geçen gün daha az besin tüketmek zorunda bırakılmaktadır.

Açlığın kaynağı kapitalizmdir!

Dünyada 1,3 milyar insan açlık sınırının altında yaşıyor. Her yıl 15 milyon çocuk açlıktan ölüyor. Her gün 24 bin kişi açlık nedeniyle ölüyor. İleri kapitalist ülkelerde bile yeterli gıdaya sahip olamayanların sayısı her yıl artıyor. ABD’de 40 milyon insan açlığın pençesinde bir hayat sürdürmek zorunda bırakılıyor. Almanya’da 2 milyon çocuğun yetersiz beslendiğini devletin resmi raporları gösteriyor. Afrika’da her yıl yaklaşık 7 milyon insan açlıktan ölüyor. Türkiye’de 14 milyon insanın açlık sınırında, 28 milyon insanın ise yoksulluk koşullarında yaşadığını devletin resmi kurumları itiraf ediyor.

Kapitalizmde açlığın nedenini 1844 yılında Engels şöyle açıklıyor: *“Sermaye her gün artıyor; nüfusla birlikte emeğin gücü de büyüyor ve bilim her geçen gün, doğa güçlerini insanın hizmetine daha çok sokuyor. Bu üretken kapasite, bilinçli olarak ve herkesin çıkarı doğrultusunda uygulansaydı, insanlığın payına düşen emek, kısa zamanda asgariye indirilmiş olurdu. Rekabete bırakılacak olursa o da aynı şeyi yapar ama çelişkiler çerçevesi içinde. Toprağın bir bölümü en iyi biçimde işletilirken, bir bölümü bomboş durmaktadır. Sermayenin bir bölümü şartırtıcı bir hızla dolanırken, bir bölümü de sandıklarda ölü yatıyor. İşçilerin bir bölümü günde 16 saat çalışırken diğer bölümü işsiz ve açlıktan ölüyor.”*

1844’den bu yana kapitalizmin temel işleyiş yasaları değişmedi. Bu yüzden Engels’in çözümlemesi geçerliliğini sürdürüyor. Yoksulluk ve açlık, ne bazı halkların tembel olmasından, ne hızlı nüfus artışından, ne bazı ülkelerin topraklarının verimsiz olmasından, ne de iklim koşullarının kötü olmasından kaynaklanır. Bugün tüm dünyayı kasıp kavuran yoksulluğun ve açlığın biricik sorumlusu kapitalist dünya sistemidir. Gıda ürünlerinin üretimini sınırlayanlar kapitalistler ve denetimlerindeki devletlerdir. Kapitalist tarım tekelleri ellerindeki fazla üretimi sürebilecekleri pazarları yaratabilmek için geri kalmış ülkelerin tarımını yıkıma uğratmaktadırlar.

Uluslararası kapitalizmin en önemli kurumlarından biri olan İMF, dayattığı programlarla ülke ekonomilerini çökertmekle kalmıyor. Bir yandan da emperyalist tarım tekellerine yeni pazar alanları açmak için tarımda yıkım programlarını tüm bağımlı ülkelere dayatıyor. Bu nedenle tarıma verilen destekler kaldırılıyor, köylülüğün ucuz kredi alma imkanları

tüketiliyor. Tarım yıkıma uğratılarak, bu alanda da dışa bağımlılık derinleştiriliyor. Emperyalist tarım tekelleriyle yarışamayan köylülük tarımı terketme yolunu seçiyor ya da bazıları zorla topraklarından sürülüyor. Köylüler ürettiklerini satamıyor ya da çok ucuza satmak zorunda kalıyorlar. Birçok ülke kendisine fazlasıyla yetecek tahıl ve gıda ürünleri üretme olanaklarına sahip olmasına karşın, tahıl ve gıda maddeleri ithal etmek zorunda kalıyor. Öte yandan, tırmanan işsizlik ve her geçen gün daha da düşürülen ücretler, açlık sınırında yaşayanların sayısını hızla artırıyor.

Bolluk arttıkça, yani daha fazla gıda maddesi üretildikçe açlık çeken insanların sayısı çoğalmaktadır. Milyarlarca insanın varlık içinde yokluk çekmesine sebep olan kapitalist sistemin ta kendisidir. Kısacası 1 milyar insanın aç olduğu, servetleri 40-50 milyar dolarlarla ifade edilen sermayedarların varolduğu bu dünya, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin eseridir. Dünya ölçüsündeki üretim insanların gıda ihtiyacını karşılamaya yeter de artar bile. Buna rağmen milyonlarca insan yetersiz besleniyor, milyonlarcası ise açlıktan ölüyor.

Açlık ve yoksulluğun olmadığı bir dünya için sosyalizm!

Emek sömürüsü, açlık ve yoksulluğun temelidir. Emek sömürüsüne dayalı kapitalist sistem ayakta kaldıkça, kitlesel açlık ve yoksulluk kaçınılmaz hale gelir. En genel tanımıyla, milyarlarca insan emeğinin ürettiğine bir avuç tekelin el koyması, insanlar ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, ne kadar üretirlerse üretsinler, açlık ve yoksulluğu büyütmeekten başka bir işe yaramaz. Büyüyen zenginlik yoksulluğun da büyümesini getirir. Bu, kapitalizmin temel bir yasasıdır.

“Kar, daha çok kar” üzerinden işleyen kapitalizm, açlık ve yoksulluğun temel kaynağıdır. Kapitalizm insanlığın ihtiyaçlarını değil, kapitalistlerin karlarını temel alan bir sistemdir. Bunun içindir ki, bir yanda

devasa bir zenginlik birikirken, öte yanda açlık ve yoksulluk derinleşir. Üretim tüm insanlığın ihtiyaçlarını karşılayacak bir kapasiteye ulaşırken, bu zenginlikleri üretenler bunun sonuçlarından yararlanamazlar. Sosyalizm, kapitalist sistemin bu dengesizliğine son veren sistemin adıdır. Sosyalizm, emek sömürüsüne son verir. Sosyalist sistemde üretim kâr için değil, işçi ve emekçilerin gereksinimleri için planlanır. Sosyalizm, üretim araçlarını bir avuç kapitalist sermaye sahibinin özel mülkiyeti olmaktan çıkarır, tüm toplumun ortak mülkiyeti haline getirir.

Kapitalizm daha fazla üretimin daha çok insanı doyurduğu bir sistem değildir. Sermayenin, diğer tekellerle rekabet edebilmek için daha fazla ve daha ucuza üretmek zorunda olduğu, bunu için de işçilerin ve emekçilerin ücretlerini düşürerek, onları yoksullaştıran bir sistemdir. Sosyalizm, pazar için, rekabet için plansız bir üretim ve tüketim faaliyeti içinde, ülke kaynaklarının yok edilmesine izin vermez. İşçi ve emekçilerin ihtiyaçları temel alınarak üretim planlandığı için, tüketilemeyen üretim fazlalarının yarattığı krizler, sosyalist planlı ekonomide yaşanmaz.

Bolşevik Devrimi gerçekleşmeden önce, Çarlık Rusya’sında, işçi ve emekçiler ekmek bile bulamıyordu. İşçiler açlıktan kıvranıyordu. Moskova ve Petrograd işçilerine iki günde bir 60 gram ekmek veriliyordu. Topraksız ve az topraklı köylülerin, en ağır koşullarda çalıştırılan işçilerin açlık içinde yaşamaya mahkum edildiği bir yoksulluk yaşıyorlardı.

Sosyalizm bu tablonun üzerine inşa edilmiştir. Bu tablo çok kısa bir süre sonra değişmiştir. Aç köylüler ve işçiler ülkesinde, arka arkaya yapılan başarılı ekonomik planlamalarla, hızlı bir sanayileşme ve ekonomik büyüme yaşanmış, açlık ve yoksulluk sorunu çözülmüştür. 1929 Büyük Bunalımı patlak verdiğinde, Sovyet ekonomisinde yaşanan yüzde 10’luk büyüme bütün bir kapitalist dünyayı şaşkınlık içinde bırakmıştır. Bu, sosyalizmin başarısıdır.

İşçi ve emekçiler için açlığın olmadığı bir yaşam, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin yıkımıyla, aynı anlama gelmek üzere sosyalizmin kazanılmasıyla mümkündür.

İşçi ve emekçi hareketinden...

Contitech önünde eylem!

Bursa Nilüfer Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan lastik firması Contitech'te örgütlenen Petrol-İş Sendikası, işten atılmalara ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi. Fabrika önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına Eğitim-Sen ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri de destek verdi.

Basın açıklamasını okuyan Petrol-İş Bursa Şube Başkanı, işten atılanların sendikal örgütlenmede başı çeken işçiler olduğunu söyledi. Şirketin ekonomik kriz gerekçesiyle çıkardığı işçileri, önceki süreçlerde çalışmalarından dolayı plaketle ödüllendirdiğini belirterek, krize karşı işçilerin mağdur olmayacağı ortak çözümler bulmak gerektiğini dile getirdi.

"Sendika hakkımız engellenemez!", "Contitech işçisi yalnız değildir!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını atan işçiler, 8.00-16.00 vardiyasından servislerle çıkan arkadaşlarına slogan ve alkışlarla seslendiler. Daha sonraki vardiya işçilerinin eyleme katılımını engellemek için servislerin içeri alındığı görüldü.

Otobüs körükleri üreten fabrikada yaklaşık 250 işçi çalışıyor. Sendikalaşma çalışmasının henüz 55 işçi örgütlendiğinde ortaya çıkmasıyla saldırıya geçen Contitech patronunun 13 işçiyi de sendikadan istifa ettirdiği öğrenildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Dev Sağlık-İş'ten eylem!

Dev Sağlık İş Sendikası Uludağ Üniversitesi Hastanesi önünde 22 Ekim günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla sağıkta taşeron uygulaması ve örgütlenme çalışmalarına dönük saldırıları protesto etti. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Basın açıklamasında, eşit işe eşit ücret için, herkese eşit ve nitelikli sağlık hizmeti için, sağık hakkına sahip çıkmak için, insanca yaşam için, kadro ve iş güvencesi talebinin yükseltildiği belirtildi. Dev Sağlık-İş Genel Başkanı da sağıkta taşeron uygulamasına karşı mücadeleyi büyütme ve örgütlenme çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Sanaldan sokağa...

Tez-Koop-İş Sendikası'na üye olmalarının ardından IBM Türk'ün yaptığı işkolu itirazıyla devam eden mahkeme sürecinde iç birliklerini koruyan IBM çalışanları sokağa çıkmaya hazırlanıyorlar. 24 Ekim günü IBM'in İstanbul Levent'teki binası önünde basın açıklaması gerçekleştirecek olan çalışanlar eylemlerine destek bekliyorlar.

26 Mart '08 tarihinde çoğunluk sağlayarak Tez-Koop-İş Sendikası'na üye olan IBM Türk çalışanlarının çoğunluk başvurusuna 17 Haziran '08'de IBM tarafından işkolu itirazı yapıldı.

Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nin de desteğiyle örgütlenme çalışmalarına hız veren IBM çalışanları çalışma koşullarındaki olumsuzlukları şöyle sıralıyorlar: Esnek çalışma, azalan ücretler, ücretsiz fazla çalışma, yok edilen veya olmayan sosyal haklar, taşeronlaştırma, işgücü erezyonu, yaratılan rekabet ve

satış stresi, kötü yönetim ve emeğe saygının azalması...

Assist'te grev var!

Türk Telekom A.Ş. iştiraki Assist A.Ş.'de sendikal örgütlenme çalışması nedeniyle işten atılan çağrı merkezi işçileri, mücadelelerini 21 Ekim günü başlayan açlık greviyle sürdürüyorlar.

7 Eylül 2008 tarihinde Bostancı'daki Çağrı Merkezi önünde oturma eylemi başlatan ve işe geri dönme talebiyle eylemlerine devam eden işçiler, 5 gün gece-gündüz işyeri önünde oturarak açlık grevi yapacaklar. İşçiler talepleri kabul edilmezse ölüm orucuna başlayacaklarını söylüyorlar.

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Başkanlığı çağrı merkezi işçilerine destek veren ve dayanışmayı yükseltme çağrısı yapan yazılı bir açıklama yaptı.

Adres : Türk Telekom A.Ş. Bostancı Operatörlüğü Çağrı Merkezi
Kocayol Cd. Kerembey Sk. No:2 Bostancı-
Kadıköy / İstanbul

GSS: "Reform değil deform!"

SSGSS'nin meclis gündemine taşındığı süreçte yasa karşıtı mücadeleyi çeşitli yerelerde yükselten Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platform'ları yasanın sonuçlarına dair eylemlerini sürdürüyorlar.

Adana Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu bileşenleri 21 Ekim günü gerçekleştirdikleri yürüyüşle

"Herkese sağlık güvenli gelecek!" talebini yükselttiler.

Yürüyüşün ardından Sosyal Güvenlik Kurumu Adana İl Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Sağlığın sigorta şirketlerine devredilebilecek teknik bir konu olmadığı, siyasi iktidarın bir ödevi olduğunu belirtilerek, SSGSS'nin getirdiği yeni

uygulamalar sıralandı. Poliklinik muayene katılım paylarının artırılması protesto edildi. Önümüzdeki günlerde yaşanacak hak gaspları özetlendi, yasanın piyasacı yönüne dikkat çekilerek, GSS'nin reform değil deform olduğu söylendi.

"Parasız eğitim parasız sağlık!", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!", "Herkese sağlık güvenli gelecek!", "Sağlık haktır satılamaz!", "AKP sağlığa zararlıdır!" sloganlarının atıldığı eyleme

yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Unilever'de işe iadeler ve direniş!

TÜMTİS üyesi Unilever işçileri sendikal örgütlenme faaliyeti nedeniyle işten atıldıkları 26 Mayıs tarihinden bu yana direnişlerini sürdürüyorlar.

Çapa ve Şimşek taşeron firmalarında çalışırken işten atılan 83 işçiden 19'u hakkında işe iade kararı çıkarken, diğer işçilerin davaları görülmeye devam edecek. 17 Ekim günü yapılan duruşmada

çalışmaya devam eden işçiler de tanıklık yaptılar. İşverenin üretimde azalma olduğunu öne sürmesine karşın gazete ilanlarıyla yeni işçi alımı yaptığını belirttiler.

Duruşmada, Çipa ve Şimşek patronlarının işten atma saldırısının gerekçesinin "sendikalı olmak" olduğu da kabul edilmiş oldu.

Unilever'e enternasyonal destek!

Uluslararası sendika federasyonları ICEM, IUF ve ITF temsilcileri, 20 Ekim günü Unilever işçilerine gerçekleştirdikleri ziyaret ile direnişin yanında olduklarını bir kez daha ilan ettiler.

Uluslararası heyetin gelmesinin ardından ilk konuşmayı TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk yaptı. 50 ülkeye yayılmış küresel bir şirket olan Unilever'in dünyanın her yerinde işçilerin hak ve özgürlüklerini çiğnediğini, bunun bir şirket politikası olduğunu vurguladı. Atılan işçiler geri alınana ve sendika tanınana kadar mücadelenin süreceğini belirtti.

Uluslararası heyet bileşenlerinin yaptığı konuşmaların ardından Türk-İş Marmara Bölge Temsilcisi konuştu. Konuşmaların ardından sohbetler gerçekleştirildi. Coşkulu geçen ziyaret boyunca konuşmacıların sözleri sık sık sloganlarla kesildi.

"Taşeron itfaiye istemiyoruz!"

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı taşeron firmalardan biri olan Boğaziçi İnşaat Müşavirlik bünyesinde çalışan itfaiye işçileri Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube'ye üye oldular. BİMTAŞ işçileri ücretlerine üç yıldır zam alamazken, taşeron firma patronu, işçilerin sendikadan istifa etmesi karşılığında yılbaşından itibaren 400 YTL zam verme teklifinde bulundu.

Her türlü sosyal haktan yoksun olarak çalışan BİMTAŞ işçileri 20 Ekim günü Sarıçane'deki İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürüyüş gerçekleştirdiler. Mücadele coşkularıyla eyleme katılan yaklaşık 300 itfaiye işçisi, "Sendika hakkımız, söke söke alırız!", "Direne direne kazanacağız!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Taşeron itfaiye

istemiyoruz!” sloganlarını attılar.

Yapılan açıklamada, BİMTAŞ’ın İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı 22 şirketten biri olduğu, İtfaiye Daire Başkanı ve BİMTAŞ A.Ş. Genel Müdürü’nün tüm birim amirlerine paralar göndererek, sendikaya üyeliklerin önüne geçmeye çalıştığı ifade edildi. Basın açıklaması sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Herkesi sağlık güvenli gelecek!”

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP), 17 Ekim günü Şişli Etfal Hastanesi’nde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla poliklinik muayene katılım paylarının artırılmasını protesto etti.

Platform adına basın açıklamasını okuyan İstanbul Eczacılar Odası Başkanı, önceki yıllarda muayene ücreti ödemeyen SSK’lı aktif çalışanlar, yeşil kartlılar, kamu çalışanları ve emeklileri ile aile bireylerinin bundan sonra bu ücreti ödeyecekleri bilgisini verdi. “Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu, ilgili yönetmelikler ve Sağlık Uygulama Tebliği’nde emekçiler aleyhine yapılan bütün düzenlemeler geri çekilmelidir.” dedi.

“Sağlık haktır satılamaz!”, “Herkesi sağlık güvenli gelecek!”, “Savaşa değil sağlığa bütçe!” sloganlarının atıldığı eyleme BDSP, OSB-İMES İşçileri Derneği, TKP, Halkevleri ve Yurtsever Cephe İşçi Birliği dövizleriyle katıldı. Eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dayanışma Platformu’ndan Desa’ya ziyaret...

Desa Direnişiyle Dayanışma Platformu, 18 Ekim günü Emine Arslan’a destek ziyaretinde bulundu. Platform bileşenleri, İnönü Mahallesi’nden başlayarak fabrikalar yolu üzerinde caddenin bir şeridini kapatarak yürüyüş gerçekleştirdi. Sık sık “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Desa’da direniş kazanacak!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” sloganları atıldı. Çevreden emekçiler yürüyüşe alkış ve sloganlarla destek verdiler. Fabrikalar yolu üzerinde polislin engellemesiyle karşılaşıldı. “Baskılar bizleri yıldıramaz!”, “Desa’da direniş kazanacak!” sloganlarıyla net tutum alan platform üyeleri, slogan ve alkışlarla yürüyüşü sürdürdüler.

Deri-İş Başkanı Musa Servi, Desa’da olduğu gibi direnişlerin hepsinde, işçilerin temel hak ve özgürlüklerine yönelik saldırıların yaşandığını söyledi. Ardından Platform adına okunan basın açıklamasında tüm direnişçi işçiler selamlanarak, “21 Ekim’de Emine Arslan’ın işe iade davasında emekten ve insanca yaşamdan yana olan herkesi desteğe çağırıyoruz.” denildi. Açıklamaya 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Sendika düşmanlığı protesto edildi!

Dev Sağlık-İş Sendikası, Türk Kızılay Derneği Kan Merkezleri’nde çalışan 11 sağlık emekçisinin, sendikaya üye olmalarının ardından sürgün edilmelerini, 17 Ekim günü Kızılay Çapa Kan Merkezi önünde gerçekleştirdiği eylemle protesto etti.

“Sendikasız çalışmak kanımıza dokunuyor!” pankartı ve “Güvenceli çalışan güvenceli kan!”,

“Sürgün olmak istemiyoruz, sendikalı olmak istiyoruz!”, “Sendika istiyoruz hayat sürsün diye!” ve “Kızılay çalışanı insani yardıma muhtaç!” dövizleri açıldı. Basın açıklamasını sürgün edilen Funda Keleş, Arzu Ören ve Filiz Koçak gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada, sendikaya üye olanların işten çıkarılacağı tehditlerinin ardından Funda Keleş’in Van’a sürgün edildiği ifade edildi. Sendikanın girişimleri sonucu Keleş’in geri alınmasını ardından bu kez de 7 hemşire, 1 veznedar, 2 şoför ve 1 hizmetli personelin Kızılay’a ait birimin bulunmadığı Şırnak ve Ardahan’a nakillerinin yapıldığı vurgulandı. 1300 sağlık emekçisine gözdağı verilmeye çalışıldığı ve sendikal örgütlenmenin ortadan kaldırılmak istendiği belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sönmez Kömür’de işçi kıyımı!

Nevşehir’in Gülşehir İlçesine bağlı Dadağ ve Alemli köyleri arasında kurulu bulunan Sönmez Kömür İşletmesi’nde çalışan 40 işçiden 25’i Dev Maden-İş Sendikası’na üye oldu. İşçilerin sendikaya üye olmaları saldırıları da beraberinde getirdi. 7 işçi, herhangi bir gerekçe gösterilmeden işten atıldı.

İşçiler, iş güvencesiz, sendikasız, sefalet ücreti ile çalışmayı kabul etmeyeceklerini dile getirdiler. Her gün can korkusuyla maden ocağına indiklerini, gerekli iş güvenliği önlemlerinin alınmadığını, asgari ücret

karşılığında çalışmaya mahkum edildiklerini, tüm bunlara karşı örgütlenmek için yan yana geldiklerini ve sendikaya üye olduklarını, örgütlenme mücadelelerine dönük baskılar karşısında yılmayacaklarını belirttiler.

Kızıl Bayrak / Kırşehir

Eskişehir Nakliyat-İş’ten açıklama

16 Ekim günü Belediye-İş binasının bulunduğu Çağlayan İş Merkezi önünde Nakliyat-İş Sendikası tarafından bir basın

açıklaması yapıldı. Açıklamada Belediye-İş Sendikası işçi sendikası sorumluluğu ile davranmaya çağrıldı.

Nakliyat İş Sendikası’nın yaptığı açıklama şöyle: Nakliyat-İş birkaç yıldır ilişkisi içerisinde olduğu ve yaklaşık 150 işçinin çalıştığı Eskişehir Büyükşehir Belediyesi işletmelerinden olan Kentaş Eskişehir Kent İçi Toplu Taşımacılık Nak. Ltd. Şti’de örgütlenmesini tamamladı. Toplusözleşme yetkisi için 12 Eylül ‘08’de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na başvuru yaptı. ÇSGB’nin değerlendirmesi sonucu Nakliyat-İş yasal çoğunluğu sağladı. Ancak Nakliyat-İş’e çoğunluk tespitinin gönderileceği aşamada, Belediye-İş Sendikası’nın 17 Eylül ‘08’de işkolu tespiti ile ilgili başvurusundan dolayı bakanlık Nakliyat-İş’e çoğunluk tespitini göndermeyi durdurdu. Belediye-İş’in itirazı nedeniyle işçiler toplusözleşmeden yararlanamıyorlar.

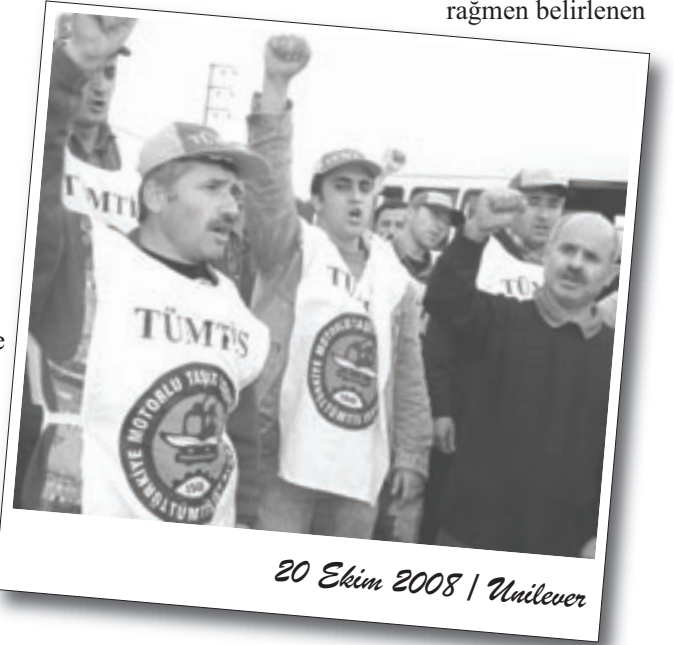
Yaklaşık 40 kişinin katıldığı basın açıklamasının ardından Belediye-İş binasında işçiler ve eşlerinin katıldığı bir toplantı gerçekleşti ve işkolu tespit başvurusunun geri alınması talep edildi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

SES’ten Cerrahpaşa yürüyüşü

SES Aksaray Şubesi, üniversite ve diğer hastanelerdeki sağlık çalışanlarına ayrılan döner sermaye payının kanunlarca belirlenen üst sınırına

rağmen belirlenen

20 Ekim 2008 / Unilever

oranda dağıtılmamasına karşı 16 Ekim günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’nde eylem gerçekleştirdi.

Eylemde “Dönerler arttırılsın, adil dağıtılsın!/SES Aksaray Şube” pankartı açıldı. Yapılan açıklamada, öğretim üyelerine olduğu gibi diğer çalışanlara da yasada belirlenen üst sınır üzerinden döner sermaye dağıtılması talep edildi.

Basın açıklamasının ardından SES Aksaray Şube Başkanı konuşarak, saldırılar karşısında sendikal örgütlülüğün yükseltilmesi çağrısında bulundu. Eylemden sonra sağlık çalışanları İÜ Rektörlüğü’ne ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Dekanlığı’na sunulmak üzere dilekçeler verdiler.

300 kişinin katıldığı eyleme direnişteki Çapa Çağ Temizlik işçileri ve BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eğitim-Sen’den sürgün protestosu

Çapa Atatürk İlköğretim Okulu’nda öğretmenlik yapan İlker Özalp, Okul Aile Birliği Başkanı Ayşenur Başarırel’in okuldaki toplantıya türbanla katılmasının yönetmeliğe aykırı olduğunu belirtmiş, toplantı başkanının sorun olmadığını söylemesi üzerine toplantı gerçekleşmişti. Başarırel’in şikayeti üzerine, Özalp, “okulun huzurunu bozduğu” gerekçesiyle Sultangazi’ye sürgün edildi.

17 Ekim günü “Herkesi eşit, parasız, laik, bilimsel eğitim/Öğretmene dokunma!/Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri” pankartının arkasında bir araya gelen Eğitim-Sen’liler, Özalp’a sahip çıktılar ve sürgünlerin AKP’nin kadrolaşma politikasının parçası olduğunu belirttiler. Sürgün kararının geri alınmasını talep ettiler. Haber-Sen, Tüm Bel-Sen, Dev Sağlık-İş, Emekli-Sen, Sosyal-İş’in destek verdiği eylemde Özalp’ın öğrencileri de yer aldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

17 Ekim 2008 / Çapa

Metal işçileri MESS dayatmalarına karşı yürüdüler!**“Haklarımızı geri götüren sözleşmeye imza yok!”**

2008-2010 Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci metal patronlarının örgütü MESS’in esneklik ve düşük ücret dayatmaları ile sürerken, Birleşik Metal-İş Sendikası uyuşmazlık sürecinde MESS kapsamına giren tüm işyerlerinde servislerden inerek yürüyüşler yapacağını duyurmuştu.

17 Ekim sabah saatlerinde gerçekleştirilen yürüyüşlerle metal işçileri sokağa çıktılar. Eylemlerin yapıldığı fabrikalarda üretime farklı sürelerle geç başladı.

MESS’in dayatmalarına karşı gerçekleştirilen uyarı eylemleri Birleşik Metal-İş Sendikası’nın Gebze’de örgütlü olduğu işyerlerinde yapıldı. Gebze’de Kroman Çelik, Çayırova Boru, Akkardan, Makina Takım, Sarkuysan, Areva, Bosal Mimaysan, Poly Metal’de yapılan yürüyüşlerle fabrikalar bölgesi eylem alanına döndü.

Saat 07.00’de Fen-İş Köprüsü’nde toplanan Sarkuysan işçileri “MESS dayatmalarına hayır / Birleşik Metal-İş” pankartını açarak fabrika önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Sendika flamalarıyla yürüyen işçiler yürüyüş boyunca, “MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “Kavgamız ekmek kavgasıdır!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Metal işçisi köle değildir!” sloganlarını attılar.

Sarkuysan önünde vardiya değiştiren işçilerin de katılımıyla sayısı artan kitleye önce Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer seslendi. “MESS’in dayatmalarını kabul edecek miyiz?” sorusunu “hayır!” diyerek yanıtlayan metal işçileri alkışlarla eylemlerini sürdürdüler.

Ardından söz alan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, 2001 krizinin ardından metal işçilerinin sırtından kar rekorları kıran patronların daha fazla kölelik dayattıklarını söyledi. MESS’in kölelik dayatmalarını sıraladı ve mücadeleyi yükselteceklerinin altını çizdi. Türk Metal Sendikası’nın işbirlikçi ihanetçi yapısına da değinen Atar, Türk Metal’in ihanetin bedelini ağır ödeyeceğini ifade etti.

Sarkuysan önündeki eylem alkış ve sloganlarla son buldu. Yürüyüşe Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyesi tersane işçileri de katılarak destek verdi.

Sarkuysan’ın ardından yan yana bulunan Makina Takım ve Akkardan fabrikalarından Birleşik Metal-İş üyesi işçiler yürüyüş gerçekleştirdiler. Fen-İş Köprüsü ve Yeni Mahalle girişinde olmak üzere karşılıklı olarak iki koldan sloganlarla yürüyen işçiler Akkardan önünde buluştular. “MESS dayatmalarına hayır!” pankartı ve sendika flamalarıyla yürüyen metal işçileri yan yol trafiğini büyük ölçüde aksattılar.

Akkardan önünde coşkulu sloganlar atan metal işçilerine yine Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar seslendi. Metal işçilerinin haklarının geri alınacağı bir sözleşmeye imza atmayacaklarını dile getirdi. Eylem “Gemileri yaktık geri dönüş yok!” sloganıyla bitirildi.

Kroman Çelik işçileri de servislerden inerek fabrika önüne gerçekleştirdikleri yürüyüşle MESS’in dayatmalarına karşı çıktılar. İşçiler yürüyüş boyunca “Metal işçisi köle değildir!”, “MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!” sloganlarını attılar.

Metal işçileri İzmir’de Delphi işyerinde, Kocaeli’de BEKAERT’te, İstanbul 1 No’lu (Kartal) Şube’de örgütlü olan ABB işyerinde de yürüyüşler gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa’da TİS hazırlıkları...

2008-2010 Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasının ardından çeşitli illerde metal işçilerinin eylemleri sürüyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası örgütlü olduğu fabrikalarda bilgilendirme toplantıları yapıyor. Bursa BMİS’in afiş çalışması ve servis eylemleriyle işlettiği süreçte sendikanın yeni örgütlendiği SCM işyerinde de yürüyüş düzenlendi. SCM işçileri vardiya girişinde servislerden inip fabrikaya kadar yürüdüler. Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci fabrika önünde işçilere bilgilendirme yaptı.

Yine Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şubesi’nin örgütlü olduğu Prysmian fabrikasında işçiler sakal bırakma eylemine başladı. Türk Metal’i teşhir eden, Ergenekon davası sürecinde sendika hakkında ortaya çıkan iddiaları ve Manisa Türk Metal’deki yaşananları konu alan bir broşür çıkartılarak bu broşürün dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Bosch ve Tofaş’ta eylem!

Bursa’da kurulu bulunan Tofaş ve Bosch fabrikalarında ücretsiz izin uygulaması ve ücret gaspına karşı işçiler eylem başlattılar. 2008-2010 Metal Grup Toplu İş Sözleşmesinde metal patronlarının esnek çalışma ve kölelik dayatmaları nedeniyle uyuşmazlığa gidilirken, “ekonomik kriz” söylemiyle işten atmalar ve hak gaspları gerçekleştiriliyor.

MESS kapsamında olan Tofaş’ta geçtiğimiz günlerde bini aşkın işçi işten atılırken, kalan işçilere ise ücretlerinin yüzde 76’sını almaları dayatıldı. Türk Metal’in örgütlü olduğu fabrikaların işçileri, ücretsiz izin uygulaması ve ücret gaspına karşı 17 Ekim sabahı saat 08.00-16.00 arasında eylem yaptılar. Yaşanan kitlesel işten atma saldırısının ardından fabrika bahçesini terketmeyen işçiler burada eylem gerçekleştirdiler.

İlk olarak Tofaş’ta başlayan ve ardından Bosch fabrikasına sıçrayan eyleme Mako fabrikasından işçiler de destek verdiler. Türk Metal’in örgütlü olduğu fabrikalar Bursa Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunuyor. Tofaş, Bosch ve Mako’daki eylemlere 3 bine yakın işçinin katıldığı belirtiliyor.

Metal TİS'leri üzerine BDSP'li Metal İşçileri Temsilcisi ile konuştuk...

“Grev boş bir tehdit savurmakla ciddiyetle, somut bir hedefle”

- Metal TİS'lerindeki son durumu özetler misiniz?

BDSP'li Metal İşçileri Temsilcisi: Başlangıç aşamaları yeterince biliniyor. Son süreci kısaca şöyle özetleyebiliriz: Sendikalar MESS'le toplam beş görüşme gerçekleştirdiler. Diyebiliriz ki, ilk dört görüşme çeşitli formalitelerin ve karşılıklı “iyi niyet göstergeleri”nin yerine getirildiği ve dolaylı yollardan gerçek niyetlerin ifade edildiği toplantılar oldular. Gerçek gündemler son toplantıda görüşüldü, bir kısım madde ise görüşülmeden ertelendi. Oysa MESS görüşmelerden önce, üretimin iyi olduğunu ve bunun için işçilere teşekkür etmişti. Ancak kendileri açısından üretimin iyi olmasının sorunu çözmediğini, önümüzdeki günlerin belirsizliklerle dolu olduğunu ve bunun için başka açılımlara ihtiyaç duyduklarını ifade etmişlerdi. Bunun esnek üretim dayatması olduğu açıkta ve beklenen oldu. Esnek üretim dayatması gerçekleşti ve MESS açısından bu dayatma olmazsa olmazdı. Üstelik bir de “kriz”in kendileri için yarattığı manevra imkanlarını da kullanarak ücret artışlarını beklenenin çok altında tuttular. Hatta sosyal hakları tırpanlayarak, vermeyi önerdikleri zammı verseler bile, gerçekte işçilere eksi ücret önermiş oldular. %4.17 ücret artışı ve sosyal haklardaki öneri taslakları bu anlama geliyor.

- Anlaşmazlığa neden olan maddeler nelerdir, bu maddeleri biraz açar mısınız?

- İlk planda göze çarpan ücret ve sosyal alacaklara ilişkin artışların oranı olsa bile, bundan daha önemli sorunlar var toplusözleşmede. Çalışma şartlarının tümünden değişmesine yol açabilecek öneriler var MESS'in teklifinde. Örneğin haftalık çalışma süresi günlere eşit olarak dağıtılmasını diyor. İkramiyelerin fiili çalışmaya göre belirlenmesini, fazla mesailerde uygulanan %100'lük zam oranının düşürülmesini, denkleştirme ve telafi çalışmasını talep ediyor MESS. Böylece esnek üretimin bütün koşullarını talep etmiş oluyor bir bakıma. Belki telafi ya da denkleştirme çalışması gibi daha masum ifadeler kullanılıyor söz konusu talepler için, ancak bunlar çalışma yaşamını temelden değiştiren istekler. Yıllardır BMİS'in altına imza atmaktan kaçındığı ve bunu önemli bir başarı olarak sunduğu maddeler bunlar. Bizce MESS'in bu önerileri metal işçileri açısından yaşamsal öneme sahip ve daha baştan grev nedeni sayılması gereken maddelerdir.

Söz konusu öneriler aslında 2003'te yürürlüğe giren yeni iş yasasının sermayeye tanıdığı yasal haklardı. Ancak BMİS bunların, son dönemleri dışta tutarsak, toplusözleşme yoluyla uygulanmasına izin vermiyordu.

MESS'in önerileri ortaçağ karanlığının çalışma koşullarına geri dönme isteğini ifade ediyor. Bu haliyle kabul edilmesi imkansız. Eğer bu maddeler geçerse, en başta sendikaların işlevi ortadan kalkacaktır. Eğer sendikalar işçi sınıfının ekonomik ve

demokratik mücadele mevzileri ve sömürüyü sınırlama araçlarıysa, bu işlevi oynayamayacakları anlamına da gelecektir. Çünkü kurlsız bir çalışma sistemi isteniyor burada. İş olduğu zaman çalışılacak, hem de günlük çalışma süreleri fazlasıyla aşılacak çalışılacak ve fazla çalışma ücreti verilmeyecek. Fazla çalışma yerine 4 aylık denkleştirme süresi içerisinde siparişlerin yoğun olmadığı bir dönemde -ki genellikle son bahar ve kış ayları olur bunlar- ücretsiz izin verebilecek. Ya da bayram, doğal afet veya teknik bir arıza yüzünden çalışılmayan günleri en yakın tatil günlerinde yine fazla çalışma ücreti ödmeden “telafi” edebilecek.

İkramiyelerin fiili çalışma sürelerine göre belirlenmesi talebi ise fiiliyatta ikramiyenin yarından fazlasının gitmesi anlamına geliyor. Zaten 52 günlük hafta tatili, 13 günlük resmi tatil var, buna bir de işçilerin en az 20 günlük yıllık izin süresini eklerseniz (eklenmemesi için bir neden yok, fiilen çalışılmayan günler bunlar) 120 gün üzerinden hesaplanan ikramiyelerden geriye 33 günlük bir pay kalır ve bu da aslında “bu dönem verilebilecek” hiçbir ücret zammının bu kaybı karşılayamayacağı, dolayısıyla işçilerin mutlak bir yoksullaşması demektir. Üstelik bu, enflasyon karşısında ücretlerin erimesi değil, göz göre göre gaspedilmesi demektir.

- İşçiler nasıl karşılıyor MESS'in bu maddelerini?

- Şu anda iki biçimde bir tepki gözlemleyebiliyoruz. Birincisi ve şimdilik bir yanılsama olanı, MESS'in bu tekliflerde diretemeyeceği, böyle mantıksız bir şeyin olamayacağı biçimindeki bir tepkidir. Gerçekten de işçilerin bir kısmı bunun olamayacağını düşünüyor, diğer istediklerini alabilmek için zorlama teklifler olarak görüyor. Böyle düşündükleri için de somut bir tepki açığa vurmuyorlar. Çünkü bu teklifin gerçekleşebileceğine inanmıyorlar, belki de inanmak istemiyorlar. Fakat MESS hiç bu kadar ciddi olmamıştı.

İşçilerin ikinci tutumu ise, işin ciddiyetinin farkında olduğunu ifade eden tepkilerdir. Bu ise artık “bu kadar da fazla, buna izin veremeyiz” diyen ve doğrudan grevi tartışan bir eğilimdir. Bu eğilim henüz tabanda çok yaygınlaşmış değildir. Sendikalar MESS'in bu dayatmaları karşısında eylemli tepkiler ortaya koysalar bile, grevden söz eden yoktur. Fakat işçilerin toplusözleşme sürecinin başından itibaren ortaya koydukları beklentiler dikkate alındığında, ikinci tepkinin giderek yaygınlaşabileceğini söyleyebiliriz.

- Türkiye'yi de gitgide etkisi altına alan bir kriz süreci var. Kriz tartışmaları toplusözleşmeyi nasıl etkiliyor?

- Bu konuda toplusözleşme masasındaki pazarlık açısından bir şey diyemeyiz ama işçiler açısından

yarattığı önemli sonuçlar var. Bu sonuçlar öncelikle hızla işten atmalar ve yaygın ücretsiz izin olarak kendini gösteriyor. Son günlerde işçiler yarı karamsar yarı belirsiz bir ruh halindeler. Bu bir bekleyiş hali de sayılabilir. Çünkü ilerde ne olacağını göremiyor işçiler. Fakat tehlikeyi seziyorlar. Krizi öne sürerek çeşitli uygulamalara girmek isteyen patronlara anında verilen yanıtlar da var. Fakat burada önemli olan, MESS patronlarının daha baştan ileri sürdükleri maddelerin kabul edilmesini şimdi daha fazla istiyor olmaları ve krizi buna gerekçe göstermeleridir.

MESS'in bu tutumuna verilecek en önemli yanıt, krizle başlayan hiçbir tartışmayı ve öneriyi kabul etmemek, kategorik olarak kriz tartışmasını reddetmektir. Çünkü krizin sorumlusu ne işçi sınıfı ne de metal işçileridir. Krizin tek sorumlusu kapitalistlerin aç gözlülüğüdür. Onların daha fazla kâr hırsı ve zenginleşme isteğidir. Bunun kapitalistler açısından yaratacağı sonuçlar üzerinden bir tartışma yapmak bile, işçiler açısından bir olumsuzluk olacaktır. Kaldı ki, kısa bir süre önce özellikle metal sektörü üzerinden büyüme ve üretim rekorları konuşuluyordu. Burada gerçekçi bir bakışla hareket edilecekse eğer, kapitalist patronlardan iş güvencesi talep edilmeli ve bu bir TİS maddesi olarak öne sürülmelidir.

- TİS'lerde önemli bir aşamaya gelinmişken, Türk Metal'in tutumunu ve son gelişmeleri nasıl yorumluyorsunuz?

- Yıllardır izlediği çizgide zerre kadar bir farklılaşma yok. Dahası bunu değiştirmeye niyetleri de yok. İlk günden beri altına imza atacakları ihanet sözleşmesini işçilere kabullendirmenin yollarını arıyorlardı. Sektörün lokomotif fabrikalarında işçileri, patronların kriz söylemleri ve işten atma tehditleriyle kandırıp esnek çalışmaya ve düşük ücrete razı etmeye çalışıyorlardı.

Fakat birkaç haftadır kendi içlerinde yaşanan gelişmeler, atacakları adımları daha hesaplı atmalarına neden oluyor. Manisa'daki görevden almalar ve arkasından gelen açıklamalar bir süreliğine de olsa Mustafa Özbek çetesini içe döndürmüştür. Son yaşanan iç gelişmeler içerisinde dikkat çekici sonuçlar da var elbette. Biz daha başta TİS sürecini ele alırken, Türk Metal cephesinde çatlama potansiyellerinin olduğunu ifade etmiştik. Bunu da öncelikle ihanete ve yok sayılmaya karşı tabanda biriken öfkeye bağlamıştık. Bu öfke şimdilerde parçalı çıkışlar halinde kendini ifade ediyor ve kendi mevzilerinde sonuç da alıyor. Toplu bir çıkışa ve ihaneti aşma tutumuna bürünemiyor şimdilik. Buna bir de Türk Metal içindeki ara kademe bürokratların isyanını ekleyebiliriz. Onlar da başlarında sürekli bir biçimde sallanan sopadan bıkmış görünüyorlar. İzmit Şube Başkanı'nın Ford'un iddialarına verdiği yanıt, Manisa'da yaşanan gelişmeler ve bunlardan önce İzmir Şube yöneticilerinin görevden alınması, birkaç örnektir.

manının ötesine geçecek bir hedef olarak ele alınmalıdır!”

Öte yandan, son birkaç yıldır MESS, Türk Metal şubelerinde değişikliğe giderek, işçileri tutabileceğini düşündüğü sosyal demokrat yöneticileri göreve getirme eğilimindeydi. MESS'in bu tutumu bugün yaşanan gelişmelerin ip uçlarını veriyordu. Burada dikkat çekmek istediğimiz nokta, artık Türk Metal çetesinin geleneksel reflekslerle işçileri tutamayacağıdır. Çünkü kendi tabanında da bir hayli farklılaşma var. Bu işçiler geleneksel itaatkar işçi profiline sahip işçiler değiller. Dolayısıyla, son gelişmelerin de itilimiyle, Türk Metal içerisinde sürekli bir patlama dinamiğinden söz etmek mümkün. Daha birkaç gün öncesine BOSCH'ta yaşanan eyleme bakın. Türk Metal'e kalsa, nereye varacağı ve neyle sonuçlanacağı belli olmayan bir ücretsiz izin olacaktı. Fakat işçilerin sürece müdahale edip inisiyatif kullanmasıyla bambaşka bir evreye girdi iş. Bu eylem üzerine çeşitli spekülasyonlar yapılıyor. Türk Metal'in son yıpranmalardan sonra inisiyatifi ele alma planı vb. deniliyor. Oysa, işçilerin ne düşündüğü önemlidir burada ve işçiler kendi sorunlarını kendilerinin çözdüğünü düşünüyorlar. İşçilerin bu çıkışını patronların kriz bahanesiyle yapmak istedikleri saldırıya verilmiş bir yanıt olarak düşünmek gerekir.

- Birleşik Metal'in izlediği hat ve son eylem süreci hakkında ne düşünüyorsunuz, işçilerin beklentilerine yanıt verebilecekler mi?

- Metal TİS'leri sürecinin başından beri, deyim yerindeyse kuyruğu dik tutmaya çalışıyor. BMİS en üst düzeyde MESS'in niyeti konusunda bir bilinç açıklığına sahip. MESS'in saldırısının önemi ve kapsamı konusunda işin ciddiyetinin farkındalar. Bu nedenle tabanına öncelikle ücret zamları üzerinden değil esnek üretim üzerinden seslendi ve tabanını bu saldırıya karşı koyacak bir düzeye getirmeye çalışıyor. Sürece başlarken taslaklarını işçilerle hazırlayıp ilk önce işçilere sunmuşlardı. Kuşkusuz bunların sembolik anlamı var ve bu tutumlar işçinin sendikaya güven duymasına yolaçıyor. Fakat TİS'in başından sürecin nasıl seyredeceğini ve ne düzeyde bir saldırıyla karşılaşacağını bilen BMİS, buna uygun bir hazırlık yapamadı. Genel kurul süreci sonrasında TİS hazırlıklarına başlayacağını ilan etmesine rağmen bunu başaramadı. TİS komitelerinin kurulması, grev fonunun işlevselleştirilmesi vb. konularda BMİS fena halde tökezliyor. Fakat görüldüğü kadarıyla bunları gidermek için bir çaba da harcıyor. Gecikmiş bu çabaların sonuç verip vermeyeceğini ileride göreceğiz.

BMİS payına önemli bir gelişme, uyuşmazlık zaptının tutulmasından sonra başlayan eylemlik sürecini daha erkene alması ve rutin eylemlerin tükenmesinin ardından daha ileri eylemleri başlatma çabasıdır. Yapılan son eylemler, bayramın araya girmesiyle oluşan durgunluk ve içe dönme eğilimini dağıttı. Eylemlerin olumlu sonuçları oldu.

Saldırının sonuçları ağır. Yaptıkları son açıklamayla ne pahasına olursa olsun bu sonuçları göğüslemeyi önüne koyan BMİS yönetimi, ne var ki

gelişmelerin içinde sürükleniyor. Attıkları her adım bir öncekini aşı ve taktik çıkışlar yapsalar da, bütünlüklü bir yönelime sahip olduklarını ifade etmek güç. Sanırsız onlar da Türk Metal içerisinde ve tabanında yaşanan gelişmeleri izliyorlar.

Son eylem programı anlamlı ama bu tutumun nereye kadar devam edeceği ve neyle sonuçlanacağı belirsiz. Açık bir grev hedefi yok henüz. Bilinçli bir tutumla çeşitli mücadeleci söylemler kullanılmasına karşın grev hedefinden bahsedilmiyor. Buradan bakıldığında, uzun yıllardır yapmadıkları olumlu işleri yapmalarına rağmen, yine de beklentileri karşılayabilecekleri bir tutum içinde olduklarını ifade etmek zor. Çünkü atılan adımlara rağmen MESS'i ve Türk Metal'i karşısına alabilecek bir güveni vermiyor henüz.

- Toplusözleşme sürecine genel bir çerçevede baktığınızda, metal işçilerinden güçlü bir çıkış beklenebilir mi?

- Toplusözleşme sürecinin başında BDSP'li Metal İşçileri olarak sürecin dinamiklerini ifade ederken, işçiler arasındaki ücret makasını ve genç işçilerin süreçten beklentilerini somut olarak ifade etmiştik. Genç işçilerin taleplerini ve bu taleplerin çeşitli vesilelerle dile getirildiğini de örneklemiştik. Yapılan beş görüşmenin ardından değişen bir şey yok. Üstelik başlangıçtakinin üzerine konulması gereken birkaç önemli dinamik daha var. Birincisi kriz olgusu. Genel bir eğilim olarak kriz işçi sınıfını savunma psikolojisine soksa da, TİS sürecinin kendine özgü yanları, krizin önemli bir mücadele dinamiği olabileceğini daha önceki TİS süreçleri göstermişti. İkincisi, Türk Metal çetesi hiç beklemediği sıkıntılar yaşıyor ve bu sıkıntıların bir kısmını şimdilerde işçiler yaşıyor. Üçüncüsü ise, düzeyi ne olursa olsun, BMİS'in de Türk Metal'in de tabanı eylemli süreçler geçirmektedir. BMİS'in tabanı yılların klişeleşmiş eylem pratiklerini aşmaktadır. Türk Metal tabanı ise yılların suskunluğunun ardından kıpırtı sayılabilecek hareketlenmeler içerisinde. Dışarıya sınırlı bir biçimde yansımakla birlikte, içten içe çatışmalar tek tek fabrikalarda yaşanmaktadır.

Bütün bunlar bir arada, metal işçilerinin güçlü bir çıkış yapma zemininin varlığını ifade ediyor. Fakat burada kritik görev bir kez daha Birleşik Metal'e düşüyor. Türk Metal payına gecikmeli de olsa ihanet imzası kaçınılmaz olduğuna göre, durum ne olursa olsun, koşullar kimin lehine olursa olsun, BMİS'in alacağı tutum süreci belirleyecek. BMİS'in tutumu bu kadar önemlidir. Bu gerçeği sadece biz görmüyoruz. Bizzat BMİS, Türk Metal tabanından gelen adeta “imdat” çığılığı niteliğindeki çağrılar herkesten fazla duyuyor ve görüyor.

Kahinlik yapacak değiliz kuşkusuz, fakat biz sürecin başında söylediğimizi söyleyelim; bu sözleşme dönemi herkes açısından oldukça zor olacak. Daha bu aşamada bile, '98'den bu yana son on yılın gelişmelerini geride bırakan bir süreç yaşandı.

- BDSP'li Metal İşçileri kendi tutumunu, görev ve sorumluluklarını nasıl tespit ediyor?

- Biz hem metal sendikalarında üye işçiler olarak hem de siyasal kimliğimiz itibarıyla toplu sözleşme sürecinin aktif bir tarafıyız. Hem sözümüzle hem eylemimizle sürecin içerisindeyiz. Her bir gelişmeyi en yakından takip etmeye, buradan kendimize görev çıkarmaya bakıyoruz. Metal TİS'lerinin hem metal işçileri hem de işçi sınıfının geneli açısından önemini sürekli vurguluyoruz. Metal TİS'lerine bu sorumlulukla bakıyoruz. Siyasal kimliğimiz ve iddialarımızın bir gereği olarak, sendikal bilincin bile uzağında olan metal işçilerini uyarmaya, aydınlatmaya ve süreçle ilgili bilgilendirmeye çalışıyoruz. Sadece uyarmaya ve bilgilendirmeye değil metal işçisinin öfkesini ve tepkisini örgütleyerek eylemli bir hat üzerinden yürümeye çalışıyoruz. TİS çalışmamızın merkezine bu hedef oturuyor. Elbette bu çabaları, metal işçilerini kendilerine yönelen her bir saldırı karşısında eylem ve mücadele çağrısıyla birleştiriyoruz.

BMİS'in sürekli ifade ettiği ancak bir türlü somut adımlarını atmadığı, metal işçilerinin ortak hareket edeceği zeminleri yaratmaya çalışıyoruz. Bir kısım etkinlik süreçlerinde bunu kısmen başardığımızı da ifade edebiliriz. Ancak sürecin ihtiyaçları bizim ortaya koyduğumuzun çok daha fazlasını gerektiriyor. Görüşmelerin başlamasından bu yana kesintisiz bir çalışma örgütüyoruz. TİS kapsamındaki sanayi havzaları şimdiye kadar çalışmalarımızı yoğunlaştırdığımız temel alanlar oldular. Birçok sanayi havzasına paralel müdahalelerimiz söz konusu. Çeşitli araçlarla metal işçilerine sesleniyor ve gelişmelerden haberdar ediyoruz. Yüzbinden fazla işçiyi görüşmelerden habersiz bırakan Türk Metal gibi bir sendika varken, sınırlı olanaklarla yürüttüğümüz çalışmalarımızdan aldığımız sonuçların önemli olduğunu belirtmeliyiz.

Kimi fabrikada işçiler çıkardığımız bülteni etkin bir biçimde sahiplenirken, kimi yerde düzenlediğimiz bir etkinliğe aktif bir katılım sağlayabilmektedir.

BMİS'in örgütlü olduğu fabrikalar dahil birçok fabrikada olup biteni “sizden öğreniyoruz” diyen işçilerin sayısı az değildir. Bunlar bir kez daha, tüm eksik ve yetersiz yanlarına rağmen, çalışmalarımızın karşılıksız kalmadığının ifadesidir. Bir başka açıdan bakıldığında da, metal işçilerinin önderlik ihtiyacına kendi cephemizden verilen bir ilk yanıtı bu çabalarımız.

Gelinen aşamada, MESS'in kararlı saldırısına karşı metal işçilerinin, grev hedefine bağladıkları bütünlüklü ve soluklu bir mücadeleye girmesinin artık zorunlu bir hal aldığını düşünüyoruz. Grevin artık boş bir tehdit savurmanın ötesine geçecek bir ciddiyetle, somut bir hedef olarak ele alınması gerekiyor. Biz de kendi cephemizden grev hedefine bağlanmış bir çabanın içerisindeyiz ve bu perspektifle önümüzdeki sürece yükleniyoruz.

16 Mart'ın katilleri aklandı!

'78 yılının Mart ayında üniversitelerde artan faşist saldırılar nedeniyle İstanbul Üniversitesi öğrencileri de toplu giriş kararı almışlardı. 16 Mart akşamı her zamanki gibi Süleymaniye çıkışından okulu terk etmek üzere hazırlanan öğrenciler polis tarafından Beyazıt Meydanı'na yönlendirildi. Her zaman toplu çıkış yapan öğrencilerin yanında kordon oluşturan polisin uzakta durmasının amacı çok geçmeden ortaya çıktı. Öğrencilerin üzerine önce bomba atıldı, ardından otomatik silahlarla ateş açıldı. Saldırı sonucunda Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Hatice Özen, Abdullah Şimşek, Murat Kurt, Hamdi Akıl, Turan Ören hayatını kaybetti.

Saldırının ardından, saldırı olacağı istihbaratının günler öncesinden emniyete ulaştırıldığı, ancak herhangi bir müdahalede bulunulmadığı açığa çıktı. Kitlenin üzerine bomba atan Zülküf İso't ise olaydan sonra ablasına giderek yaşadıklarını anlatmıştı. İso't katliamdan birkaç yıl sonra konuşmasından endişe edilerek öldürüldü, ancak ablası bildiklerini anlatarak davanın karanlıkta kalmış pek çok yönünü de aydınlatmış oldu. Katliamın ardındaki isimlerin Latif Aktı, Sıddık Polat ve polis memuru Mustafa Doğan olduğu ortaya çıktı. Emri ise bizzat Alpaslan Türkeş vermişti. Bombaları temin eden ise, derin devletin bir başka tanınmış ismi Abdulah Çatlı'ydı.

Saldırının ardından saldırganların peşine düşen polisler ise amirleri tarafından geri dönün emri verildi. Emri veren de, ileride Dink cinayetinin ardından adı sıkça duyulacak olan Reşat Altay'dı. Altay önce İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü yardımcılığına, sonra da Niğde Emniyet Müdürlüğü'ne atandı. Ardından da Trabzon Emniyet Müdürü oldu. Trabzon'da çalıştığı dönemde Trabzon kontrgerilla faaliyetlerinin merkezi durumuna geldi. TAYAD'lılara linç girişiminden Dink cinayetinin

azmettirilmesine kadar pek çok kirli olaya adı karışan Altay herhangi bir soruşturmaya tabi tutulmadı.

Katliamın ardından Ülkü Ocakları İstanbul Şube Başkanı Orhan Çakıroğlu, Ülkü Ocakları yöneticilerinden Mehmet Gül, MHP Gençlik Kolları başkanı Kazım Ayaydın, Ülkü Ocakları'ndan Sıddık Polat ve Ahmet Hamdi Paksoy hakkında dava açıldı ancak yalnızca Sıddık Polat'a ceza verildi. '90'lı yıllarda dava, Remziye Akyol'un açıklamalarının ardından yeniden açıldı ancak emniyette görevli sanıklar bile bulunamadı!

Mahkeme heyeti, 20 Ekim günü gerçekleştirdiği oturumda, davanın, "zaman aşımı" hükmünü içeren eski TCK'nın 102/1 ve 104/2 maddeleri uyarınca düşürülmesine karar verdi. Davanın düşürülmesi ile birlikte adları pek çok karanlık eylemle anılan düzenin kirli isimleri de bir kez daha aklanmış oldular.

20 Ekim 2008 / Beyazıt

İÜ'de "zaman aşımı" protestosu...

“16 Mart katliamını unutmadık, unutturmayacağız!”

16 Mart 1978'de Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Hatice Özen, Abdullah Şimşek, Murat Kurt, Hamit Akın ve Turan Ören adlı 7 devrimci öğrenci katledildi. Katliamın 30. yıldönümünde İstanbul Üniversitesi Öğrencileri bir eylem gerçekleştirdiler.

20 Ekim'de İstanbul'da görülen 16 Mart Beyazıt Katliamı davasının zaman aşımına uğradığı gerekçesiyle düşmesi sonrasında gerçekleştirilen eylem 21 Ekim günü öğle saatlerinde yapıldı.

İÜ Beyazıt Anapı önünde bir araya gelen İÜ Öğrencileri, “Katilleri zaman aşımında, fikirleri iktidarda!” ve “16 Mart katliamını unutmadık, unutturmayacağız!” pankartlarını açtılar.

“Faşizme karşı omuz omuza!”, “16 Mart'ı unutma, unutturma!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Katillerin ipleri sermayenin elinde!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Darbenin çocuğu katil AKP!” sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca şehitlerin isimleri sayılarak “Aramızda!” denildi.

İÜ Öğrencileri adına yapılan açıklamada, zaman aşımı kararıyla birlikte kontrgerillanın aklandığı belirtildi. İstanbul 1 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi'nde açılan davada, Orhan Çakıroğlu, Mehmet Gül, Kazım Ayaydın, Ahmet Hamdi Paksoy ve Sıddık Polat'ın yargılandığı, davada yalnızca Sıddık Polat'ın ceza aldığı ve 1982 yılında serbest bırakıldığı ifade edildi. '95 yılında katliamcılardan Zülküf İso't'un, diğer katliamcılar tarafından susturulmak için öldürülmesi üzerine, İso't'un ailesi tarafından, Latif Aktı, Sıddık Polat ve Mustafa Doğan'ın katliama ortak oldukları söylenerek tekrar dava açıldığı belirtilerek şunlar söylendi:

“Ülkemizi Amerikanlaştırmak, gericileştirmek ve emekçileri ezmek için yapılan tüm katliamlar, komünizmle mücadele derneği geleneğinden gelen AKP için kutsaldır ve dokunulmazdır. Ergenekon davasını Amerikancı, gericici ve piyasacı bir diktatörlük kurmak için halka karşı bir silah olarak kullanan, ülkemizdeki kanlı olayları organize eden NATO'yu, ABD'yi, kontrgerilla yuvası Ülkü Ocakları'nı, TÜSİAD'ı ve islamcıları aklamaya çalışan AKP'den hesap soracağız.”

Eylemde Nazım Hikmet'in “Hürriyet Kavgası” şiiri marş olarak hep bir ağızdan söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EÜ'de hazırlık öğrencileri sorunlarını tartıştı

Ege Üniversitesi hazırlık öğrencileri 22 Ekim günü biraraya gelerek sorunlarını tartıştı. Toplantının ön hazırlık sürecinde hazırlık öğrencileriyle beraber hazırladığımız duvar gazetelerini ve afişleri kullanmış, toplantının duyurusunu yapmıştık. 22 Ekim günü sabah saatlerinden itibaren açtığımız Ekim Gençliği masamızın arkasına duvar gazetelerimizi ve afişlerimiz astık. Müzik yayını da yaptığımız masamız oldukça dikkat çekti. Toplantı saatinde ise hazırlık binası önündeki çimlerde toplanmaya başladık.

Toplantıda öne çıkan gündem hazırlık öğrencilerinin yaşadığı sorunlar oldu. Öne çıkan başlıklar ise barınma ve kitap sorunu... Her bir arkadaşımızın yaşadığı sorunları paylaştığı toplantıda hazırlık öğrencilerinin tüm sorunlarının aslında ortak olduğu konuşuldu. Yapılan tartışmanın ardından hazırlık öğrencilerine sesimizi ulaştırma, ortak sorunlarımıza ortak çözümler bulmak amacıyla bir bülten çıkarma kararı alındı. Hazırlık öğrencilerinin sorunları etrafında örgütlenmesi için bir araç olarak şekillenen bültenin dışında ilerleyen süreçlerde imza toplamak, etkinlik-eylem yapmak kararı alındı. Bülten hazırlıklarına başlanması ve yazıların yazılması kararlaştırıldı.

Hazırlık öğrencilerinin kendi sorunları etrafında örgütlenmesi, bu doğrultuda ilk adımı atabilmesi açısından toplantı verimli ve amacına ulaşmış olarak gerçekleşti.

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği

Tuzluca'yır'da Che anması!

Ernesto Che Guevara'nın ölümünün 41. yıldönümünde, *Liselilerin Sesi* okurları olarak, devrim ve sosyalizm mücadelesinin yenilmezliğini vurguladığımız bir etkinlik gerçekleştirdik. Mamak İşçi Kültür Evi'nde 16 Ekim günü

gerçekleştirdiğimiz etkinlik başından sonuna kadar liselilerin inisiyatifi ile hazırlandı. *Liselilerin Sesi* adına yapılan açılış konuşmasıyla başlayan etkinlik tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla devam etti.

Liselilerin hazırladığı Nazım Hikmet ve Nihat Behram'ın şiirlerinden oluşan şiir dinletisinin ardından, Che'nin mücadele dolu yaşamı ve sömürü düzenine karşı devrimi örgütleme çağrısının güncelliği üzerinden canlı bir söyleşi gerçekleştirdik.

Söyleşide, liseli gençliğin yaşadığı sorunların arkasında yatan düzen gerçekliğine vurgu yapıldı. Arkadaşlarımız ÖSS, geleceksizlik, okullardaki faşist örgütlenmeler karşısında yapılması gerekenler, okullardaki polis işbirliğiyle yürütülen idare baskısından bahsettiler. Canlı söyleşinin ardından Che'nin, Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın sömürü düzenini yıkmaya bilincini kuşanmak için liselilere sorunlarımız etrafında örgütlenme çağrısı yapıldı. Ardından “El Che” belgeselinin gösterimine geçildi. Etkinlik canlı bir atmosferde geçti.

Ankara'dan Liselilerin Sesi okurları

EÜ: “Faşizme karşı omuz omuza!”

16 Ekim günü öğleden sonra, Ege Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu yakınlarındaki Gıda Kafe’de faşistlerin toplandığı haberini alan devrimci ve demokrat öğrenciler, Edebiyat Fakültesi’nde bekleyişlerini sürdürdüler. Ancak kampus içinde yapılan yürüyüş sonrasında kitlenin büyük kısmı dağılmış veya derslerine girmişti. 16.30 sularında Edebiyat Fakültesi’ne gelen az sayıdaki faşist, küfür ve hakaretlerle devrimci demokrat öğrencileri Gıda Kafe’ye çekmeye çalıştı. Fakültenin önünde taşlar ve sopalarıyla “devrimci ve Kürt” avına çıkan faşistler karşılarında kısa sürede toparlanan 30 dolaylarında solcu öğrenciyi gördüler.

Provokasyon yaratmayı başaramayan faşistler Gıda Mühendisliği’nden gelenlerle birleştiler, demir ve tahta sopalarla kitleye saldırdılar. Yarım saat kadar süren çatışma sonunda, sayıca daha az olmamıza rağmen, faşistlere anladıkları dilden cevap verdik ve üniversitemizin sahipsiz olmadığını gösterdik. Arkalarına bile bakmadan Edebiyat Fakültesi’ni terketmek zorunda kalan bu kan tüccarları, Hazırlık Fakültesi istikametini kullanarak üniversite öğrencilerine bir kat daha teşhir oldular. Uzun süredir inlerinden çıkarak, afiş asıp masa açmaya çalışan, işi üniversitenin duvarlarına “*Kürtlere ölüm*”, “*Terörist Kürtler defolun*” yazmaya kadar götüren faşistlerin son hamlesi de boşa çıkarıldı.

17 Ekim günü sabah saatlerinden itibaren faşistlerin tekrar toparlandığının duyulmasıyla üniversitede gerginlik devam etti. Ancak bu sefer devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler hazırlıklıydı. Uzun bir süre faşistlerin fakülteye gelmesini bekleyen öğrenciler Rektörlüğe doğru yürüyüşe geçtiler. Bir önceki günden

kat be kat daha fazla katılımın sağlandığı eyleme birçok bağımsız, anti-faşist öğrenci de katıldı.

Rektörlüğe giren öğrenci temsilcisi, önceki gün faşistlerin dışarıdan adam toplayarak taş ve sopalarla demokrat öğrencilere saldırdığını, bu gürhün sabah saatlerinde üniversiteye giren çevik kuvvet tarafından örgütlendiğini söyledi. Burada “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Ege faşizme mezar olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil polis üniversiteden defol!” sloganları haykırılarak kampuse toplu giriş yapıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı yürüyüş Edebiyat Fakültesi’nin önüne gelmesiyle sonlandı.

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği

EÜ’de “halkların kardeşliği” yürüyüşü...

Ege Üniversitesi’nde geçtiğimiz hafta faşistler tarafından gerçekleştirilen ve Kürt halkına kin kusan eyleme karşılık 16 Ekim günü devrimci ve demokrat öğrencileri tarafından “halkların kardeşliği” yürüyüşü gerçekleştirildi.

Saat 12.00’de Edebiyat Fakültesi’nde toplanmaya başlayan kitle, sloganlar ve alkışlar eşliğinde, “*Üniversiteleri gericiliğin, ırkçılığın ve yobazlığın değil kardeşliğin kalesi yapacağız! / Ege Üniversitesi Öğrencileri*” pankartını açarak yürüyüşe başladı. Yürüyüş boyunca “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Susma haykır, halklar kardeşdir!”, “Kürt, Türk, Ermeni, Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!”, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Ege faşizme mezar olacak!” sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından öğrenci çarşısında basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada toplumda tırmandırılan şoven dalgaya dikkat çekildi ve üniversiteler üzerindeki yansımaları örneklandı. Bu saldırganlığa karşı halkların kardeşliği şiarının yükseltilmesi gerektiği vurgulandı. Açıklamanın ardından kitle Gündoğdu marşını söyleyerek Edebiyat Fakültesi’ne döndü. Sloganlar ve alkışlarla sona eren yürüyüş yaklaşık 40 kişi katıldı.

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği

İÜ’de provokasyon girişimi

22 Ekim günü saat 15.00’te yaklaşık 20 kişilik ülkücü-faşist grup İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi önüne gelerek burada bulunan öğrencileri provoke etmeye yönelik sloganlar attı. “*Apo’nun itleri yıldırılmaz bizleri!*” sloganı atan faşist grup, ÖKM önüne gelen devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere tehditler savurdu, küfürler etti. Yapılan sözlü saldırıya rağmen polisler herhangi bir müdahalede bulunmadı.

Devrimci öğrencilere ilk fırsatta saldıran, gözaltına alan polis bu kez olayı sadece izlemekle yetindi ve her zaman olduğu gibi faşist saldırıları desteklediğini bir kez daha gözler önüne serdi. Devrimci ve demokrat öğrencilerin şenlik yapmasına dahi izin vermeyen, panzerler yığarak, biber gazları kullanarak müdahale eden emniyet güçleri olay yerine sadece “gözlemci” olarak 4 polis gönderdi. Faşistler “Ya sev ya terk et” diyerek polisler eşliğinde ÖKM önünden ayrıldı.

Genç-Sen 5. Temsilciler Meclisi gerçekleşti!

Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen) 5. Temsilciler Meclisi 18 Ekim günü Ankara’da gerçekleştirildi.

Temsilciler Meclisi, İstanbul’da Yürüyüş dergisinin satışı sırasında gözaltına alınan ve Metris Hapishanesi’nde gördüğü işkenceyle katledilen Engin Çeber’in anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından, yerellerdeki sorunların ve yeni dönemde yapılan çalışmaların sunumu yapıldı. Sunumlarda, yerellerin birçoğunda toplantı gerçekleştirilemediği ve çalışmaların dağınık olduğu tespiti öne çıktı. Genel olarak soruşturmalar, uzaklaştırmalar, özel güvenlik-jandarma terörü, okul yemekhanelerinde, yurtlarda, kantinlerde yaşanan sorunlar üzerinden çalışma hattı belirlendiği ifade edildi. Sunumların ardından genel kurulda tartışılacak olan önergeler sunuldu.

Önergelerin MYK tarafından oluşturulması eleştirildi ve yerelerde oluşturulması gerektiği vurgulandı. Önergelerde yer alan bürolar üzerinden tartışma yaşandı. Sosyal dayanışma bürosu konusunda verilen örnekler üzerinden amaç ve araçların karıştığı söylendi. Sosyal dayanışmanın sadece “kitabımı paylaşıyorum” gibi algılanmaması, bu dayanışmanın öğrenci-işçi dayanışması ve diğer sendikalarla, kurumlarla dayanışma biçiminde olması gerektiği söylendi.

Aranın ardından 2. oturuma geçildi. Bu bölümde aidatlar, şube genel kurulları ve 6 Kasım tartışmaları yapıldı.

Aidatların düzenli olarak ödenmesi, bunun bir aidiyet meselesi olduğu söylendi. Oylama sonucunda aidatını yatırmayan kişilerin genel kurulda oy kullanamayacakları yönünde bir karar çıktı. Bazı yereller aidatın öğrenciye fazla geldiğini ve düşürülmesi gerektiğini vurguladı.

İkinci olarak şube genel kurullarının yapılması ve ÜYK’nın seçilmesi gerektiği söylendi. YTÜ’den bir temsilcinin, üniversite yürütme kurullarının bir ihtiyacın ürünü olarak, gerekli olduğu durumda seçilmesi önerisi tartışmalara yolaçtı.

Daha sonra 6 Kasım tartışmalarına geçildi. YÖK’ün sadece öğrencilerin değil, eğitim emekçilerinin ve üniversite çalışanlarının da sorunu olduğu söylendi. 7-8 Kasım’da Eğitim-Sen’in merkezi bir toplantısı olduğu ve 9 Kasım’da gerçekleştirilecek eyleme onların da destek verebileceği aktarıldı. Ardından eylemin güzergahı tartışıldı ve “Kurtuluş-Sakarya arasına başvuru yapma, izin verilme de bu güzergahta bir eylem gerçekleştirme” kararı alındı.

Zaman darlığından dolayı eylemin içeriğine dair bir tartışma yürütülemedi. Daha önce belirlenen şekilde eylemin tüm gençlik örgütleriyle ve kitle örgütleriyle birlikte örgütlenmesi kararı boşa düşürüldü. Eylemi Genç-Sen ve Eğitim-Sen’in birlikte örgütlemesi, diğer kurumlara da çağrı yapması kararlaştırıldı. Basın metnini MYK’ların düzenleyeceği söylendi. Eylemin içeriğine dair hiçbir şey temsilciler meclisinin ortak iradesi olarak belirlenmemiş oldu.

Devrimci Genç-Sen’liler

TTB-TÖK 4. Genel Kurul Toplantısı

Türk Tabipleri Birliği Tıp Öğrencileri Kolu (TTB-TÖK) 4. Genel Kurul toplantısı 18 Ekim günü gerçekleştirildi. Genel Kurula 19 Mayıs, Akdeniz, Osmangazi, Kocaeli, İstanbul, Çukurova, G.Antep, Ege, Van Yüzüncü Yıl, Zonguldak Karaelmas ve Ankara'daki üniversitelerden katılım sağlandı.

Kurulda yerellerdeki TÖK çalışmaları aktarıldı. Ankara'da çıkarılan Doku Dergisi'nin ilgiyle karşılandığı, fakat dergiyi düzenli çıkarmada aksaklıklar yaşandığı dile getirildi.

Gündem önerilerinin sunumuyla devam eden kurulda MYK'nın oluşum biçimine dair tartışmalar yapıldı. Samsun, Ankara, Eskişehir, Zonguldak, Ege, Kocaeli'nden katılım sağlayanlar konu hakkında önerilerini sundular. Ardından MYK adaylıkları alındı.

Oylama sonrası gündem önerilerine devam edildi. Gündem önerileri:

- Seçimlerin bir yıl arayla Ankara ve İstanbul'da yapılması ve GYK'ların farklı illere verilmesi,

- TÖK'ün Türkiye çapında yeteri kadar örgütlü olmasının sağlanması için adımların atılması ve varolan koordinasyon eksikliğinin biran önce giderilmesi,

- TÖK'ün diğer meslek odalarıyla birlikte ortak eylemler düzenlemesi,

- İhtiyaç duyulan köy ve kasabalara gidilip buralarda sağlık hizmetlerinin verilebilmesi,

- İternle ilgili yürütülecek çalışmaların tüm yerelliklere dağılması, çalışmanın merkezileştirilmesi, çalışmanın imza kampanyası şeklinde yürütülebileceği, iş bırakma eylemlerinin yapılması vb.

- Kentsel Dönüşüm Projeleri adı altında Mamak'ta yürütülen yıkım çalışmalarına karşı Mamak halkının yanında olunması,

- Tıp alanına öğrenci alımında kontenjan sayısının gittikçe artması, çoğunlukla ayakta yapılan eğitime dönük TÖK'ün çalışma yapması,

- Çapa temizlik işçilerine ve kot taşılama işçilerine destek verilmesi,

- Tuzla gündemine dikkat çekilerek işçi sağlığı üzerine eğilinmesi,

Genel kurulun bir diğer başlığı ise Tıpta Uzmanlaşma Sınavı'ydı. Tıp eğitiminin yeterli kalitede olmadığı ve çözüm önerileri üzerine konuşuldu.

Pek çok öneri üzerinde genel bir uzlaş sağlanılmasına karşın İstanbul Tıp'ın yaptığı Barış Yürüyüşü önerisi yoğun bir tartışmaya konu edildi. TÖK'ün önce tıp öğrencilerinin sorunları üzerinden yürümesi gerektiği, Kürt sorunu vb. konularda söz söylemenin erken olduğu ifade edildi. Bazı öğrenciler bu tutuma tepki gösterirken, TÖK'ün farklı fikirlerin tartışıldığı demokratik bir örgütlenme olması gerektiği dile getirildi.

TÖK'ün Türkiye genelinde yürüteceği çalışmalar arasında İtern sorununa özel bir önem verilmesi gerektiği belirtildi. İtern'ün görev tanımı konusunda açıklığın olmadığı, özlük hakları konusunda bir görev tanımlaması yapılması ve bunun üzerinden çalışmalar yürütülmesi gerektiği üzerine konuşuldu.

Ekim Gençliği / Ankara

Uludağ Üniversitesi'nde 6 Kasım'a doğru...

Uludağ Üniversitesi'nde de 6 Kasım tartışmaları ve hazırlıkları başlamış bulunuyor. Ancak bu yılki 6 Kasım süreci, son yıllara göre farklı zorluklarla başladı. Hatırlanacağı gibi, geçtiğimiz dönem üniversitede yaşanan saldırı yoğun devlet terörüyle sürmüştü. Ardından üniversite idaresinin soruşturma terörü ve buna karşı yüzeysel tepkiler, bu dönem başında sonuçlarını gösterdi. Bu yıl göreve yeni başlayan rektör bir "temizlik operasyonu"na girişti. Onlarca soruşturmayla birçok kınama ve uyarı, azımsanamayacak sayıda öğrenciye de bir hafta, bir ay, bir dönem ve iki dönem uzaklaştırma cezaları çıktı. Böylece politik birçok öğrenci uzaklaştırılırken, kalan kitle de dağınık ve kendine güvensiz hale getirilmiş oldu. Böyle bir atmosferde ön hazırlıklarıyla birlikte 6 Kasım ayrı bir önem kazandı.

Geçen yılki 6 Kasım süreci, eylemin kendisinden bağımsız olarak, üniversitedeki toplam çalışma için belirli bir seviye yakalamıştı. Birçok siyasetin bir araya gelerek fanzin çıkarması, afiş-bildiri gibi propaganda materyallerinin açıktan kullanılmadığı bir alanda farklı yol ve yöntemlerle fanzin dağıtımlarının örgütlenmesi, pul ve kuşlama yapılması, fakülte önünde müzik dinletisi gibi eyleme çağrı yapılan küçük ama etkili etkinliğin örgütlenmesi üniversitemiz için önemliydi.

Gelinen yerde üniversiteye egemen olan dağınık ve parçalı tablo, çalışma yürüten birçok çevrede farklı bir arayışa yol açtı. Burada asıl sorun, şartlar ne olursa olsun, geçen yılki seviyeyi aşmak, hiç değilse korumaktır.

Bu sürecin en can alıcı yanı ise, tartışmaların geçen yıllara göre daha erken başlanmış olmasına rağmen sürece dair belirsizliktir. Bu konuda en büyük pay ise Genç-Sen'indir. 26 Ekim'de şube kurulunu yapacak olan Genç-Sen, Temsilciler Meclisi toplantısından önce yaptığı üye toplantısında 6 Kasım'a dair bir tavır belirleyememiştir. Bizim savunusunu yaptığımız "Genç-Sen alandaki tüm siyasetlerle ortak hareket etsin" görüşünün karşısında, Genç-Sen'in tek başına bir 6 Kasım protestosu yapması gerektiği ve eğer istenirse Genç-Sen dışındaki güçlerin Genç-Sen çatısı altında eyleme katılabilecekleri görüşü belirtilmiştir.

Kuşkusuz Genç-Sen'in 6 Kasım gibi bir gündeme müdahale etmesi önemlidir. Ancak bunu, kapatma davasına karşı kendisini meşrulaştırması gerektiği düşüncesiyle, üniversitedeki atmosferi düşünmeyen bir

anlayışla yapması yerel harekete zarar verecektir. Ayrıca "dostlar eylemde görsün" tarzında bir çizginin, dile getirilen kaygıları ne kadar karşılayabileceği de ayrı bir tartışma konusudur. Genç-Sen'in bu tartışmalar sonucunda yereldeki 6 Kasım'a dair bir perspektif belirleyememiş olması ve bunu şube kuruluna ertelemesi, Genç-Sen içerisinde yer alan siyasetleri de belirsizliğe itmiş, tartışmalar yine ertelenmiştir.

Genç komünistler ise 6 Kasım hazırlıklarına başlamışlardır. Planlanan faaliyetin ilk ayağını kitle bağlarını genişletmek ve varolan güçleri yetkinleştirmek oluşturuyor. Faaliyetimize, biri öğrencilerin genelini diğeri hazırlık sınıflarını hedef alan iki anketle başlamış bulunuyoruz. Ağırlık vereceğimiz temel alan hazırlık sınıfları olacak. Anketlerin sayısından çok öğrencilerle kurulan ilişkilere önem vereceğiz.

Faaliyetin diğer ayağını ise propaganda oluşturuyor. Bu çerçevede yapılması planlanan ilk iş dergi satışını arttırmak ve geniş dergi dağıtımları örgütleyebilmek. Ardından gençliği geleceğine sahip çıkması ve YÖK'ü protesto etmesi için eyleme çağırان çeşitli materyal kullanımları gerçekleştirilecek.

Üniversite geneline hakim olan dağınık, parçalı ve belirsiz tabloya karşı genç komünistler kendi sınırlarını aşan bir faaliyeti örme hedefiyle hareket edeceklerdir.

Uludağ Üniversitesi Ekim Gençliği

Bursa'da ulaşım eylemi

17 Ekim günü Bursa Genç-Sen'in gerçekleştirdiği üye toplantısında, ulaşım zamlarının geri çekilmesi, üniversite içi ücretsiz ulaşımın sağlanması ve 4G-48 otobüs seferlerinin artırılması talepleriyle eylemler yapılması kararlaştırılmıştı.

Alınan kararların ilk ayağı olarak 22 Ekim günü saat 12.15'te, Fen-Edebiyat Fakültesi önünden kütüphane önüne kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmalarıyla öğrenciler mücadeleye çağrıldı.

Yürüyüşte, "Ulaşamıyoruz! Ulaşım zamları geri çekilsin, 48-4G seferleri artırılsın, Kampüs içi ulaşım ücretsiz hale getirilsin!" taleplerinin yazılı olduğu temsili bir otobüs "kullanıldı". Kütüphane önüne gelindiğinde yapılan konuşmayla her gün yapılacak eylemlere çağrı yapıldı.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylemde, "Ulaşım zamları geri çekilsin!", "Yolunacak kaz değil öğrenciyiz!", "Asla yalnız yürümeyeceksin!", "Müşteri değil öğrenciyiz!", "Öğrenciler Genç-Sen'e, sorunları çözmeye!" sloganları atıldı.

Ekim Gençliği / Bursa

Emekçi Kadın Komisyonları'ndan çağrı:

Kadının kurtuluş mücadelesine omuz verelim, örgütlülüklerimizi büyütelim!

İşçi ve emekçi kadınları mücadele saflarına katma, binlerce yıllık ezilmişlikten, baskıdan ve sömürden kaynaklı devrimci enerjisini mücadele içinde açığa çıkarma bilinciyle kurulan Emekçi Kadın Komisyonları çalışmalarını sürdürüyorlar.

24 Şubat '08 tarihinde İstanbul'da başarıyla gerçekleştirilen Emekçi Kadın Kurultayı'nın ardından Mayıs ayına kadar etkin ve yaygın bir çalışma yürüten Emekçi Kadın Komisyonları, sonrasında farklı gündemleri işlemeye devam ettiler. Emekçi kadın çalışması, yer yer kimi aksamalar yaşasa da, belli bir birikime ve güce dayanarak ilerlemektedir. Kuşkusuz bu ilerleme henüz istenilen düzeyde değildir. Bunun nesnel ve öznel nedenleri vardır. Burada bu nedenlere girmeyeceğiz. Zira emekçi kadın çalışmasının sorunları ve bu alanda katedilen mesafe ayrı bir değerlendirmenin konusudur.

Bugün tüm eksikliklerine rağmen kadın çalışmasının yüzü işçi ve emekçi kadın kitlelerine dönük olarak planlanmakta, faaliyet bu zemin üzerine oturtulmaya çalışılmaktadır. Bu çabalar Emekçi Kadın Komisyonları'nın iç örgütlülüğünü güçlendirebilmesi için atılan adımlarla birleştirilmeye çalışılmaktadır.

İşçi ve emekçi kadınların devrimci enerjisini açığa çıkarma ve işçi kadını devrimcileştirmenin önemi konusundaki açıklığımız, önümüzdeki dönemde daha güçlü bir çalışma yürütmemizin güvencesidir. Daha da güçlenmiş bir çalışma için, başta işçi kadınlar olmak üzere işletmelere, fabrikalara ve sektörlere yönelik hedeflerle birleşmiş sistemli bir çaba şarttır. Yanısıra emekçi kadınlara yönelik gündemlere dayalı yoğunlaştırılmış ve hedefli çalışmalar komisyonların güçlenmesine hizmet edecektir.

Düzenin çok yönlü krizinin giderek derinleştiği, krizin sonuçlarının tüm işçi ve emekçileri, fakat özellikle de emekçi kadınları daha olumsuz etkileyeceği bir döneme girerken, Emekçi Kadın Komisyonları, taşıdıkları misyon gereği çalışmalarını yeni bir düzeye taşıma sorumluluğuyla hareket ediyorlar. Mücadelenin ihtiyaçlarına kendi cephelerinden yanıt verebilmek için bulundukları tüm alanlarda belirlenmiş mücadele programları ve talepleri ekseninde etkin bir faaliyet örgütleme kararlılığıyla yeni bir dönemi başlatıyorlar.

Komisyonlar önümüzdeki dönemde, güncel siyasal gelişmelerin emekçi kadınlar tarafından bilince çıkarılması ve eylemli tepkilerinin örgütlü bir temelde açığa çıkarılması için etkin bir çaba ortaya koyacaklardır. Sermaye SSGSS, "İstihdam paketi" vb. saldırılarla sosyal yıkımı derinleştirip birçok hakkı bir bir gaspederken, yaşanan krizle birlikte yeni saldırılar gündeme gelecektir. Sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadelenin örgütlenmesinin yanısıra krizin etkilerine karşı yürütülecek bir mücadele de önümüzde güncel bir görev olarak durmaktadır.

Emekçi kadın çalışmamızın bir diğer gündemi ise, yaşanan grev ve direnişlerin deneyim ve dersleri ışığında emekçi kadınların bilinçlendirilmesi olacaktır. Kadın işçilerin haklarını korumak ve yeni haklar kazanmak için giriştikleri grev ve direniş mücadeleleri, onların sistemin çok yönlü gerici etkisine ve saldırısına karşı durabilmesi, daha ileri mücadelelere çekilebilmesi bakımından önem taşımaktadır. Kadın işçilerinin grev ve direnişleriyle sınıf dayanışmasının örgütlenmesi ve mücadele taleplerinin ortaklaşması için çaba harcamak bu nedenle ayrı bir öneme sahiptir.

Kapitalizm kriz demektir, krizler ilk önce kadınları vurur!

ABD'de başlayan ve tüm dünyaya yayılan kriz, önümüzdeki döneme işçi ve emekçiler cephesinden çok daha ağır ve sancılı bir sürece girildiğini göstermektedir. Emperyalist-kapitalist sistem krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkartmaya çalışmaktadır. Bu fatura işsizlik, düşük ücret, açlık, sefalet ve yozlaşma olarak işçi ve emekçileri vuracaktır. Emekçi kadınlar ise krizden en fazla etkilenen kesim olacaktır.

İlk önce kadınlar mutfağında açlığı, yaşamında yoksulluğu, hayatın her alanında yozlaşmayı hissedecektir. TÜİK'in açıkladığı işsizlik rakamları bu açıdan son derece ürkütücüdür. Resmi işsizlik oranı Temmuz 2008'de artarak %9.4'e yükselmiştir. Krizle birlikte bu rakamın daha artması kaçınılmazdır. İşsizliğin, açlığın ve yoksulluğun bir diğer yüzü kadınların kitlesel olarak fuhuşa sürüklenmesi olarak kendini göstermektedir. Kültürel ve ahlaki yozlaşma kapitalizmin ikiz kardeşidir. Tüm bunlar emekçi kadınları mücadeleye çağırırken işlenmesi gereken temel başlıklar arasındadır.

Kapitalist sistemin krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek istemesine karşı, sınıfın bir parçası olan işçi ve emekçi kadınlara krizin nedenleri ve sonuçları hakkında aydınlatıcı ve bilinçlendirici bir tarzda seslenmek, diğer sınıf bölükleriyle birlikte "krizin faturasını kapitalistlere ödetmek" şiarıyla mücadeleye çağırarak, bu doğrultuda somut mücadele talepleri ekseninde bir çalışma yürütmek gerekmektedir. Bu çerçevede, diğer taleplerin yanı sıra "İnsanca yaşamaya yeterli ücret, sigortalı, sendikali iş!", "Eşit işe eşit ücret!" vb. talepler somut olarak işlenmeli, kadınlar bu talepler etrafında mücadeleye çağrılmalıdır.

Kapitalizm şiddet demektir, şiddet ilk önce kadınları vurur!

Şiddet, kadının cinsel kimliğine yönelik saldırıların başında gelmektedir. Daha çok da erkeğin kadına uyguladığı fiziksel şiddet olarak algılanmaktadır. Ancak bu zeminde algılsa da, konu çok daha kapsamlı ve boyutludur. Kadına yönelik şiddet, fiziksel şiddetten sözel şiddete, ekonomik şiddetten cinsel şiddete ve devletin uyguladığı şiddete kadar geniş bir alanı içermektedir. Bugün Pippa Bacca'nın yaşadıkları, bir tekstil işçisi kadının atölyesinde yaşadığı taciz ve hakaretten bağımsız değildir.

Şiddet uygulamalarının hepsi kadını boyun eğdirmeye, sindirmeye ve denetim altında tutmaya hizmet etmektedir. Tüm bunların gerisinde kapitalist sistemin kendisi vardır. Her alanda şiddeti üreten sistem, sözkonusu olan kadın olunca, şiddeti daha da katlanmış ve çeşitlenmiş bir biçimde üretmektedir.

25 Kasım Dünya Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü yaklaşmata... 25 Kasım gündemli olarak yapılacak çalışma, emekçi kadınları bire bir ilgilendiren bu temel sorun karşısında bilinç açıklığı yaratmayı, şiddeti uygulayanın yanı sıra şiddetin kökenine karşı mücadeleyi de hedefleyen bir perspektifle ele alınacaktır.

Geçtiğimiz yıl 25 Kasım gündemli olarak görece etkin bir çalışma yürüten Emekçi Kadın Komisyonları,

bu yıl da 25 Kasım'ı yoğunlaştırılmış bir çalışma ile karşılamayı hedeflemektedir. Gerek bu temelde güçlü bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti, gerekse de yapılacak etkinliklerin şiddete ve onu üreten kapitalizme karşı tepkinin dile getirileceği bir eylemle birleştirilmesi planlanmaktadır.

Bu kapsamda "Devlet terörüne son!", "Evde, sokakta, işyerinde şiddete son!" şiarlarını öne çıkaran, yasalarda ve toplumsal yaşamın her alanında cinsiyete dayalı ayrımcılığa son verilmesini isteyen, her alanda kadınlara yönelik pozitif ayrımcılık ilkesinin hayata geçirilmesini, şiddet gören kadınlar için çeşitli tedbirlerin alınmasını, devletin uyguladığı cinsel şiddetin sona erdirilmesini talep eden bir çalışma yürütülecektir.

Emekçi kadınlara mücadeleyi büyütme çağrısı!

"Toplumsal her sorunun olduğu gibi, kadın sorununun da çözümü, onu ortaya çıkaran ve sürdüren toplumsal koşullardan, bu koşulların ortadan kaldırılmasından ayrı düşünülemez. Kadın sorununun çözümü için anahtar da, onu ortaya çıkaran tarihsel koşullarda mevcuttur. Kadın sorunu özel mülkiyet ve sınıflı toplum düzeni yarattı, sınıflı toplumlar devam ettiği sürece de sorun biçimsel farklılıklar yaşasa da özünü itibarıyla varlığını sürdürdü. Dolayısıyla sorunun ortadan kalkması da, sınıflı toplumların ortadan kaldırılmasına bağlıdır."

Kadının gerçek kurtuluşu, sömürü üzerine kurulu bu düzenini ortadan kalkmasıyla mümkün olacaktır. Sosyalizm, kadına yönelik eşitsizliğin, cinsel baskının zeminini de kuracaktır. Bunun ötesinde, kadın ve erkeği, insanlaşma sürecinin bir üst düzeyinde özgür ve gelişmiş insan olarak eşitleyecektir."

Ancak bu bilimsel gerçek, çözümü devrim sonrasına ertelediğimiz anlamına gelmiyor. Tersine, mevcut düzen koşullarında, tüm diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi, kalıcı ve kesin çözüme toplumsal bir devrimle ulaşılabileceğini unutmadan, acil demokratik taleplerimiz için mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Kadın sorunu sözkonusu olduğunda bu, sadece bu düzen sınırları içinde olanaklı her hakkın alınması ve kullanılmasının da ötesinde, kadının mücadele içinde gelişmesi ve özgürleşmesi için de gereklidir."

Bu bilinçle hareket eden Emekçi Kadın Komisyonları, kadının mücadeleye katılması ve özgürleşmesi mücadelesinde anlamlı bir adımın altına imza atmıştır." (Emekçi Kadın Kurultayı Sonuç Bildirgesi)

Bu bakış ve bilinçle hareket eden Emekçi Kadın Komisyonları, öncü ve bilinçli emekçi kadınlara mücadele çağrısını yinelemektedir. Çifte sömürü ve kölelik zincirlerinin parçalanması için, işçi kadınların devrimci enerjisinin açığa çıkartılması ve düzene yöneltilmesi için, emekçi kadınların her alanda örgütlü mücadeleye aktif bir şekilde katılımının sağlanması için Emekçi Kadın Komisyonları'na güç verilmeli ve yürütülen çalışmalara aktif bir katılım sağlanmalıdır.

Kurultayla birlikte emekçi kadınlara daha da yükselterek yaptığımız "bir adım ileri" çağrımızı yineliyor ve bunun güvencesinin güçlü örgütlülükler olduğunu bir kez daha vurguluyoruz.

Emekçi Kadın Komisyonları

Emekçi kadınlar!

SSGSS'ye karşı mücadelede bir adım ileri!

SSGSS yasası meclisten geçti ve 1 Ekim 2008'den itibaren uygulanmaya başladı. Önce bu yasanın akıl almaz maddelerini hatırlayalım:

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası: Emeklilik yaşı 65, emeklilik prim gün sayısı 7200 gün. Emekli aylıkları enflasyon değişim oranı kadar arttırılacak. Emekli birisi çalışmak istediğinde emekli aylığı kesilecek. Yıpranma payı kaldırılacak. 10 yıl çalışmamış ve 1800 gün prim ödememişse, ölen kişinin ailesine aylık bağlanmayacak. 10 yıl çalışmamış ve 1800 gün prim ödememişse, sağlığını kaybederek çalışamayacak durumda olan kişiye malulen emekli aylığı bağlanmayacak. Ölüm aylığı yüzde 75'ten yüzde 50'ye düşürülecek. Emzirme ödeneği ilk taslakta belirtilenin 6'da birine düşürülecek. İş kazası ve meslek hastalığı nedeniyle sakat kalan işçilere bağlanan aylıkta alt sınır kalkacak. İlk evlilikten sonra yapılan evliliklerde kadınlara evlilik yardımı yapılmayacak. Sağlık hizmetlerinden yararlanabilmek için her ay prim ödemek gerekecek. Tedavi olurken ve ilaç alırken, hastanelerin belirlediği fark ücretleri ödenecek. Aylık geliri asgari ücretin üçte birinden fazla olan herkes prim ve fark ücreti ödeyecek. 18 yaşını dolduran çocuklar anne-babasının sağlık sigortasından faydalanamayacak.

İstihdam Yasası: 18-29 yaş arasında çalışanların SSK primleri 5 yıl boyunca "işsizlik sigortası fonu"ndan karşılanacak. İşyerlerinin kreş kurma zorunluluğu kalkacak.

Bu ucube yasanın emekçi kadınların yaşamlarını nasıl etkileyeceğini örnekler ile görelim:

Aynur: 55 yaşında ve emekli olacak. Ama haline şükredemiyor. Çünkü kızı iş arıyor. İş bulursa eğer, ilk defa sigortalı olarak çalışmaya başlayacak. Kızı 18 yaşında. Hiç işsiz kalmadan sigortalı çalışmayı başarırsa 68 yaşında emekli olabilecek. Aynur, kendisinin 55 yaşında iken, çalışma ve yaşam koşullarının ağırlığı ile ne kadar yorgun ve hasta olduğunu düşününce, kızının nasıl bir ömür geçirmek zorunda kalacağını düşünerek huzursuz.

Pınar: İki çocuk annesi iken dul kaldı. Çocukları küçük olduğu için çalışması zor. Kocasından kendisine ve çocuklarına kalacak olan "dul ve yetim aylığını" da almayacak. Çünkü kocası 9 yıldır sigortalı olarak çalışmıştı. Öldüğünde ailesine maaş bağlanabilmesi için 10 yıl çalışmış olması gerekiyordu.

Gülcan: Çalışmak istemiş ama kocası izin vermemişti. Kocası öldüğünde tek güvencesi kocasından bağlanacak maaştı. Ama olmadı. Kendisinden 20 yaş büyük olan kocası ömrünün tamamını çalışarak ama genellikle kayıtdışı çalışarak

geçirdiği için, 1500 gün SSK primi ödenmiş, 200 günü eksik kalmıştı.

Serpil: Henüz çok genç. Çocukluğundan bu yana çalışıyor. 10 Ekim '08'de felç geçirdi. Ömrünün geri kalanını bedensel engelli olarak yaşayacak. Çocukluğunda sigortasız çalıştırıldığı ve ödediği prim yetersiz bulunduğu için kendisine malul aylığı bağlanmayacak.

Elif: 45 yaşında. Neredeyse bütün ömrünü fabrikada çalışarak geçirdi. Kanseri olduğunu öğrendi. Ameliyat için ödemesi gereken fark ücreti binlerce YTL tutarında. Elif'in maaşı dışında parası yok. Hastalığı, ameliyat olamazsa ölümle sonuçlanabilecek.

Ayşe: Kocasını uzun yol şoförü. Ayşe şeker hastalığı sebebi ile fenalaştı. Komşusundan yardım isteyerek hastanenin aciline gitti. Doktorlar yardımcı olamadılar. Çünkü Ayşe'nin kocası sigortalıydı ama primlerini dört aydır ödeyememişti.

Yasemin: Yakınlarda anne oldu. Kuvöz parasını ödeyemedikleri için bebekleri hastanede rehin kaldı. Yasemin bebeklerini hastanede bırakarak, para bulmak umudu ile eve döndü.

Gülser: 19 yaşında. İşsiz ve aylardır iş arıyor. Kronik hematit hastalığı olduğu için iş bulamıyor. Düzenli doktor kontrolüne gitmek ve pahalı ilaçlar kullanmak zorunda. 18 yaşını bitirdiği için anne-babasının sağlık sigortasından yararlanamıyor.

Seher: İki çocuğu var. Kocasını onu terketti. Çalışması ve çocuklarına bakması gerekiyor. İş için başvurduğu hiçbir yerde "kreş" hakkı sunulmuyor. Özel kreşlere ise maaşı bile yetmiyor.

Çok açık ki, SSGSS yasası ölüme mahkum etmektir, açlığa mahkum etmektir, köleliğe mahkum etmektir. Kısacası "Sermaye sınıfı için çalış, sermaye sınıfı için yaşa, sermaye sınıfı için öl!" demenin yasalaşmış halidir.

Kararlılıkla mücadele ederek bu insanlık dışı "yasal" uygulamayı durdurmak zorundayız. Bu ülkenin işçi ve emekçileri olarak, kadın-erkek elele verdiğimizde, üretimden gelen gücümüzü kullanabildiğimizde bu yasayı da çöpe atmayı başarabileceğiz. SSGSS henüz yasa tasarısı iken, "Hayır!" dedik, "Mezarda emekli olmayacağız!", "Sağlık haktır, satılamaz!" dedik. Onbinlerce işçi ve emekçi olarak yasa tasarısına karşı sloganlarımızla meydanları doldurduk. Ama yasayı püskürtmeyi başaramadık.

SSGSS adı altında bize dayatılan yıkım saldırısına karşı mücadeleyi çok daha etkili bir biçimde örmeliyiz. Saldırının sonuçlarını çok daha ağır bir biçimde yaşayan kadın emekçiler bu mücadelede bir adım daha ileri çıkmalıdırlar.

Emekçi kadınlardan Emine Arslan'a destek!

DESA Deri'nin Sefaköy'deki fabrikasında sendikaya üye olduğu için işten atılan Emine Arslan fabrika önündeki direnişinde 100'lü günleri aşmış bulunuyor.

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK), Emine Arslan ile dayanışmayı büyütme amacıyla 18 Ekim günü bir dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. "Desa işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla direniş yerine gelen komisyon üyeleri alkışlarla karşılandılar.

Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşmada, kapitalist sistemde iki kat sömürülen emekçi kadınların mücadeleyi seçmelerinin kaçınılmaz olduğu ifade edildi. İşçi sınıfı tarihinde birçok direnişin kazanımla sonuçlanmasında kadın işçilerin emeklerinin paha biçilmez olduğu belirtildi.

Emine Arslan Emekçi Kadın Komisyonlarına teşekkür etti ve desteğin devamını beklediğini söyledi. Genç bir işçi Emine Arslan'a, genç işçilere neler önerdiğini sordu. En kötü sendikanın bile sendikasızlıktan iyi olduğunu belirten Arslan şunları söyledi: *"Buraya çıktığım günden itibaren birçok baskı gördüm. Bu Pazartesi gününden itibaren baskılar daha da yoğunlaştı. Yıllar önce birçok insan yanarak, işkence görerek bu hakkı aldıysa, bu hakkı vermemeliyiz. Ben bu bilince sahibim. Ama diğer işçiler bunu anlamıyor. Bu bilinci diğer işçilere taşımamız."*

Desa'da süren direnişin işçilere nasıl yansıdığı sorusunu yanıtlayan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi, patronun, işçilerin Emine Arslan ile görüşmelerini engellemeye çalıştığını, selam verenleri tespit için mobese kamera koyduklarını, işçilerin camiye çevik kuvvet denetiminde götürüldüklerini söyledi.

Son olarak söz alan genç bir işçi de, işçilerin birbirine güvenmediğine, işçi sınıfının dağınıklığına ve örgütsüzlüğüne değindi. Bunca sindirilmişliğe rağmen Emine Arslan'ı mücadelesinden dolayı alnından öperek kutladı.

Kadınlar yine DESA'da!

Desa Deri'nin Sefaköy'deki fabrikası önünde başlattığı direnişinde üç ayı geride bırakan Emine Arslan'la dayanışma amacıyla kurulan Desa Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu, 18 Ekim günü Beyoğlu İstiklal Caddesi üzerindeki Desa mağazası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Novamed'de kazandık, Desa'da da kazanacağız!" pankartını açan kadınlar, "Emine Arslan yalnız değildir!", "Taşeronlaştırmaya hayır!", "Yaşasın kadın dayanışması!", "Erkek egemenliğine son!", "Desa işçisi yalnız değildir!", "Jin, jiyan, azadi!", "Eşdeğer işe eşdeğer ücret!" ve "Örgütlenme hakkımız engellenemez!" dövizlerini taşıdılar.

Basın açıklamasının ardından İstiklal Caddesi'nde Desa ürünlerini boykota çağıran bildirilerin dağıtımı gerçekleştirildi.

Artık kadın işçiler sinmiyor, hak arıyor, baş kaldırıyor...

Kadın işçilerle sınıf dayanışmasını büyütelim!

Ülkenin çeşitli yerlerinde fabrikalarda kölece çalışma koşullarına, düşük ücretlere, her türlü baskıya karşı mücadelenin yolu tutulmakta, grev ve direnişler devam etmektedir. Emeline ve onuruna sahip çıkan işçiler uzun süredir direniyorlar. Balıkesir’de Yörsan, Ankara’da Tega, Kırklareli’nde Burgaz Rakı ve Bell Karper, Gebze’de E-Kart ve Unilever, Bursa’da Burulaş, Denizli’de Menderes Tekstil, Bursa’da Sifaş ve Nergis Tekstil, Ümraniye’de UNO, İstanbul’da Arser Liman, Çapa’da Çağ Temizlik, Düzce ve Sefaköy’de Desa deri işçilerinin mücadeleleri kararlılıkla devam ediyor.

Bu direnişlerde kadın işçiler de yerlerini alıyorlar. Çapa Çağ Temizlik işçileri ile Sefaköy’de Emine Arslan tarafından sürdürülen direniş, kadın işçilerin örgütlenme mücadelesi açısından oldukça anlamlı örneklerdir. Çapa işçisi kadınlar sürekli işten atılma tehdidi altında, kreş ve doğum izni gibi hakların olmadığı koşullarda, asgari ücret sefaletine mahkûm bir şekilde çalışmaya “hayır” diyerek sendikalaşma yolunu tutuyorlar. Desa Deri’de de benzer koşullarda çalışılıyor. Desa fabrikalarında 500’e yakın kadın işçi çalıştığı halde kreş ve emzirme odaları yok.

Kadın işçiler bu sistem koşullarında çifte sömürü ve baskıyla karşı karşıyalar. Tüm işçilerin ortak sorunu olan kölece çalışma koşulları, düşük ücretler, sigortasız çalışma ve esnek üretim uygulamalarından kaynaklı sorunlar kadın işçileri daha derinden etkilemektedir. Kapitalistlerin, geleneksel kültürün kadınlar üzerindeki edilgenleştirici etkisini iyi kullandıkları, onları daha düşük ücretlere, sigortasız ve hiçbir sosyal hak olmadan çalışmaya razı ettikleri, baskılarla daha kolay sindirebildikleri bilinmektedir. Böylece kârlarına daha fazla kâr katıyorlar.

Ancak artık kadın işçiler sinmiyor, hak arıyor, baş kaldırıyor!

Kadın işçiler üretimde tuttıkları yerin farkına vararak sömürüye ve baskıya karşı tutum alıyor, emeline sahip çıkmak için örgütlenme çalışmalarına daha çok katılıyor. Son dönem örneklerine bakıldığında, grev ve direniş süreçlerinde kadın işçilerin daha kararlı ve sabırlı oldukları görülüyor. 81 kadın işçinin 448 gün sürdürdükleri Novamed grevi bu açıdan olumlu bir örnekken, Çapa Çağ Temizlik işçisi kadınlar ve Desa Deri’de direnen Emine Arslan da yakın dönemin örnekleri olmuşlardır.

Kadın işçiler mücadeleye atıldıklarında, patronların baskısı kadar sistemin gerici yüzünün engelleriyle de karşılaşılıyorlar. Ataerkil yargıların etkisiyle çeşitli baskılarla bu süreçten alıkonulduklarının örnekleri de vardır. Ancak bunların aşılma yerinin grev ve direnişler olduğu, yaşanan örneklerden görülüyor. Grev ve direniş deneyimleri kadın işçilerin bilinçlenmesinde çok önemli bir rol oynuyor. Kadın işçiler, sermaye ve devletin baskı ve tehditlerine karşı direnme kararlılıklarını sürdürürken, kapitalist sömürü düzeninin kullandığı gerici ataerkil anlayışın etkilerini de bu mücadele içinde aşmaya başlıyorlar. Emeklerinin sömürülmesine karşı bir adım atarak örgütlenmeye yönelen kadınlar, kendilerini engelleyen aile ve çevreden gelen gerici baskılara göğüs germe cesaretini de bulabiliyorlar.

Bugün Çapa ve Desa Deri’de işçi kadınlar, sistemin çok yönlü kuşatmasına en iyi yanıtı tüm engellemelere rağmen direnişlerini devam ettirerek vermektedir. Bu yönüyle de örnek olan bu direnişlerle dayanışma, emekçi kadın çalışmamız açısından ayrı bir anlam ve öneme sahiptir.

Sürmekte olan direnişlerle dayanışma amacıyla çeşitli

etkinlikler ve eylemler yapılmaktadır. Direnişlerin kazanması için kuşkusuz daha fazlasına ihtiyaç vardır. Direnişlerin kazanması, kamuoyu nezdinde sürekli gündemde kalması ve mücadele taleplerinin geniş kitlelere yayılması için etkin bir çaba içinde olunmalı, var olan çalışmalara ağırlık verilmelidir. Bulunduğumuz tüm fabrikalarda dayanışma komitelerinin kurulması, maddi-manevi dayanışmanın çeşitli biçimlerde örgütlenebilmesi açısından gereklidir. Çalışma alanlarımızda sürdürülen mücadeleyi, direnişlerin talepleriyle bağını kurarak, ortak talepler etrafında mücadele vurgusuyla ele almak gerekmektedir. Eylemli sınıf dayanışmasını yükseltmenin yolu buradan geçmektedir.

Belirtilmesi gereken bir nokta da, kadın işçilerin sürdürdüğü direnişlerde, feminist çizgideki kadın platformlarının, sınıf dayanışması yerine “kadın dayanışması”nı öne çıkarmaları ve bunun işçilerin bilincinde yaratacağı bulanıklıktır. Buna karşı yürütülecek ideolojik mücadele karşılığını pratikte örülecek sınıf dayanışmasıyla bulacaktır.

Emekçi Kadın Komisyonları, sistemin çok yönlü engellemelerine de bir başkaldırı olan bu direnişleri çalışma alanlarında öne çıkarmalı, sınıf dayanışmasını örgütlemelidir. Emekçi Kadın Kurultayı’nda emeğin korunması çerçevesinde belirlenen ortak talepler etrafında mücadeleyi yükseltmelidir.

*** İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!**

*** Her türlü fazla mesai ve gece çalışması yasaklansın!**

*** Kadın işçilerin ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın!**

*** Doğumdan önce ve sonra üçer aylık ücretli, izin tıbbi bakım ve yardım!**

*** Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları açılmalı!**

*** Esnek üretim, parça başı çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!**

*** 7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!**

*** Herkese iş ve tüm çalışanlara iş güvencesi!**

*** Tüm çalışanlar için genel sigorta!**

“Küreselleşme ve kriz” paneli

Toplumsal Araştırmalar Kültür ve Sanat İçin Vakfı (TAKSAV) Ankara’da 18 Ekim günü “Küreselleşme ve kriz” konulu bir panel gerçekleştirdi. Panele Korkut Boratav, Tülin Öngen, Mustafa Sönmez ve Hayri Kozanoğlu konuşmacı olarak katıldılar.

İlk sunumu Korkut Boratav yaptı. Yaşanan küresel krizin “emperyalizmin krizi” olduğunu belirten Boratav, dünyanın “süper emperyalist gücü” olan ve yaşanan krizin kilit noktasında duran ABD hakkında tespitlerde bulundu. ABD’de yaşanan krizin nedenlerini sıraladı.

Ardından Tülin Öngen bir sunum yaptı. Krizin yeni bir olgu olmadığını, kapitalizm sürdüğü sürece krizlerin de devam edeceğini belirtti. Krizlerin kapitalizmin yapısal bir özelliği olduğunu, krizin temelinde sistem içerisindeki yanlış uygulamaların değil, emek-sermaye arasındaki çelişkinin yattığını ifade etti. İlk çıkış yolu olarak sermayenin yeniden hegemonik bir rejim kurma arayışına girebileceğini, fakat bunun denenmiş bir yöntem olmasından kaynaklı gerçekçi olmadığını söyledi. Daha gerçekçi olanınsa sermayenin baskıcı siyasal rejimler kurma, kendini savaşlarla var etme yoluna gitme ihtimali olduğunu belirtti. Öngen sözlerini, “*bu son ihtimal karşısında ya sosyalizm ya barbarlık tercihi her zamankinden çok daha yakıcı bir biçimde önümüzde duruyor*” diyerek bitirdi.

Mustafa Sönmez ise konuşmasına, 2001 krizinin etkileri henüz tam olarak geçmemişken yeni bir krizin Türkiye açısından çok daha sarsıcı sonuçlar yaratacağını söyleyerek başladı. Bu krizin sadece ekonomik değil politik değişimlere ve sınıfsal yeniden yapılanmalara da gebe bir kriz olduğunu belirtti. Bugün Türkiye’deki emek örgütlerinin, siyasi partilerin bir araya gelerek krize karşı sosyal dayanışma programı oluşturmaları gerektiğini belirtti.

Hayri Kozanoğlu, krizin sonucunda faşist rejimlerin ortaya çıkması ihtimaline karşın en sağlam güvencenin örgütlü bir toplum yaratmak olduğunu belirtti. Günümüzde artık ulusal burjuvazi diye bir şeyin kalmadığını söyleyerek, çözüm yöntemi olarak anti-emperyalist ve anti-kapitalist bir temelde mücadele hattını gösterdi.

Konuşmaların ardından soru cevap bölümüne geçildi. Konuşmacıların kendilerine yöneltilen sorulara verdikleri yanıtlarda öne çıkan ortak nokta, krizi ortadan kaldıracılabilenin tek yolunun sınıf mücadelesinden geçtiği, örgütlü mücadelenin temel bir ihtiyaç olduğu idi.

Kızıl Bayrak / Ankara

KESK'in mücadele programı ve toplu görüşme sürecine ilişkin kamu emekçileri ile konuştuk...

“Hak alıcı mücadele programı oluşturulmalı ve hayata geçirilmelidir!”

- KESK 3 yıldır toplu görüşme sürecinden çekildiğini ve yüzünü işyerlerine, eylem alanlarına döneceğini açıklıyor. Ancak buna rağmen KESK'in yüzünü işyerlerine döndüğü, mücadeleyi buralardan doğru yükselttiği söylenemez. Bu yıl açıklanan mücadele programı ve eylem takvimi ise yine mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak kaldı. Genel bir takım direniş söylemleri eşliğinde basın açıklamaları, oturma eylemleri, yöneticilerle sınırlı Ankara eylemleri dışında süreç işyerlerinden doğru tartışmaya açılmadı ve örgütlenmedi. Kamu emekçilerinin hak ve talepleri hak alıcı bir mücadele programı ve eylem takvimiyle, buna uygun örgütsel mekanizmaların yaratılmasıyla örgütlenmedi. Bulunduğunuz işyeri, sektör ve sendikada süreç nasıl yaşandı? Eksikler nelerdi?

Mehmet Antmen (SES Adana Şube Başkanı): Bugün için KESK ülkedeki muhalefetin en önde gelen kurumlarından biridir. Baktığımızda toplumsal sorunlar karşısında belki TTB ve TMMOB'un adını sayabiliriz ama KESK muhalefet görevini yerine getirmeye çalışan en önemli kurum durumunda.

Tabii durum eskisi gibi değil. Bunu kabul etmek gerekiyor. Eskiden olduğu gibi işyerini baz alan, işyeri örgütlerini çalışmaya katan bir organizasyon artık yok. Nedeni ise KESK içinde kendini daha çok iktidar kavgaları biçiminde gösteren kısır tartışmalar. Kim kaç kişi ile temsil edilecek, kim ne kadar yer tutacak gibi tartışmalar üzerinden şekillenen gruplar arası tartışmalar mücadelenin asıl ihtiyaçlarının önüne geçiyor. Örneğin mücadelenin somutlanacağı yerler olan kongreler daha çok farklı gruplar arasındaki tartışmalar üzerinde kilitleniyor. Genel kurullardan işyeri temsilciliği seçimlerine kadar iş böyle yürüyor. Seçilemeyenler çalışmaya hiç katılmazken seçilenler de kendilerini sendikanın sahibi ve vazgeçilmezleri olarak görüyorlar.

Bu tür kısır tartışmalar geçmişte de vardı. Ancak o dönem gerek KESK'in mücadele içinde kuruluş sürecinin etkisi gerekse de devrimcilerin KESK içinde daha güçlü oluşları sayesinde tabanın söz ve karar sahibi olduğu bir süreç yaşanıyor, bu yanılla da işyeri eylemleri daha güçlü geçiyordu. Bunlardan uzaklaşıldığı ölçüde de yapılanlar artık yılda bir Ankara eylemine ya da sorunlar karşısında basın açıklamalarına sıkışıyor.

Hüseyin Demir (Tokat Eğitim-Sen üyesi, işyeri temsilcisi): KESK, 4688 sayılı yasa ile birlikte, merkezden alınan eylem kararlarının 3-5 gün öncesinden şubelere bildirilmesi ve belirlenen çizgide tüm şubelerde bu kararların uygulanması çerçevesinde bir politika yürütmektedir. Yani demokratik işleyiş terkedilmiştir. Tabanda tartışılmayan eylemler de yine taban tarafından sahiplenilmemektedir. Mesela öyle eylemler var ki şubelere bir gün öncesinden bildirilmektedir.

KESK yönetimi işyerlerine yüzünü dönmekle neyi kastediyor? Pek çok işyerinde ne toplu görüşme süreci ne de sonuçları hakkında hiçbir tartışma yürütülmemiştir. Bırakın siz işyerlerini sendika şubelerinde bile toplu görüşme süreci tartışılmamıştır.

Dinçer Demir (İstanbul Eğitim-Sen 5 No'lu şube üyesi): KESK yöneticileri bu TİS sürecinde başka bir sürecin örgütleneceğini iddia etmişti. Bu iddiasını ilan ettiği eylem programıyla da duyurdu. Bizler de geçmiş deneyimlerden hareketle hem sürece temkinli yaklaştık, hem de kimi yanırlarıyla ilerici bulduğumuz mücadele programının uygulama sürecini beklemenin yerinde olacağı düşündük. Lakin yaşananlar hiç de dünden farklı değildi. Yine belirsiz bir süreç yaşandı. “Büyük yöneticilerimizin” bizler adına yaptıkları açıklamalarla kapanan bir süreç oldu. Bunu sendikalarına uğrayan “başkanlarımızı” söylediğimizde, bu görüşme döneminin gayet iyi geçtiğini söyleyerek, aslında sonrasında yapacaklarını söyledikleri “genel direniş”in nasıl olacağı hakkında bizleri bilgilendirmiş ve kafamızdaki kuşkuları gidermiş oldular!

Güvenç Köroğlu (Kırklareli Eğitim-Sen üyesi, işyeri temsilcisi): Sorun mücadele programı ya da eylem takvimi hazırlamak değil, bu programın ya da takvimin yaşama geçirilmesi. Programı hazırlayanlar da buna inanmıyorlar ki! Muğlak, ucu açık ve genel geçer söylemlere dayalı bir takvim hazırlamışlar. Ne olduğunu kimsenin anlayamadığı ve karikatürize bir hal alan “genel direniş” kavramı ise ciddiyetten çok uzak. Konfederasyon başkanımız “dost sofrasında” iftarını açadursun biz de genel direniş yapalım. Toplu görüşme masasını terketmek alanları, fiili-meşru mücadeleyi büyütmek demektir. Oysa bu program ve takvimle mücadelenin gelişmesi mümkün değil.

Fatma Altuntaş (Nevşehir Eğitim-Sen üyesi, işyeri temsilcisi): KESK bürokratları böyle yaparak alttan alta sermaye hükümetlerine destek vermektedir. Yasa zaten bir yasa olmaktan daha çok bir ultimatodur. “Ben ne verirsem o kardeşim, sen ister otur ister oturma” yasası.

- Toplu görüşme süreci sona erdi. Ancak kamu emekçilerini ciddi saldırılar bekliyor. Özelleştirme, esnek istihdam, sosyal hakların gaspı, Personel Rejimi Yasa Tasarısı ile iş güvencesinin ortadan kaldırılması

gündemde. Özetle kamu emekçilerinin saldırılara karşı mücadelesi bitmeyecek. Bundan sonra süreç hangi taleplerle ve nasıl örgütlenmeli? İşyeri örgütlülükleri nasıl işler hale getirilmeli ve nasıl bir mücadele programı oluşturulmalı? Kısaca düşüncelerinizi ifade eder misiniz?

Mehmet Antmen (SES Adana Şube Başkanı): Sözleşmeli Personel Yasası ve bundan da kötü olan taşeronlaştırma var. Bunun yanında kadrolu çalışanların kendiliğinden bölünmelerinin yanı sıra farklı istihdam biçimleri uygulanıyor. 4A, 4B, 4C gibi uygulamalar kamu emekçilerini ve kamu emekçileri hareketini zaafa uğrattıyor. Bu yüzden önümüzdeki dönemde programlar oluştururken bugünden statü ayrımını gözetmeden tüm kamu çalışanları için ortak bir mücadele hattının oluşturulması gerekiyor. Özellikle sağlık alanında taşeronda çalışan çok fazla insan var. Onların haklarına sahip çıkarak onlarla birlikte mücadele edersek kazanabiliriz. Kadrolu istihdam ve insanca yaşamaya yeten ücret konusunda birlikte mücadele etmemiz önem taşıyor.

Bizler büyük ve bugünden gerçekleştiremeyeceğimiz hedefler yerine küçük de olsa hak alıcı eylemleri önümüze koyup bu yanılla da güven veren bir çizgide başarılar elde edebilirsek başarıya ulaşabiliriz. Ortak hedefler doğrultusunda mücadele edersek, SSGSS, taşeronlaştırma, esnek çalışma gibi saldırıları püskürtebiliriz.

Hüseyin Demir (Tokat Eğitim-Sen üyesi, işyeri temsilcisi): Öncelikli olarak bu sürecin iyi okunması gerekir. MAİ ve GATS'ta da belirtildiği gibi bu süreç “gereksiz engellerin ortadan kaldırılması” sürecidir. Bu saldırılar neo-liberal politikalar diye ifade edilir. Bu süreç, bir bütünlük içinde, amaçları ve sonuçları noktasında işyerlerinde sürekli olarak tartışılmalıdır. Bunun yapılabilmesi için de işyeri komitelerinin işletilmesi gerekmektedir. Ayrıca saldırıların mevcut eylem çizgisiyle geri püskürtülemeyeceği açıktır. Emekçilerin birleşik eylemliliği zorunlu olduğu gibi bu eylemliliklerin sonuç alıcı olması da gerekmektedir. Genel grev bu süreci püskürtebilecek

tek araç gibi gözükmemektedir.

Nuri Erkin Başer (Eğitim-Sen İzmir 3 No'lu Şube Denetleme Kurulu Üyesi): Ayrıntılı sorularınız yanıtını da kendi içinde barındırıyor aslında. Ben ikisini bir arada yanıtlamaya çalışayım. Toplu görüşme sürecinde, izlenen yolun, örgütlenen eylemlerin ve KESK'in tutumunu özetlemişsiniz. Bulduğum işyeri, sektör, sendika hatta diğer işkolları ve ilimizdeki sendikalarda sürecin ifade ettiğinizden (genel süreçten) çok farklı yaşandığını söylemek mümkün değildir.

Bugün KESK yönetiminin tabanı temsil ettiğini söylemek zordur. Kaldı ki genel kurullar vb. süreçlerinin nasıl yaşandığını hepimiz biliyoruz. Çeşitli ilkesiz pazarlıklarla oluşturulmuş MYK'lar ile kamu emekçilerinin haklarını savunmak ne kadar mümkün olabilir ki? Bu yönetimlerle kamu emekçileri mücadelesinin önünü açmak ne kadar mümkündür? Tersine bugünkü anlayış tarzı mücadelenin önünde bir engele dönüşmüştür.

Kamu emekçilerinin işkollarına göre parçalanmış yapısı ve farklı sorunları dikkate alındığında hak arama mücadelesinin işyerlerinden başlaması zaten bir zorunluluktur. Önce işyerlerimizde, sonra işkollarımızda, sendikalara üye olsun olmasın tüm emekçilerin sorunlarına sahip çıkmasını sağlamalı, mücadeleyi ortaklaştırmalıyız. Ama ne yazık ki yönetici olsun olmasın bugün kamu emekçilerinin öncü kesiminde bu irade ve kararlılık görülmemektedir. Dar grupçu çıkarlar kamu emekçileri hareketinin çıkarlarının önüne geçmiştir. Başka bir deyişle sınıf çıkarları önüne dar grupçu anlayış ve tutum geçmiştir. Bunu değiştirmemiz gerekir. Sınıf temelli bir mücadele için söylediklerimizin özelleştirisi yapılmalıdır.

Sizin de ifade ettiğiniz gibi bizlere dönük saldırıların kapsamı bellidir. Bu saldırıları püskürtecek bir bakış ve buna uygun taleplerle bir araya gelerek mücadeleyi yükseltmeliyiz. İşyeri temelli taban örgütlenmeleri oluşturmalı ve güçlendirilmelidir. Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmenin yolu buradan geçer.

Söz etmeden geçemeyeceğim, bunu da ekleyin, KESK Genel Başkanı malum yemeklere katılacağına işyeri yemekhanelerimizde misafirimiz olsun.

Dinçer Demir (İstanbul Eğitim-Sen 5 No'lu şube üyesi): Kamu emekçilerinin elinden alınmak istenen ve toplu görüşmelerde silikleştirilen işgüvencesi eksenli saldırılar bizleri tüm emekçilerle birleştirecek yeterliliktedir. Ama burada sendika olma iddiasının altını dolduracak, yani olmazsa olmazı olan grev hakkını tabanın sahiplenmesiyle, fiili-meşru hatta ve taban örgütlenmesi üzerinden yükselerek gerçekleşeceğini bilerek bunda ısrar etmeliyiz.

Güvenç Köröğlu (Kırklareli Eğitim-Sen üyesi, işyeri temsilcisi): İşyerlerini sürece katmadıkça, söz ve karar hakkını tabana yaymadıkça bu saldırı yasalarını göğüslemek olanaksız. İşyeri temsilcilerinin aktifleştirilmesi ve temsilcilere, üyelere yönelik eğitim çalışmalarının yapılması çok önemli. Ayrıca şubelerin birer bürokratik aygıt dönüşmesini engellemek ve şube ile üyeler, temsilciler arasındaki bağı kurmak gerek.

Fatma Altuntaş (Nevşehir Eğitim-Sen üyesi, işyeri temsilcisi): KESK artık sermaye hükümetleri üzerinden parlamentarist hayaller besleyen mücadeleden vazgeçmelidir. KESK oluşumu bir kısım parlamentoya endeksli oluşumların hegemonyası olamaz. Bunca sorun birleşik, hak alıcı, fiili-meşru mücadeleyle çözülebilir. KESK sınıf bilincini ve sınıf kimliğini takınmalıdır.

(Kamu Emekçileri Bülteni, sayı: 29, Ekim 2008)

Dünyadan...

İtalya'da üniversite öğrencileri eylemde

İtalya'da üniversite öğrencilerinin Berlusconi hükümetinin üniversite ödeneklerinin kısıtlanmasına yönelik kararnamesini protesto için 20 Ekim günü başlattıkları protesto eylemleri işgallerle sürüyor.

Boykot ve işgal eylemleri pek çok fakültede eğitimin aksamasına neden oluyor. Roma, Milano, Bologna, Floransa, Napoli ve Palermo kentlerinde öğrenci örgütleri ve öğretim üyelerinin sendikaları, ödenekleri kısıtlaması ve yüksek öğretim kurumlarının özelleştirilmesini özendiren düzenlemelere gidilmesini öngören kararnameye karşı çıkıyorlar.

Eylemler nedeniyle zaman zaman öğrenciler ile polis arasında gerilimli anlar yaşanıyor. 21 Ekim günü Milano'da bir grup öğrenci Cadorna semtindeki tren istasyonunu işgale kalkıştı. Burada polis ile öğrenciler arasında ciddi bir arbede yaşandı.

İtalya'da genel grev

İtalya'da 17 Ekim günü sendikaların çağrısıyla, hükümetin reformlarını protesto etmek amacıyla genel grev gerçekleştirildi. Grev nedeniyle Roma, Milan ve Turin'de trafik felç oldu. Sendikalar grevi "hayal bile edemeyecekleri bir başarı" olarak nitelendirdiler.

Sendikaların verdiği bilgiye göre, farklı sektörlerden 300 bin kişinin katıldığı grev, düşük ücretleri, sözleşmeli çalışmayı, eğitim ve sağlık alanındaki uygulamaları protesto etmek için gerçekleşti. Milan'da ise 50 bin kişi aynı taleplerle Piazza Duomo meydanında eylem gerçekleştirdi.

Hindistan Merkez Bankası'nda grev

Hindistan Merkez Bankası'nda çalışan binlerce çalışan, ücretlerinin arttırılması talebiyle 21 Ekim günü ülke genelinde greve çıktı. Grev kararı, krizin Hindistan ekonomisini de vurması sonucunda alındı. Ülkenin ticaret ve finans merkezi Bombay'da bulunan Hindistan Merkez Bankası yönetimi ve personeli 13 yıldır ilk kez birlikte grev çağrısında bulundu.

Grevden bankacılık hizmetleri, döviz hizmetleri ve elektronik ödeme sistemleri etkilenecek. Hindistan Merkez Bankası 26 şehirde hizmet veriyor ve bankanın 21.500 çalışanı bulunuyor.

Kirli savaş itirafları

Sermaye devletinin kirli işler için kullandığı tetikçiler kimi zaman duydukları pişmanlıkla, kimi zaman ise devlet tarafından kullanılıp bir kenara atılmanın yarattığı kırılganlıkla kamuoyuna açıklamalarda bulunup karanlık ilişkileri ortalığa saçıyorlar. Jitem itirafçılarının Kürdistan'da işledikleri insanlık suçlarından TSK komutanlarının, kontrgerilla tetikçilerinin anılarına kadar pek çok olay, sınırlı da olsa yaşananları aydınlatıyor.

Bu açıklamalardan biri de Uğur Dündar'ın sunduğu Arena programında gerçekleşti. Eski özel harekât polisi ve Susurluk davası sanıklarından olan Ayhan Çarkın, devlete yaptığı hizmetleri ve devlet için işlediği cinayetleri anlattı. Yaptığı açıklamalar ile "Ergenekoncular"a kızgın olduğunu ve onların kendisini kullandığını belirten Çarkın, her fırsatta hükümeti övmekten ve kendisine sahip çıkılmasını istemekten de geri durmadı.

Susurluk kazasının kilit isimlerinden olan Çarkın, kazanın Ergenekon davasına ışık tuttuğunu ve pek çok şeyin kazayla gün ışığına çıktığını belirtti. Uğur Dündar gibi pek çok kişi hakkında da ölüm emri verildiğini ancak Abdullah Çatlı'nın buna karşı çıktığını söyledi ve Çatlı'nın da bir süre sonra Ergenekon örgütü tarafından harcandığını belirtti.

Özel Harekât Teşkilatının dağıtılmasına da değinen Çarkın, bunun siyasi hesaplaşmanın bir parçası olduğunu belirtti. Özel Harekat Teşkilatı polisin kullanmadığı ağır silahlar da dâhil olacak biçimde silahlandırılmakta ve Kürdistan'da TSK ile paralel operasyonlar sürdürmekte idi. Pek çok kirli ilişkinin merkezinde bulunan özel harekat Susurluk kazasından sonra Genelkurmay'ın isteği doğrultusunda Kürdistan'dan çekilmiş ve sayısı sınırlandırılmıştı. Özel Harekât'ın Çiller tarafından darbe girişimlerine karşı hazırlandığını ve bu yönlü eğitildiğini belirten Çarkın, Genelkurmay'ın karşı çıkışının sebebinin de bu olduğunu söyledi.

Devlet için işlediği cinayetleri de rahatlıkla anlatan Çarkın "Terörle mücadele sırasında bin kişi öldürmüş olabilirim" dedi. Bu elikanlı katilin açıklamaları insanlığa karşı işlediği suçlardan duyulan pişmanlıktan gelmese de, çeteleşmiş devletin katliamlarının ve kirli ilişkilerinin bir kez daha gözler önüne serilmesini sağlıyor.

Her savaş inisiyatifle kazanılır!

Bir savaşta savaşı kazanacağına inanmak, yani inanç, olmazsa olmaz bir şarttır. Ne var ki inanç tek başına yeterli değildir. İnanılan davada inisiyatifli olmak, teknik yetersizlikler olsa bile kazanmanın yolunu açar. Teknik yetersizlik deyince tanka karşı taş örneği verilebilir. Taş tankı imha edemez ama “durdurabilir”. Filistin’in taş genarelleri bunu bütün dünyaya kanıtladılar. Bunu kanıtlarken ölümü göze alma inisiyatifini gösterdiler.

İnisiyatif geliştirmek denildiğinde, belki de okunması gereken kitapların başında yer alıyor, Aleksandr Bek’in *Moskova Önlerinde* adlı romanı. Romanın ana hatları şöyle:

1941 yılında Nazi ordusu SSCB topraklarını istila ederek Moskova önlerine kadar gelmişti. Sovyet halkı faşistleri Moskova önlerinde durdurmak için elinden geleni yapıyor, bir yandan da genç yaşlı demeden yeni askeri birlikler oluşturmaya çalışıyordu. Orta Asya’da Alma-Ata’da, deneyimli general Panfilov komutasında bir askeri tümen oluşturulmaya başlanmıştı. Bu tümen kısa sürede sıkı bir eğitimden geçerek Moskova önlerindeki Sovyet savunma mevzilerinde yerini aldı.

Tümenin en kritik savunma hattında Moskova’nın kapısı sayılan Volokolamsk şosesini savunacak bir tabur vardı ki, bu taburun ana kadrosunu, başta Tabur Komutanı Aksakal Memiş’in oğlu Baurdcan Momiş-Uli olmak üzere Sovyet askerleri oluşturuyordu. Panfilov’un tecrübesi, Momiş-Uli’nin cesareti ve inisiyatif, taburun disiplinle yoğrulmuş birlik ruhu, Nazi ordusuna küçümsenmeyecek kayıplar verdiriyordu. Momiş-Uli’nin inisiyatifıyla ortaya çıkardığı taktikler, faşist ordunun teknik gücünü

yeniyor, onlara yenilginin acılarını tattırıyordu.

Daha eğitim bitmek üzereyken, Panfilov, Momiş Oli’ye bir tümeni komuta etme görevi verdiğinde, Momiş Oli görevi almak istemez. Ama Panfilov emreder, komutandır. Yani kazanmak için inisiyatif kullanmak zorundadır. Askerlikte önemli olan da budur. Deyim yerindeyse, sıradan asker olmak kolaydır, ama komutan olmak inisiyatif ister. Momiş Oli komutan olmak istemez ama, general Panfilov komuta görevini ona verir.

Momiş Oli komutanlığı apolet değil, sorumluluk olarak algıladığı için tedirgindir. Ama yılmaz. Momiş Oli’nin toylukları, hataları da olur. Ama kısa sürede kendi üst rütbelilerini komuta edebilecek inisiyatifle ulaşır.

Momiş Oli’ye, savaşın bir aşamasında, tümenin yok olması uğruna terketmemesi gereken bir cepheyi savunma görevi verilir. İlerleyen günlerde Momiş Oli ağır kayıplar verir. Orada kaldığında tümeni yok olacaktır, ama emir böyledir. Ne var ki Momiş Oli orada kalmayı yanlış bulmaktadır. Sancılı bir düşünme evresinden sonra kurşuna dizilmeyi göze alarak geri çekilir. Panfilov, Momiş Oli’ye doğru karar verdiğini söyler.

Momiş Oli kurşuna dizilmeyi dahi göze alarak inisiyatif göstermiştir.

Bundan çıkarılacak en önemli ders şudur. Hata yapmayı göze almayıp inisiyatif göstermeyen bir “devrimci” devrim davasına gereken katkıyı da sunamaz. Yanlış yapmaktan korkarak, neredeyse hiçbir şey yapmayan bir “devrimci”, mücadeleden de rahatlıkla kopar.

Moskova Önlerinde romanı sıradan bir askeri romanı gibi okunmamalıdır. Momiş Oli’nin nasıl komutan olduğu ve inisiyatifini nasıl geliştirdiği incelenmelidir. Çünkü her savaş inisiyatifle kazanılır. Sınıf savaşında ise çok daha güçlü bir inisiyatif gerekiyor.

M. Kursun

“Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”

Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü’nde 16 Ekim günü, Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu tarafından, cezaevlerindeki hasta tutsaklarla dayanışma amaçlı bir etkinlik ve eylem gerçekleştirildi. Yemekhane karşısında okunan basın açıklamasının ardından müzik dinletisi ve şiirlerle devam eden etkinlik, çekilen halaylarla son buldu.

Basın açıklamasında, cezaevlerindeki hasta tutsakların sayısının gün geçtikçe arttığı, durumları giderek ağırlaşan 52 hasta tutsağın ölümüne terkedildiği belirtildi. Son olarak Metris Cezaevinde Engin Çeber’in işkencede katledildiği belirtildi. Erol Zavar’ın ve hasta tutsakların serbest bırakılması talep edildi.

Etkinliğin bitirilmesinin ardından kitle sloganlarla yürüyüşe geçti. Kampus içerisindeki PTT’den Erol Zavar’a kart gönderilmesinin ardından eylem bitirildi.

Eylem sırasında sık sık “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Erol Zavar’a özgürlük!” sloganları atıldı.

Ekim Gençliği, DPG, DGH, Eskişehir Gençlik Derneği, SDG ve DÖP’ün de katılarak destek verdiği etkinlik ve eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

AÜ Ekim Gençliği

TAYAD: “Sohbet hakkı uygulansın!”

TAYAD’lı Aileler 20 Ekim günü AKP İstanbul İl Başkanlığı önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinin son bulmasını, sohbet hakkı genelgesinin uygulanmasını istediler.

“Adalet Bakanı yalan söylüyor. Hapishanelerde ölümler devam ediyor!”, “Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son! Sohbet hakkı uygulansın!” pankartlarının açıldığı eylemde, aradan iki yıla yakın zaman geçmesine rağmen hiçbir hapishanede sohbet hakkının uygulamadığı ifade edildi. Gerekçe olarak “yer yokluğu” ve “personel yetersizliği”nin gösterildiği, bu hakkın gaspedilmesine izin vermeyecekleri ifade edildi. Açıklamanın ardından, TAYAD’tan bir heyet AKP İl Başkanlığı’na “Adalet Bakanı sözünü tutsun; 10 saatlik sohbet hakkı uygulansın” başlıklı dosyayı bıraktı.

Eylemde, “Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son!”, “Adalet Bakanı sözünü tutsun!”, “Ortak sohbet hakkı uygulansın!” ve “10 saatlik sohbet hakkı uygulansın!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İHD’nin dayanışması sürüyor!

İHD’nin cezaevlerindeki hasta tutsakların sorunlarına dikkat çekmek amacıyla aylık olarak düzenlediği basın açıklamaları İstanbul ve İzmir’de gerçekleştirildi. İHD bu ay Diyarbakır D Tipi’nde tutuklu bulunan Halil Güneş ve İzzet Turan ile dayanışmak amacıyla kart gönderdi.

17 Ekim günü İzmir’de gerçekleştirilen basın açıklamasında konuşan İHD İzmir Şube Başkanı, “sesiniz ve çığlığınız olmaya devam edeceğiz.” dedi.

İHD İstanbul Şubesi de Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla Turan ve Güneş’le dayanışmasını sergiledi. “Hasta tutuklular serbest bırakılsın / İHD İstanbul Şubesi” pankartının açıldığı eylemde tutuklulara gönderilen mektup okundu.

Böbrek, mide ülseri, kronik bronşit, kronik sinüzit, bel fıtığı, kemik erimesi, göz bozukluğu, vücut iltihaplanması gibi kalıcı hastalıkları olmasına rağmen, Turan başvurularına yanıt alamadı. Güneş’e ise Kasım 2007’de kemik kanseri teşhisi konuldu. Tedavi için biyopsi istendi ancak tedaviye henüz başlanmadı.

“Çeber'in katilleri yargılansın!”

Çeber dosyası açıklandı!

Halkın Hukuk Bürosu, Engin Çeber'in işkencede yaşamını yitirmesine ilişkin hazırladığı dosyayı 16 Ekim günü basın toplantısıyla kamuoyuna sundu. Basın toplantısına, Engin Çeber'in babası ile Çeber ile birlikte gözaltına alınıp tutuklanan Cihan Gün ve Aysu Baykal da katıldı. Gün ve Baykal, maruz kaldıkları işkence uygulamalarını anlattılar.

Hazırlanan raporda, işkencecilerin tutuklanması, soruşturma dosyasındaki gizliliğin kaldırılması, tanıkların güvenliğinin sağlanması, soruşturmanın tarafsız, etkin ve kapsamlı yürütülmesi, soruşturma aşamasında yapılan tüm işlemlerin kamuoyuyla paylaşılması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TTB: “Çeber işkenceyle öldü!”

Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi ve İstanbul Tabip Odası, Engin Çeber'in ölümüne ilişkin 16 Ekim günü basın toplantısı gerçekleştirdi. Açıklamayı okuyan Gençay Gürsoy, Çeber'in ailesinin ve avukatlarının başvurusu sonucu İstanbul Tabip Odası'ndan bağımsız bir bilirkişi istediğini, saptanan bilirkişinin ölü muayenesi ve otopsi sürecinde hazır bulunduğunu söyledi. Bağımsız bilirkişi raporuna göre Çeber'in vücudunun birçok yerine uygulanmış olan travmaya bağlı beyin kanaması sonucu yaşamını yitirdiğini ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TUYAB: “Baskılara son!”

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği), Engin Çeber'in ölümüne neden yetkililerin yargılanması talebiyle 17 Ekim günü Galatasaray Lisesi önünde eylem gerçekleştirdi. “Engin Çeber'in katilleri yargılansın / TUYAB” pankartının açıldığı eylemde “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek”, “Sağ aldınız ölü verdiniz”, “İşkence ve baskılara son”, “Engin Çeber ölümsüzdür”, “Engin Çeber'in katili devlettir” dövizleri açıldı. Açıklamada, yaşanan şiddet ve işkence vakalarının münferit olmadığı, son zamanda PVSK ile birlikte sokakta ve cezaevlerinde hak ihlallerinde artış olduğunu ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da ortak basın açıklaması

Engin Çeber'in katledilmesine ilişkin 16 Ekim günü Ankara Adliyesi önünde Halk Cephesi, Alinteri, ESP, EMEP, SDP, ÖDP, Odak, Partizan ve Kaldıraç tarafından ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada ülkemizde demokratik haklarını kullanan insanların düzenin saldırısına uğradığı, gözaltına alındığı, tutuklandığı, işkence gördüğü söylendi. İHD Ankara Şubesi ve Demokratik Haklar Derneği'nin de desteklediği eylemin ardından sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Edirne'de ortak protesto

Engin Çeber için 17 Ekim günü Edirne'de eylem düzenlendi. Tahmis Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde “Polis dövdü, hapisane öldürdü! Engin Çeber'in katilleri cezalandırılsın!” pankartı açıldı.

6 Nisan 2008 / Kadıköy

Okunan

açıklamada Çeber'in maruz kaldığı saldırının ilerici ve devrimci kişileri hedef alma amaçlı olduğu söylendi, mücadele çağrısı yapıldı.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemi sendikalar, demokratik kitle örgütleri, gençlik örgütleri ve sol çevrelerden oluşan geniş bir bileşen örgütledi.

Ekim Gençliği / Edirne

İHD'den Çeber eylemi

İHD İzmir Şube üyeleri, 18 Ekim günü Eski Sümerbank önünde yaptığı basın açıklamasıyla Çeber'in katillerinin cezalandırılmasını istedi. “Cezaevlerinde baskı, saldırı, işkenceye son verilsin! Engin Çeber'in katilleri cezalandırılsın!/İHD İzmir Şubesi” pankartının açıldığı eylemde anti-demokratik yasaların iptal edilmesi, hasta tutuklu ve hükümlülerin tahliye edilmesi istendi. Ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Baroya çağrı: “Göreve!”

Halk Cephesi ve TAYAD, Engin Çeber'le ilgili 17 Ekim günü İstanbul Barosu önünde basın açıklaması gerçekleştirerek Baro'yu göreve çağırdı. Basın açıklamasında, Adalet Bakanı'nın özür dilemesinin sorumluluğunu ortadan kaldırmayacağı, sorumluluğun gereğini yapamadığı takdirde istifa etmesi gerektiği vurgulandı. Açıklamanın ardından, işkencenin önlenmesi konusunda duyarlı olmaları talebiyle İstanbul Barosu'na dilekçe verildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yürüyüş dergisi Taksim'deydi...

Halk Cephesi, “Özür değil, katilleri istiyoruz!”, “İşkenceci katiller tutuklanmalı, siyasi sorumlular istifa etmelidir!” talebi ile 19 Ekim günü Taksim Tramvay Durağı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, cinayetlerin siyasi sorumlularının istifa etmesi istendi, katillerden hesap sorma çağrısı yapıldı. İstiklal Caddesi'nde Yürüyüş dergisi dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mamak İşçi Kültür Evi 8. kavga yılı etkinliğine hazırlanıyor...

Mamak İşçi Kültür Evi 8. yılında işçi ve emekçileri sosyalizmin kızıl bayrağı altında birleşmeye çağırıyor!

Mamak İşçi Kültür Evi, işçi sınıfının iktidar mücadelesinin kültür-sanat cephesindeki mevzisi olarak 21 Ekim 2001'de açıldı. O günden bugüne, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki burjuva ideolojisine karşı sistemli bir şekilde mücadele etti, düzenin çürümüş kültürünün ürünü olan yozlaşmaya karşı güçlü bir karşı koyuşu işçiler, emekçiler ve gençlerle birlikte örgütlemeyi başardı. Mamaklı işçilerin, emekçilerin, gençlerin ellerinde kolektif bir mücadele mevzisi olan Mamak İşçi Kültür Evi, bugün yeni bir yaşına daha girmeye hazırlanıyor. Sürekliliği olan politik çalışmanın içerisinde sayısız deneyimi geride bırakan, çürümüş sermaye düzenine karşı umudu büyüten, yeni bir dünyanın ve yeni bir kültürün kızıl bayrağını kararlıkla dalgalandıran Mamak İşçi Kültür Evi, yeni yaşına Mamaklı işçi, emekçi ve gençlerin katılımıyla birlikte örgütleyeceği bir etkinlikle girecek. Kapitalizmin ürünü olan yoksulluğa, açlığa, yozlaşmaya, işsizliğe, sosyal hak gasplarına, emperyalist savaşa ve şovenizme karşı insanlığın kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu haykıran İşçi Kültür Evi, yeni devrimci sorumluluklarla önümüzdeki süreci daha ilerden kucaklamaya hazırlanıyor.

Mamak İşçi Kültür Evi olarak, 7. kavga yılında süreci birlikte kucakladığımız tüm işçi ve emekçileri 26 Ekim günü düzenleyeceğimiz etkinliğe davet eden bir çalışma örgütlüyoruz.

1 Mayıslar, festivaller, katliamcı devletten hesap soran politik faaliyetler, sayısız etkinlikler ve devrimci sanat ürünlerinin örgütlendiği sanat çalışmaları ile her günü, her olanağı devrimi yeniden örgütlediğimiz bir çerçevede ele aldığımız zorlu mücadelede, bir yılı daha başarıyla geride bırakmanın coşkusunu tüm dostlarımızla paylaşmaya hazırlanıyoruz.

Yeni dönem kültürel sanatsal çalışmalar sürüyor...

İşbirlikçi sermaye sınıfı krizin faturasını işçi ve emekçilere, daha çok kölelik ve daha çok baskı ve katliamlarla birlikte ödetmeye hazırlanıyor. Öte taraftan emekçilerin devrimci alternatifi örgütlemesinin daha da yakıcı bir hale geldiği bir dönemdeyiz. Bu bilinçle, düzenin yoz kültürünün etki alanını kırarak kurum içi faaliyetlere hız veriyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi çocuk tiyatrosu iki ayrı ekip olarak yaratıcı drama çalışmalarını sürdürüyor. Çocuk tiyatrosu iki ayrı yaş grubu üzerinden çocukların ilgiyle katıldığı çalışmalardan biri olarak devam ediyor.

Emekçi kadınlara yönelik el becerileri üzerinden festival öncesi düzenlenen atölye çalışması da kadınların ilgiyle katıldığı çalışmalardan biri olarak sürüyor. Halkoyunu çalışması da yine emekçi kadınların katılımıyla devam ediyor. Tiyatro atölyesi iki ayrı ekip olarak gençlerin katılımı ile sürdürülüyor. Emekçi çocuklarına ders yardımı yapıyor. Önümüzdeki günlerde müzik atölyesini yeni katılımlarla örgütleyeceğiz. Siyasal gündemleri sınıfın devrimci iktidar mücadelesi ihtiyaçları çerçevesinde ele alan haftalık gündem tartışmaları da, örgütlenmeye başlanan çalışmalardan.

Mamak İşçi Kültür Evi, günü örgütleyen ve geleceği kazanan bir çalışma ile yeni dönemi kucaklamaya hazırlanıyor. 26 Ekim Pazar günü saat 16.00'da düzenleyeceğimiz etkinliğe tüm dostlarımızı davet ediyor, yeni bir dünyanın kapılarını hep birlikte aralamak için sizleri kardeşlik soframıza çağırıyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi

Finansal tsunami, öncü sarsıntıdan büyük çöküşe mi?

Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfı / 1

Volkan Yaraşır

Sermaye krizin bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçilerin üzerinden çıkarmaya çalışacaktır. İşsizlik, umutsuzluk ve açlığın yaygınlaşması muhtemeldir. İşçi sınıfı bulunduğu mevzileri korumalı, kendine dayatılan her türlü uygulamayı reddetmelidir. En ufak hak gaspına, işten atılmalara ve tensikatlara karşı bir taban örgütlenmesi olan direniş komiteleri kurulmalıdır. Bu komiteler atölye, işyeri, fabrika, sanayi bölgesi ve havza düzeyinde yaygınlaştırılmalıdır.

İşçi sınıfı “krizin bedelini krizi yaratanlar ödemelidir” şiarıyla hareket etmelidir. Bu aynı zamanda çürümüş ve kokuşmuş kapitalizmin teşhirinin ilk adımıdır.

İşçi sınıfı elektrik, su, doğalgaz faturalarını ödememe, kamu taşıtlarına ücretsiz binme, fatura yakma, banka faaliyetlerini kilitleme, borsayı işlemez hale getirme ve bloke etme eylemlerine hazırlanmalıdır. Sivil itaatsizlik eylemleriyle krizin gerçek müsebbipleri gösterilmelidir.

ABD’de Mortgage kredilerinin ödenmemesiyle başlayan kriz, hızla mali sektöre yayıldı. Ardından etkisini gerçek bir küresel kriz olarak bütün dünyada göstermeye başladı.

2007 yılında geçici ekonomik türbülans, kısa süreli çalkantı gibi tanımlamalarla açıklanmaya çalışılan krizin, finansal bir tsunami olduğu ortaya çıktı. Finansal kriz, 1980’lerin ortalarından itibaren küreselleşme diye tanımlanan bu süreçte yaşanan Meksika, Rusya, Doğu Asya gibi bir dizi krizden farklı olarak, etkisini ve sarsıntısını global boyutta hissettiriyor. Çünkü iflas eden ve çöken tek tek yatırım bankaları ya da Mortgage sistemi değil -hatta bunlar krizin sonucu-, kapitalizmin sinir sistemini oluşturan finansal sistem çöküyor. Uluslararası finans sisteminin simgesi Wall Street batıyor.

Kapitalist kriz sadece sektörden sektöre yayılmıyor, ülkeden ülkeye yayılma özelliği gösteriyor. 2007 yılında % 3,8 olarak gerçekleşen küresel ekonomik büyümenin, 2008 yılında % 1,8’e gerilemesi bekleniyor. Bu açıklamalar bile krizin derinliğini ortaya koyuyor.

1970’lerin başında kapitalizmin içine girdiği kriz yeni bir sermaye birikim rejiminin önünü açmıştı. Aslında bu süreç 1950-1974 arasında izlenen ekonomik politikaların reddiyesi ve reaksiyonuydu. Ve yeni bir konjonktürü ifade ediyordu.

Kapitalist sistem 1950-1974 arasında hem sosyalizm tehdidinden korunmak, hem de 1929 krizini aşmak için bir yeniden yapılanma sürecine girmişti. Sermaye birikimi sorunu, kitlesel üretim ve kitlesel tüketimi esas alan üretim tekniğine geçilmesi ve devletin ekonomik ve sosyal yaşamda aktif rol oynamasıyla aşılmaya çalışıldı. Devlet ekonomik bir aktör olarak sanayi ve ticarete önemli işlevler gördü. Emekle sermaye arasındaki çelişki refah toplumu uygulamalarıyla azaltılmaya ve nötrleştirilmeye çalışıldı. Sermayenin sınırsız egemenliği “toplumsal barış” ifadeleriyle süslendi. ABD kapitalist dünyanın efendisi olduğunu gösteren adımlar attı. Bretton Woods sistemine bağlı olarak doların küresel pazarda kullanılması ve parasal sistemin dolar üzerinden biçimleniş II. Dünya Savaşı sonrası yeni dünya düzeninin temel özelliği idi. Bu bir yanı sıra ABD’nin efendiliğini ve hegemonik bir devlet olma özelliğini simgeliyordu. Ayrıca kültürel, ideolojik,

askeri hegemonyasını da taçlandırıyordu. Kapitalist sistem bu dönemde muazzam bir büyüme trendi yakaladı. 1929 krizinin sarsıcı etkilerini aştı. Sosyalizmi bloke edici tedbirler aldı ve bu yönde etkili sonuçlar elde etti. Kapitalizm altın çağını yaşadı. 1960’ların ortalarından itibaren bu durum değişmeye başladı. Üretim kitleselleşip, sermaye birikimi merkezileştikçe kar oranlarında kaçınılmaz düşüşler ortaya çıktı. Bir anlamda kapitalizmin değişmez yasaları işliyordu ve kapitalizmin anarşik yapısı devredeydi. Sistem bir uzun dalga krizi içine girdi. Kısaca kapitalist üretim tarzı önündeki engel yine sermaye oluyordu. Sistemin kriz üreten işleyişi kendini dışa vurmaya başladı. Sermayenin yüksek karlılık ihtiyacı krizi tetikliyordu.

Sermayenin karlılığını hızla artıracak düzenlemeler gündeme sokuldu. Sanayi sektöründe yaşanan kar oranlarındaki gerileme, finansal aktiviteler ve spekülasyon kazançlarla giderilmeye çalışıldı.

1950-1974 arasında sosyalizm tehdidi ve sermaye birikim ihtiyacına uygun olarak devletin ekonomik ve sosyal yaşamda üstlendiği rol terk edildi. Başta sağlık, eğitim, sosyal sigorta sistemi, ulaşım metalaştırıldı ve hızla sermayenin hizmetine sunuldu. Yaşamın her alanı sermayenin hizmetine açıldı.

Piyasa anarşisinin doğrudan sonucu olan aşırı üretim, eksik tüketim kaynaklı problemler kredi araçları devreye sokularak engellenmeye çalışıldı. Ayrıca sermaye üretici olmayan sektörlerle doğru kaydı. Son 25 yılda üretici ve üretici olmayan sektörler arasındaki denge hızla bozuldu. Üretici olmayan sektörler muazzam oranda gelişti. Üretici olan sektörler ise maliyetlerin yüksekliğinden dolayı ağırlıklı Uzak Asya’ya doğru kaydı. Hatta Uzak Asya merkez ülkelerin tedarikçisi konumuna geldi. Sermayenin üretici sektörlerle yatırılmaması, dünya ekonomisinde muazzam bir mali şişkinliğe yol açtı. Türev piyasalarda yaşanan bu süreç dünya ekonomisini sanallaştırırken, krizin mayalanmasına neden oldu. Bunun yanında üretici sektörlerdeki kar oranlarının düşme eğiliminin devam etmesi, krizi tetikleyen faktör oldu. Bu süreçte enerji ve mal

fiyatlarında büyük artışlar görüldü ve gıda krizleri yaşandı. Sistem iç kasılmalarını yaşıyordu.

Bugün finansal krizin kaynağını oluşturan ABD’de 1960’ların ortalarından sonra üretici sektörlerde kar oranları düşmeye başladı. Önlem olarak sermaye hızla finansal yatırımlara yöneldi. Bu gelişmeye bağlı olarak 1980’lerin ortalarında üretici sektörlerde kar oranlarının yükseldiği görüldü. Bunun temel nedeni sektörlerin bir rantıye gibi davranması, karlarının büyük bir kısmını finansal spekülasyonlarla elde etmesiydi. Finansal spekülasyon ve rantlar, sanayi karlarındaki gerilemeyi telafi ediyordu. Kapitalizmin mabedi ABD’deki bu olgu aslında bir anlamda dönemin genel eğilimini simgeledi. Bugün finansal spekülasyonun boyutu inanılmaz bir noktaya ulaştı. Bazı yorumlara göre dünya yıllık üretimi 60 trilyon doları buluyor, bu rakamın on katı, yani 610 trilyon dolar dünya finans piyasalarında dolaşıyor. Kısaca finansal şişkinlik ya da köpük dünya ekonomisini giderek sanallaştırıyor.

Bugün kapitalizmin merkez ülkelerinde sermayenin kar oranlarını sürdürebilmesi için finansal spekülasyonlara ihtiyacı var ya da finansal spekülasyona bağımlı durumda (bu durum kapitalizmle belirli bir entegrasyon düzeyi olan çevre ülkeler için de geçerlidir. Türkiye dahil, bu ülkelerde sermaye sanayi sektöründeki gerileyen karlarını faaliyet dışı finansal spekülasyonların getirdiği karlarla besleyerek ayakta kaldı). Kısaca yaşananlar küreselleşme diye tanımlanan dünya ekonomisinin doğrudan ürünüdür. Dünya ekonomisi depresyon karakteri taşıyan bir krize doğru sürüklenmektedir. Ve kriz konjonktürel değil, kapitalizmin ontolojisinin dışavurumudur. Bu ontoloji anarşi ve kaos sistemidir.

Denetimli kapitalizm

Neo-liberalizm, devletin ekonomik aktörlüğünü devre dışı bırakıp, işlevini minimal düzeyde tutan adımlarla kendini inşa etti.

Devletin ekonomik aktörlüğü (geçmişteki kapitalist sermaye birikiminin bir göstergesi olsa da)

sosyalizmle, komünizmle ve arkaiklikle eş tutuldu. Piyasanın kuralları her şeyi düzenleyecek ve piyasa özgürlüğü, adaleti ve ekonomik zenginliği yaratacaktı. Ekonomik politikalar o devlet prensibine göre devreye sokuldu.

Çeyrek asır bu yönde derin, yoğun bir propaganda yapıldı.

Fakat ABD'deki krizde sadece tek tek bankaların ve finans kuruluşlarının çökmediği, asıl olarak finans sisteminin çöktüğünün anlaşılmasıyla devlet var oluşuna uygun biçimde harekete geçti. Ve dün liberalizmin şatafatlı sözlerinin arkasına saklanan sermaye kesimi devleti göreve çağırdı. Zaten devlet kendi ontolojisine uygun, sermayenin konsantre gücü olarak devreye girdi. İflas eden bankalar devletleştirildi. Benzer gelişmeler İngiltere'de yaşandı. Kıta Avrupası'nda AB'ye üye birçok ülke iflasların önüne geçmek için mevduat sahiplerini teskin edecek ve borsalardaki büyük alt-üst oluşu engelleyecek önlemler aldı. Çeyrek asırdan beri ekonomik alanın dışına çıkarılan devlet, bir “efsane” gibi geri dönerek, ekonomik alanın temel ve en güvenilir aktörü olarak devreye girdi.

Bu süreç aslında bize belki bu zamana kadar yakalayamadığımız düzeyde devletin niteliğini ve özünü kitlelere anlatma fırsatı vermektedir. Devletin parazit bir aparat olduğu kadar, sermayenin tahakkümünü kuran, onun güvenliğini sağlayan ve ona özgürlük alanları açan bir baskı aygıtı olduğu, bugün kitlelere çok rahatlıkla anlatılabilir. Devletle sermaye arasındaki çıplak ilişki bütün dolayimsızlığıyla ortaya konulabilir. Her dönem sermayenin bekçiliğini yaptığı gösterilebilir.

Küresel finans krizi sonrasındaki gelişmeler, kapitalist sistemin ancak devlet güvencesiyle korunduğu ve bu sistemin devletsiz işleyemeyeceğini ortaya koyuyor. Devletin sermaye birikiminin en önemli unsuru olduğu bir kez daha anlaşılıyor. Bütün devletsizlik vurgularına rağmen gerçek anlamda kapitalist piyasanın kurumsallaşmasını sağlayan, aynı zamanda bu işleyişin meşruluğunu oluşturanın devlet olduğu ortaya çıkıyor. Yani “görünmez el” hiçbir şeyi dengelemiyor ve düzeltmiyor. Kapitalist iktisatçıların göklere çıkardığı “her arz kendi talebini yaratır” paradigması çöküyor. Sistem kendi anarşisini ve kaosunu örüyor. Kapitalist sistem bütün çürümüşlüğüyle ortada duruyor.

1980'lerde neo-liberal politikaların en atak olduğu dönemde, “devlet karşıtlığı” gündemdeydi. Sermayenin sınırsız kar tutkusu devletin sosyal ve ekonomik aktörlüğünün içini hızla boşalttı. 1990'ların ortalarında özellikle Doğu Asya kriziyle birlikte devletin tümünden devre dışı bırakılması anlayışı terk edildi. Devletin piyasanın işleyişinde zorunlu olduğu ifade edilmeye başlandı. Hatta Dünya Bankası, raporlarında devletin rolü üzerine vurgular yaptı. Bir anlamda piyasa riskleri ve piyasanın meşruiyeti için devlet yeniden göreve çağırıldı. Bugün yaşanan finansal kriz devletin etkin müdahalesinin önemini ortaya koydu. Bush yönetimi krize açıkça devlet eliyle müdahale etti. Devletin piyasanın güvenliğini, selametini ve meşruluğunu sağlayan vazgeçilmez araç olduğu gösterildi. Aynı zamanda kapitalist devletin en büyük piyasa oyuncusu olduğu da ortaya çıktı. Çünkü devlet yalnızca bir “zor aracı” değil ya da yalnızca bir “gece bekçisi” değil, sermayenin ekonomik hegemonyasını kuran bir araçtır. Sermayenin bütün hareketlerinde ve konsantrasyonunda kapitalist devlet dün olduğu gibi bugün de aktif rol oynamaktadır. Kapitalist işleyişin başından itibaren devlet etkin ve belirleyici bir role sahiptir. Sistemi ayakta tutan çelik bir iskelettir. Kriz süreci devletin bu çok yönlü içeriğini bütünüyle açığa çıkaracaktır. Kapitalist devlet sermayenin riskini toplumsallaştırıyor ve halka yüklüyor. Karın özelleştirilmesini sağlarken, zararı kamulaştırıyor.

“Tarih geri döndü”: Neo-liberal ideoloji çöküyor

Finansal krizin en büyük sonuçlarından biri sistemin ideolojik krizini açığa çıkarması oldu. Neo-liberal ideolojinin on yılları kapsayan muazzam hegemonyası Wall Street'in “çöküşüyle” kırıldı. Sermayenin dünyaya ve topluma ilişkin tasavvurunun acımasız yansıması olan neo-liberal ideoloji; karın sürekliliğini esas alan, yoğun bir yabancılaşmayı sağlayan, rıza ve itaat üreten tekno-ideolojik bombardımanlarla kendini var etti. Hobbes'un “insan insanın kurdudur” tanımlaması hayatın gerçeği, sosyal darwinizmin yıkıcılığı doğallık, ekonomik darwinizm ise gelişme olarak lanse edildi. En temel dayanışma ve paylaşma duyguları ikellik, hırs ve rekabet erdem olarak sunuldu.

1970'lerin sonlarında önce sistemin ekonomik mimarı olarak M. Friedman'ı gördük, arkasından F. Hayek'in piyasayı kutsayan felsefi açılımlarıyla karşılaştık. Özellikle 1989'da Doğu Avrupa rejimleri, 1991'de Sovyetler Birliği'nde reel sosyalizmin çöküşüyle neo-liberal ideoloji muazzam bir ideolojik hegemonya kurdu.

Bu dönemde bazı isimler neo-liberal ideolojinin ya da kapitalizmin ebediliğinin propagandasını ve düşünsel militanlığını yapmaya başladı. Bu isimlerden F. Fukuyama “Tarihin sonu”nu ilan etti. Evet artık tarih sonlanmıştı! Sosyalizm çökmüş, kapitalizm zaferini ilan etmişti. Ve kapitalizm ebedi bir rejimdi. Fukuyama, neo-liberalizmin agresif, yıkıcı, tarumar edici yönlerini meşrulaştırıyor, tarihe son noktasını koyuyordu. Gerçek buydu ve bundan ötesi yoktu. İnsanoğlu için en iyi sistem liberalizmdi.

Fukuyama milliyetçiliği, faşizmi ve komünizmi ölü ideolojiler olarak ilan etti ama kısa bir süre sonra Bosna, Kafkasya ve Ortadoğu'ya kadar bütün coğrafyalar kana bulandı. Mikro milliyetçilik ve dincilik hortladı. Avrupa'nın göbeğinde faşizm kol geziyordu. Yugoslavya emperyalizmin yeni av sahası olarak mikro milliyetçiliğin yıkıcılığına terk edildi. Kardeşlik coğrafyası olan Kafkaslar'da ise mikro milliyetçilik ve dincilik yayıldı. Bölgenin destabilizasyonu ve emperyalist-kapitalist sisteme entegrasyonu bu yöntemlerle gerçekleştirilmeye başlandı. Irak kan gölüne dönüştü.

Bu gelişmeler Fukuyama'nın tezlerini çok kısa bir zamanda çürüttü. Fukuyama tezlerinden vazgeçerek devletin gerekliliği ve inşası üzerine durdu. Ulus devletin zorunluluğuna vurgu yaptı. Ayrıca “zayıf devletlerin” kapitalist entegrasyonda problem yarattığını ileri sürdü. Bu devletler neo-liberal işleyiş bozuyordu. Fukuyama'nın tezleri yeni emperyal

konseptle beslenen ya da yeni emperyal konseptte uygun düzenlemelerdi.

Yine benzer saiklerle hareket eden. S. Huntington, 11 Eylül sonrası emperyal konseptte uygun “Medeniyetler çatışması” tezlerini ileri sürdü. ABD'nin Soğuk Savaş sonrası yeni düşman arayışının ideolojik perspektiflerini Huntington oluşturunuyordu. Doğu, İslam ve Budizm yeni düşmandı ya da “bizden olmayan herkes” düşmandı. Böylece kapitalizmin en vahşi ve pervasız uygulamaları meşrulaştırılıyor, sömürgeci saldırganlık, yağma ve talan doğal ve “medeni” bir gereklilik olarak sunuluyordu. Beyaz adamın görevi zaten medeniyet taşımak değil miydi? Irak ve Afganistan işgali bunun somut örnekleri oldu. Beyaz adam kendi efendiliğini tartışılmaz kılıyor, kapitalizm salt askeri anlamda değil ekonomik, kültürel ve ideolojik olarak kendini dayatıyordu. Kapitalizm ve batı tek ve mutlak doğrudu. İnsanların buna boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Huntington, sömürgeci kibri, zulmü ve vahşiliği simgeliyordu.

Her ne kadar aynı eğilimlerle hareket edilmese de, bir düzeyde arayışın, umutsuzluğun ya da küçük burjuva savruluşun ifadesi olsa da, A. Gorz'un “Elveda Proletarya”sı tarihin öznesini yok ediyordu. Yani artık proletarya devrimci karakterini kaybetmiş, tarihi yapan bir güç olma özelliğini yitirmiş, farklı özne ve durumlar ortaya çıkmıştı. “Elveda Proletarya” kitlelere çaresizliği dayattı. Bu her şeyden önemlisi kitlelerin kendilerine inançsızlığını tetikledi. Çaresizlik hiçlik hissini kuvvetlendirdi. Teknolojik vurgularla kapitalizm insanileştirildi. “Elveda Proletarya”yla bir anlamda Fukuyama ve Huntington'un tezlerinin besleneceği zeminlerin önü açıldı.

Beyinlerin işgali bu ve benzer operasyonlarla sağlandı. Neo-liberalizm ideolojik hegemonyasını böylece yaygınlaştırdı. İdeolojik ve kültürel hamlelerle kitlelerin ruhu ve beyni esir alındı. Arkasından yıkıcı ekonomik operasyonlar geldi. İdeolojik zor, ekonomik zorla senkronize biçimde hayata geçirildi. Huntington ve Fukuyama ideolojik zorun militanları gibi hareket etti, sermayenin “entelektüel” tetikçileri olarak görev üstlendi.

Fakat yaşanan gelişmeler ve finansal kriz sermayenin çeyrek asırlık saadetinin sonunu işaretledi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

İşçi sınıfı ve müttefikleri kapitalizme karşı mücadelenin gelişmesinde önemli olanaklar yakalayabilir. Her şeyden önce neo-liberalizmin ideolojik hegemonyasının parçalanması, bu alana yüklenme şansı veriyor. “Tarih” yeniden doğuyor. Tarihin öznesi muazzam gücüyle devreye giriyor. Dünya sınıflar mücadelesi açısından yeni bir döneme giriyor.

(Devam edecek...)

Emekçi Kadın Komisyonları'ndan mesaj...**“Yaşamın yarısından kavganın yarısına!”**

Hollanda Bir-Kar Emekçi Kadın Komisyonu'na sevgilerle...

Kapitalist sistemde iki kat daha fazla sömürülen, her türlü şiddete ve baskıya maruz kalan, hor görülen ve aşağılanan işçi ve emekçi kadınların sesi-soluğu olan, emekçi kadınların sorunlarına çözüm arayan ve bu doğrultuda mücadele eden Emekçi Kadın Komisyonları, Şubat 2008 tarihinde Emekçi Kadın Kurultayı'nı gerçekleştirdi. “**Özgürlük ve eşitlik için emekçi kadınlar bir adım ileri**” şiarıyla yola çıktığımız kurultayda işçi ve emekçi kadınların sorunlarını tartışmış ve kurultay sonucu önümüze bir mücadele programı koymuştuk.

Emekçi Kadın Komisyonları kurulduğu andan itibaren gücünü sınıftan alıyor ve çeşitli işçi havzalarındaki fabrikalarda çalışma yürütmeye devam ediyor. Emekçi Kadın Komisyonları, kurultay sonucunda kararlaştırılan mücadele programının belirlediği görevlerin sorumluluğuyla hareket etmekte ve çalışmalarına bu perspektif yön vermektedir.

30 Nisan günü Hollandalı ve Türkiyeli bir grup kadın ve çocuk olarak şehir merkezinde stant açarak yiyecek, oyuncak ve eşya satarak elde edilen paranın 200 Euro'sunu bize bir mesaj ile birlikte ulaştıracağınızı söylemişsiniz. Belirttiğiniz maddi katkı elimize ulaşmış bulunuyor.

Sizlerin çalışmalarımızın önemini ve zorluklarını görerek bize maddi destek sunmanız anlamlı ve bilinçli bir tutumun ifadesidir.

Gösterdiğiniz bu anlamlı dayanışmadan dolayı sizlere Emekçi Kadın Komisyonları olarak teşekkür ediyoruz. Hepimiz biliyoruz ki, her türlü maddi-manevi destek ve dayanışma faaliyetimizi güçlendirir, daha güçlü ve somut kazanımların elde edilmesini sağlar.

Emekçi kadın çalışmamızda gücümüzü iki kat daha fazla birleştirmemiz gerekiyor.

Yurtdışında emekçi kadınlara yönelik yürüttüğünüz faaliyette sizlere başarılar diliyor, kolay gelsin diyoruz ve “**yaşamın yarısından kavganın yarısına!**” şiarını tüm dünyada daha güçlü haykırmaya çağırıyoruz.

Emekçi Kadın Komisyonları
İstanbul/Türkiye

Feministlerden eylem:

İstanbulu Feministler, Adalet Bakanlığı'nın ve bazı yargıtay üyelerinin TCK'nın “*Cinsel dokunulmazlığa karşı suçlar*” bölümüyle ilgili değişiklik önerilerine karşı 19 Ekim günü Taksim Tramvay durağında basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Tecavüzü yasalastırma! Meclisi başınıza yıkarız!” pankartının açıldığı eylemde, İstanbulu Feministler adına açıklama yapıldı. Yargıtay üyelerinin, evlenme yaşının 14'e indirilmesi, tecavüzcünün tecavüz ettiği kişiyle evlenmesi durumunda cezadan kurtulması, cinsel tacizin suç sayılması için şikayet koşulunun 14 yaş için de geçerli olması ve eşin tecavüzünde 2 yıldan 7 yıla kadar olan cezanın 6 aydan 1 yıla kadar düzenlenmesi vb. öneriler olduğu ifade edildi. TCK'da kadınlar lehine kazanılmış bazı hakların, AKP-yargı ve erkek işbirliği eliyle “toplumsal gerçekler” bahanesiyle geri alınmaya çalışıldığı vurgulandı.

Kolluk güçleri, açıklamanın ardından Galatasaray'a yürümek isteyen kadınları engelledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir ÇHD basın yasağını protesto etti

İzmir Çağdaş Hukukçular Derneği, 17 Ekim günü yaptığı yazılı açıklama ile, Aktütün eyleminin ardından konulan basın yasağını protesto etti.

Aktütün baskınının ardından temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanması yönünde çabaların arttığı, TSK'ya yönelik eleştiriler nedeniyle basının özellikle hedef alındığı belirtildi. Genelkurmay Başkanlığı Askeri Mahkemesi'nin bu konuda yayın yapılmasını yasaklayan kararı sansür olarak değerlendirilerek şunlar söylendi:

“*Bu karar; hukukun, demokrasinin, basın ve ifade özgürlüğü çerçevesinde temel hakların yok edilmesidir. Amaç, her türlü muhalif düşüncüyü zor yoluyla bastırmak, tek taraflı haber verme ve almanın yaygınlaştırılarak ülke sorunları hakkında yurttaşların fikir üretmesini, örgütlenmesini engellemek, 25 yıldır olduğu gibi halkımızın evlatlarının ‘şehitler ölmez vatan bölünmez’ sloganları ile ölüme gönderilmesinin ve öldürmeye zorlanmasının devamını sağlamaktır.*

Hukuki olmayan bu yasaklama kararı, insanlığın binlerce yıllık mücadelelerinin birikimi olan haklarımıza, onurumuza bir saldırıdır ve derhal kaldırılmalıdır.”

Hamburg'da Öcalan yürüyüşü

Hamburg Kürt Meclisi Öcalan'a yapılan saldırıyı protesto etmek için 20 Ekim günü Altona semtinde bir yürüyüş gerçekleştirdi. Çevre illerden de destek verilen yürüyüşe bin kişi katıldı.

Saat 16.00'da başlayan yürüyüşte “Bizler kurban olmaya hazırız Öcalan için!” pankartı, “Edi Bese / Artık yeter!” dövizleri ve Öcalan posterleri yer aldı.

Yürüyüş esnasında sloganlar gür bir şekilde atıldı, saldırıyı kınayan Almanca bildiriler dağıtıldı. Faşistlerin ve polisin provokasyon girişimlerine rağmen yürüyüş devam etti.

Yapılan konuşmalarda, Öcalan'a yapılan saldırının kabul edilemez olduğu belirtildi ve devletin Öcalan'dan özür dilemesi gerektiği vurgulandı. Kürdistan'da ölen gerillaların anısına üç dakikalık saygı duruşu ile eylem sona erdi.

BİR-KAR / Hamburg

3. Köprü suçtur!

3'üncü Köprü Yerine Yaşam Platformu, Beykoz ile Tarabya arasında yapılması planlanan 3'üncü köprü projesini 19 Ekim günü gerçekleştirdiği eylemle protesto etti.

Hacıosman'da bir araya gelen yaklaşık 250 kişilik kitle, “*Köprü altında yaşamak istemiyoruz/ 3'üncü Köprü Yerine Yaşam Platformu*” pankartı açarak Tarabya'ya doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında, “Köprü değil insanca yaşam!”, “Köprüyü yapanlar memleketi satanlar!” vb. sloganlar atıldı.

CHP milletvekili Çetin Soysal'ın yaptığı konuşmanın ardından platform adına basın açıklaması yapıldı. Yeni köprü ile araç trafiğinin daha da artacağı, çevre bağlantı yolları ile Belgrad ormanlık alanı ile tarım ve yabanıl alanın yok olacağı, temiz hava ve su kaynaklarının tehlikeye gireceği ifade edildi. Köprünün yapılması, İstanbul halkına, kente, çevreye ve doğaya karşı işlenmiş bir suç olarak nitelendirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

“Kapitalizm, kriz: Olasılıklar ve olanaklar”

Emek Araştırmaları Merkezi Girişimi’nin düzenlediği “Kapitalizm, Kriz: Olasılıklar ve Olanaklar Sempozyumu” 29-30 Mart tarihleri arasında gerçekleştirilmişti. Çok sayıda akademisyen, sendikacı ve siyaset temsilcisinin sunumlar yaptığı sempozyum, kriz kavramını pek çok yönden ele almış ve mücadele yöntemlerini tartışmıştı.

Emek Araştırmaları Merkezi “Kapitalizm, Kriz: Olasılıklar ve Olanaklar” sempozyumunun ikincisini 25 Ekim günü Ankara’da, Petrol-İş toplantı salonunda gerçekleştireceğini duyurdu. İki oturum şeklinde gerçekleştirilecek olan etkinlikte ilk oturum panel, ikinci oturum ise forum biçiminde kurgulanıyor.

“Kriz ve alternatifler” başlıklı panel bölümü saat 12.30’da başlayacak. Bu bölümde Korkut Boratav, Haluk Gerger, Mustafa Sönmez ve Metin Altıok konuşmacı olarak yer alıyor.

Forum biçiminde kurgulanan ikinci bölüm ise 14.30’da başlayacak. “Krizden soldan bakış: Ne yapmalı, nasıl yapmalı?” başlıklı bu bölümde siyasi örgüt ve sendika temsilcileri ile diğer katılımcıların söz almaları planlanıyor.

Aleviler Ankara eylemine hazırlanıyor!

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD), zorunlu din derslerinin kaldırılması, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın lağvedilmesi, Madımak Otelі’nin müze olması talepleriyle, Ankara’ya yapacakları yürüyüşe ilişkin 18 Ekim günü Taksim Tramvay Durağı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Pir Sultan Abdal Kültür Derneği” pankartı ve eyleme çağrı yapan afişlerin taşındığı eylemde, zorunlu din dersinin anti-demokratik ve anti-laik bir uygulama olduğu, Alevi çocukları Sünnileştirme aracı olarak kullanıldığı ifade edildi. Diyanet İşleri Başkanlığı’nın devasa bütçesi ile gericiliği beslediği ve sadece Sünni inanç sahiplerine hizmet verdiği vurgulandı. AKP’nin hukuk tanımaz tavrına karşı 9 Kasım günü Ankara’da eylem gerçekleştirileceği, PSAKD genel merkezi ve 53 şubesinin eyleme etkin olarak katılacağı duyuruldu.

Eylemde “Örgütlen, özgürleş, öğretine sahip çık!” , “Alevi kültürü yasaklanamaz!” , “Zorunlu din dersi kaldırılсын!” ve “Madımak oteli müze olacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

3. Çukurova Halk Kültür Festivali...

Bu yıl üçüncüsü düzenlenen 3. Çukurova Halk Kültür Festivali 16 Ekim günü yapılan basın açıklamasıyla başladı. Festivalin yapıldığı Çakmak Caddesi Kültür Sokak girişinde yapılan açıklamada, “Yozlaştırılan, yok edilmek istenen bize ait olmayan kültüre karşı bir alternatifimiz var. Bu ülkede alternatif olabilmenin bu kadar zor olduğu bir dönemde zor olanı başaracak inancımız ve gücümüz var” denilerek hiçbir gücün bu kültürü

yok edemeyeceği vurgulandı. Yozlaşmayı önlemenin tek bir yolu olduğu, onun da birlik ve dayanışma içerisinde olmak ve bencillığe karşı paylaşmak olduğu belirtildi. Festivalin yozlaşmaya hayır diyenlerin ortak mücadelesi olduğu vurgulandı. Açıklamanın ardından Adana Gençlik Derneği Halk Oyunları Ekibi bir gösteri sundu.

Kızıl Bayrak / Adana

“Su yaşamdır, yaşamlarımız satılık değil!”

Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu, 2009 yılının Mart ayı içinde İstanbul’da düzenlenecek olan 5. Dünya Su Forumu hazırlıklarının meclis gündemine gelmesi üzerine, 21 Ekim günü Taksim Tramvay Durağı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Su yaşamdır, yaşamlarımız satılık değil!” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri yaptı. Platformun 8-9 Kasım tarihinde İTÜ Taşkışla’da gerçekleştireceği uluslararası konferansa katılım çağrısı yaptı.

Açıklama, temel haklar etrafında birleşik mücadeleyi örgütleme çağrısıyla son buldu. Eylemde “Su haktır, satılamaz!” sloganı atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Aydın ve sanatçılardan Silivri çağrısı...

BEKSAV’ın çağrısı ile bir araya gelen aydın ve sanatçılar, Edirnekapi Şehitlik Mezarlığında 19 Ekim günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 15 imzacı aydın ve sanatçının katıldığı eylemde basın açıklamasını BEKSAV Yönetim Kurulu üyesi Nurten Baydemir yaptı. Bugün kirli savaşta yaşamını yitirmiş binlerce Türk ve Kürt gencinin kanının hesabını sorarken, kirli savaş ile kontrgerilla arasındaki bağlantıya da dikkat çekmek istediklerini belirtti. “Şehitlik” üzerinden şoven ve militer kışkırtmalara girişen zihniyete karşı Kürt sorununda emekçi çözüm seçeneğini geliştirmek istediklerini ifade etti, Ergenekon duruşması nedeniyle 20 Ekim günü Silivri’de olacaklarını belirterek destek çağrısı yaptı. ESP’nin de destek verdiği eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Bir tarafta küresel açlık ve ölümler...

Diğer tarafta küresel mali zenginler...

**Sınıfa karşı sınıf,
düzene karşı devrim,
kapitalizme karşı sosyalizm!**